MILLIE GREY

Povești de dragoste pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori de care vă veți aminti mereu!

Lei: 11900

Ana Maria

Capitolul 1

Fu surprinsă de zgomotul unui motor scuipînd, tuşind şi oprindu-se, urmat de o tăcere rău prevestitoare. Krissa ciuli urechile şi se uită de la un capăt la celălalt al cîmpului, apoi îşi îndreptă privirea spre cer. În lumina apusului apăru o străfulgerare argintie. Un avion de tip vechi, cu palele elicelor echilibrate într-un unghi îndrăzneţ, străbătea în linişte bucata de cer de deasupra fermei.

– O să se prăbuşească! strigă ea.

Se ridică din balansoarul de pe verandă şi ziarul îi alunecă din mînă. Krissa începu să alerge, trecu pe lîngă chioşcul din grădină şi traversă un petic de iarbă proaspăt tunsă, făcîndu-şi loc prin lanul de porumb care-i venea pînă la genunchi.

Cînd biplanul făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi se îndreptă spre ea, Krissa intră în panică. Îngheţată, cu picioarele care nu mai răspundeau comenzilor date de creier, se uită fix

la avionul-fantomă care se năpustea către ea. Pilotul striga la ea şi îi făcea semne frenetice cu ambele mîini. Zărindu-l, se dezmetici şi făcu un salt peste şirul de porumb, se împiedică, îşi pierdu un pantof şi căzu cu faţa în pămîntul fertil al Iowei.

Auzi sunetul constant al tulpinilor strivite, ca şi cum un cosaş ar fi tăiat o cărare prin lan. Luă o gură de aer şi începu să se tîrască de-a buşilea.

Cînd avionul se opri la numai cîţiva metri de ea, reuşi să-şi recapete suflul.

Pilotul sări din cabină, îşi desfăcu cascheta de piele şi-şi scoase ochelarii de zbor. Mai înainte de a deveni pe deplin conştientă de prezenţa lui, îşi dădu seama de expresia lui băieţească.

Porumbul! Privirea oripilată i se plimbă peste o parcelă de porumb distrus. Simţi că se înfurie.

– Nebun, nechibzuit...

El stătea cam la doi metri în faţa ei şi-şi scutura cascheta ascunzîndu-şi cu greu sclipirea de amuzament din ochi.

– Îmi pare rău că ţi-am făcut praf porumbul, dar a trebuit să...

– A trebuit să năvăleşti chiar în mijlocul lanului meu de porumb! Făcu un pas către el. Nu puteai să-ţi îndrepţi rabla spre drum sau spre izlaz!

El continuă să rămînă calm.

– N-am avut de ales. Motorul s-a blocat; izlazul e împrejmuit. Cît despre drum – păru că încearcă să-şi ascundă un zîmbet – prea mulţi ţăruşi şi copaci.

Ea privi din nou zona „calamitată" şi pufni înfuriată:

– Şi cine o să plătească pentru asta? îl întrebă, măsurînd din priviri jacheta ponosită şi blugii mototoliţi ale bărbatului din faţa ei.

– Eu. Îşi dăduse probabil seama cît de înfuriată era, fiindcă trăsăturile lui se înăspriră dintr-o dată.

– Ai picat din cer ca o invazie de lăcuste şi ai mîncat rodul unei munci îndelungate şi grele. Îl privi încruntată. Cine te crezi? Dacă te consideri un rătăcitor, să ştii că ai întîrziat cu aproape şaizeci de ani.

Furia ei se reflectă în ochii lui albaştri.

– Mi-am cerut scuze şi vreau să plătesc o despăgubire. Ce vrei mai mult de-atît? Îşi suflecă mîneca de la jachetă dezvelindu-şi încheietura. Vrei şi o probă de sînge?

La întrebarea lui genele Krissei se zbătură cu nervozitate. Ce voia mai mult? Era tîrziu ca să semene alt porumb. Partea aceea de recoltă era definitiv pierdută.

– Nu. Vocea i se înmuiase. Îşi îndepărtă cu mîna părul lung pînă la umeri, care-i cădea în ochi. E doar...

Era sigură că n-avea să obţină niciodată bani de la el. Toată averea lui consta probabil în bucata aceea de metal şi în hainele mototolite şi uzate.

Îşi ridică privirea şi-l zări pe Gustav, argatul,

care alerga prin porumb. Dădea din mîini a neputință și pălăvrăgea cu însuflețire în germană și engleză.

Cînd ajunse lîngă ea, Krissa îi puse o mînă pe umăr.

– E-n regulă. Încercă să-și mențină calmul. O să aibă el grijă să îndrepte pagubele.

Krissa îl observă pe Gustav cercetîndu-l furios pe pilot și aproape că-i citi gîndurile. Servitorul lansă un torent de invective și se îndepărtă.

– Și acum ce se întîmplă? îl întrebă pe pilot uitîndu-se în ochii lui tulburați.

– O să trebuiască să repar motorul, spuse el întorcîndu-i spatele. Azvîrli cascheta și ochelarii în carlingă și începu să se dezbrace. Își scoase eșarfa albă de la gît și jacheta.

– Chiar în mijlocul cîmpului?

– Ai o idee mai bună?

– Presupun că nenorocirea aia s-ar desface în bucăți dacă ai încerca să o miști de-acolo.

– Nenorocire! Făcu un pas către ea. De la înălțimea ei de aproape un metru șaptezeci, Krissa trebui să se uite în sus ca să poată observa încruntarea de pe figura lui cu trăsături fine. Te informez că acesta este unul dintre puținele aeroplane *Curtiss Jenny,* fabricate în primul război mondial, care au mai rămas. Este, deci, o piesă de muzeu.

Ea schiță un zîmbet.

– Chiar acolo-i locul lui.

Ignorîndu-i remarca, el urcă pînă în carlingă şi luă de acolo o cutie mică. O puse pe aripa de jos şi scoase din ea cîteva scule.

Ea îl urmări cu privirea timp de cîteva minute, apoi dădu din umeri. Îşi găsi pantoful pierdut, îl încălţă şi o porni prin marea foşnitoare de porumb. Nu făcuse nici patru metri, cînd îl auzi strigînd:

– Mă cheamă Donahue.

Krissa se opri şi dădu scurt din cap, apoi îşi continuă drumul spre fermă. Deodată se gîndi la o mulţime de întrebări pe care ar fi trebuit să i le pună pilotului.

Urcă pe verandă şi deschise uşa de la intrare. Mirosul de mîncare arsă îi strivi nările şi o făcu să se grăbească pentru a ajunge în bucătărie.

– La naiba, mormăi ea, înşfăcînd cratiţa şi turnînd apă în ea. Am uitat de mîncare. Aruncă o privire în cuptor şi răsuflă uşurată cînd văzu că friptura nu se arsese încă. Bunicul se va întoarce curînd şi o să-i fie probabil o foame de lup. La cei şaptezeci de ani ai lui, doctorul Josh Colbrook putea face faţă chiar şi unei mese îmbelşugate.

Înşfăcă o conservă de mazăre, o desfăcu şi-i turnă conţinutul într-o oală. Chiar cînd aprindea focul, sunetul pietrişului împrăştiat îi dădu de veste că sosise bunicul ei.

Un minut după aceea, fiindcă nu-l auzi intrînd în casă, Krissa se uită pe fereastră şi-l văzu îndreptîndu-se sprinten spre Donahue şi avionul lui.

– Oh, nu! Ieşi în grabă pe uşă. Picioarele ei lungi o duseră iute pînă lîngă ei. Cînd ajunse, bunicul ei conversa liniştit cu pilotul. Amîndoi cercetau motorul.

– Poate e carburatorul, spuse Josh. Ai verificat colectorul de gaze?

Donahue mormăi ceva.

– Poate că e magneto-ul.

Donahue se dădu înapoi şi îşi şterse pe blugi mîinile murdare de ulei.

– Îi trebuie probabil ceva timp să se răcească. Cît de departe-i oraşul?

– Aproape şase kilometri, spuse Josh. Se uită apoi la Krissa. Uite, de ce să nu iei cina cu noi? Ignoră semnele ei frenetice. După aia poţi să încerci din nou.

– Uf, nu, mulţumesc. Donahue îşi trecu o mînă prin părul castaniu, apoi o străfulgeră cu privirea pe Krissa.

– Nu-i nici un deranj, îl asigură bătrînul. Întotdeauna Krissa face mîncare din belşug.

„Mîncare!" Krissa simţi că se prăbuşeşte.

– Nu! se văită ea cu privirea întoarsă spre casă. Un norişor de fum negru se strecura pe uşa din faţă.

În goană, Krissa de-abia mai atingea pămîntul. Pentru a doua oară într-o jumătate de oră năvăli prin verandă spre bucătărie croindu-şi drum spre aragaz. Cratiţa sfîrîi atunci cînd fu cufundată în apă. După cîteva clipe Krissa deschise fereastra

larg şi se strecură printre cei doi bărbaţi care veniseră în urma ei. Trase cu lăcomie aer în piept simţindu-se dintr-odată mai bătrînă de douăzeci şi opt de ani cît avea.

– E-n ordine? întrebă Josh punîndu-i un braţ pe după umeri.

Ea dădu afirmativ din cap, deşi tuşea şi ochii îi erau plini de lacrimi.

– Mai întîi conopida, dup-aia mazărea.

– Ai avut o zi grea? o întrebă el.

– Nu, pînă cînd... pînă cînd pilotul ăla a aterizat aici şi ne-a făcut praf recolta. Trase aer în piept şi se frecă la ochi. De atunci totul mi-a mers pe dos.

Krissa nu băgă de seamă retragerea precipitată a lui Donahue spre uşă, pînă ce bunicul ei îl strigă.

– Un' te duci, fiule?

– Socotesc că a venit vremea să dispar cît mai sînt încă în viaţă. Nu pot să scap ca prin urechile acului din mai mult de două situaţii-limită într-o zi.

Josh rîse.

– Nepoata mea poate fi o ameninţare, dar sigur nu pentru un bărbat care e în stare să zboare cu un asemenea aeroplan.

– Cred c-aş fi mai în siguranţă dacă aş merge pe jos pînă în oraş. Ochii lui îi trimiseră Krissei un mesaj răutăcios. Pare destul de furioasă ca să fie în stare să-mi pună arsenic în mîncare.

Josh chicoti înfundat.

– Te-ai simţi mai bine dacă aş gusta eu mai întîi?

Donahue dădu din cap afirmativ, apoi se uită în jos la mîinile lui. Krissa nu mai aşteptă întrebarea.

– Baia e-n dreapta ta, spuse. Îţi aduc un prosop.

El o urmă prin hol, tropăind cu cizmele pe linoleumul bej. Ea deschise un dulap, îi dădu un prosop, apoi se uită în ochii lui.

– Mulţumesc, murmură el. În ochi îi apăru o umbră de interes cînd privi tricoul ei marinăresc şi pantalonii scurţi.

Ea simţi că i se taie respiraţia şi se fîstîci. Fără să vrea să recunoască faptul că se simţea atrasă de el, se grăbi să ajungă în bucătărie ca să improvizeze ceva la repezeală – de data asta fără arsuri.

Aduseră încă un scaun lîngă cele două deja existente şi, pînă ce Donahue termină cu spălatul, masa fu gata. În mod neaşteptat el îi ţinu scaunul să se aşeze şi o atinse în fugă pe braţ. Pielea Krissei se făcu ca de găină, ca şi cum ar fi fost atinsă de scîntei.

Nu-şi aminti mai nimic despre masă. Bărbaţii discutaseră despre avioane şi motoare *Hispano-Suiza*. Era conştientă doar de faptul că inima îi bate din ce în ce mai tare, iar fruntea şi ceafa îi erau acoperite cu broboane fierbinţi de sudoare. Pofta de mîncare îi dispăruse ca prin farmec. Ciu-

gulea din cînd în cînd.

Cu mult înainte ca bărbaţii să-şi mai pună încă o porţie şi să facă schimb de glume cu avioane, Krissa îşi spălă farfuria şi tacîmurile.

Se uită pe fereastră şi cugetă la potrivirea instantanee între bunicul ei şi Donahue. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de tînărul aceluia fascinant, Josh ar fi ţipat la el destul de tare ca să se audă pînă în Colbrook.

Afară se vedea biplanul poleit de razele apusului. Deşi vechi şi rablagit, îşi menţinea un aer de independenţă maiestuoasă care o făcu să zîmbească.

Un gînd fugar îi aminti de tînărul plin de energie cu care se măritase cînd avea optsprezece ani şi de cît de mult îl iubise. Avea pasiunea motocicletelor. Cînd fusese ucis...

– Mă laşi pe mine să tai plăcinta, fetiţo? întrebă Josh.

Ea se întoarse imediat, cu gîndurile spulberate.

– Da, spuse.

Ceva îi îndreptă atenţia spre Donahue. Privirea lui înflăcărată şi totuşi tandră era concentrată pe figura ei. Krissa inspiră adînc, ridică ibricul de cafea şi turnă lichidul aromat în ceşti. Nu avea nevoie să se uite la Donahue ca să ştie că îi urmărea fiecare mişcare. Cînd se aşeză şi luă zaharniţa, mîna ei tremura.

– Ai nişte pete de murdărie pe obraji, spuse Josh.

Ea îşi duse mîna la faţă.

– A căzut cînd am aterizat eu, zise Donahue. Colţul gurii i se ridică a zîmbet. Scoase o batistă albă, curată, din buzunarul de la spate şi o scutură ca să o desfacă. Spre surprinderea ei, pilotul îi şterse cu blîndeţe obrazul şi nasul.

Auzi chicotitul lui înfundat şi simţi cum valuri de roşeaţă îi năpădesc obrajii. De ani de zile nu mai roşise. De ce oare zburătorul ăsta nomad o făcea să-şi piardă stăpînirea de sine?

– A căzut? repetă Josh.

Krissa ar fi fost în stare să-l pocnească cu tigaia în cap pe Donahue.

– E uşor să-ţi pierzi echilibrul cînd alergi prin porumb, spuse ea, mai ales cînd un pilot nebun se năpusteşte cu avionul spre tine.

Josh îi ciufuli părul, un gest pe care îl făcea ori de cîte ori o vedea nemulţumită. Întotdeauna reuşise să-i redea astfel buna dispoziţie. De data asta însă gestul lui rămase fără efect. Cînd îşi aminti cît de tare o înspăimîntase Donahue, Krissa simţi cum sîngele i se urcă la cap.

– Fără răzbunare? îl necăji ea.

– Fără, spuse Donahue încet. N-am nici o scuză.

Uimită pe moment de refuzul lui de a-şi justifica acţiunile, se uită fix la el. Pe figura lui se puteau vedea încreţiturile ridurilor de la gură şi ochi. Pînă acum nu le observase.

O să le povestească femeilor de la bancă de-

spre bărbatul interesant care aterizase pe terenul ei. Batista elegantă pe care el o folosise nu se potrivea cu restul înfăţişării lui. Dar iniţialele brodate pe ea – M.A.D.[1] – simbolizau întrucîtva sentimentele pe care el i le inspira. Trebuia să fii sărit de-a binelea de pe fix ca să te încumeţi să zbori cu o chestie care în urmă cu zece ani odihnea fericită într-un cimitir de avioane.

Josh rupse tăcerea punînd o întrebare despre motorul avionului şi încordarea bruscă dintre ei se risipi. Krissa începu să spele vasele, surprinsă că prietenia dintre cei doi bărbaţi îi insufla un sentiment de linişte.

Krissa tresări şi se şterse pe mîini. Se întoarse şi-l văzu pe Donahue în pragul uşii. Îşi dădu seama că pleca şi în suflet i se strecură o undă de regret.

– Ai de gînd să decolezi de pe cîmp? întrebă ea.

Donahue chicoti înfundat.

– Dacă vezi vreo altă soluţie...

Ea clătină din cap. Fusese o întrebare prostească.

Josh zîmbi înţelegător, apoi se întoarse spre Donahue.

– Vin cu tine.

Donahue zîmbi şi-l urmă afară pe Josh. Krissa privea la cei doi cum se îndepărtau spre cîmp.

---

1. Joc de cuvinte intraductibil. Mad = nebun, înnebunit

Unul era drept şi tînăr, celălalt uşor adus de spate, dar încă mîndru. Cît de mult îşi adora bunicul! El îi fusese şi mamă şi tată de cînd părinții ei dispăruseră într-un accident de maşină, pe cînd ea avea doar şase ani. Avusese nevoie de căldura şi de afecțiunea lui, iar Josh îşi pusese tot sufletul în creşterea singurei lui nepoate.

Un nor de praf se ridică şi începu să se aşeze liniştit, după care bărbații se întoarseră în casă.

– O să trebuiască să rămîi aici peste noapte, îl auzi Krissa pe Josh cînd cei doi intrară în bucătărie. Îi înăbuşi protestul mormăit al lui Donahue: Acum nu mai avem de ales. Avem şi o cameră liberă, aşa că nu ne deranjezi.

– Precis nu deranjez, domnişoară Colbrook?

– Da, spuse ea răguşit. *Jenny* a ta a refuzat să zboare?

Donahue rîse.

– Este ca majoritatea femeilor – puțin încăpățînată.

Sprîncenele Krissei se ridicară a mirare, dar nu făcu nici un comentariu.

– Şi ți se-întîmplă des să te refuze?

– Nu mi s-a mai întîmplat decît o dată. Atunci am nimerit împreună într-o şură de fîn. Mi-au trebuit cîteva zile ca să-i repar fațada.

– Sărmana *Jenny*. Îşi îndepărtă de pe frunte o şuviță neagră de păr. Şi tu ... ai pățit ceva?

– Doar tăietura asta de la sprînceană. Îşi trecu mîna peste semnul albicios de pe față.

– De ce o faci? întrebă ea brusc. De ce îţi rişti viaţa cu lada asta zburătoare?

El o studie timp de cîteva minute bune.

– Pentru că o am.

– E o copilărie, izbucni ea, gîndindu-se încă o dată la tragedia cu primul ei bărbat care, de asemenea, nu dorea să se maturizeze.

Donahue îi zîmbi mînzeşte.

– Ăsta-i punctul tău de vedere. Nu cred că am nevoie de o provocare şi nu cred nici că încerc să dovedesc ceva cuiva. Vocea îi era calmă şi fermă. Zbor numai din simpla plăcere de a simţi vîntul bătîndu-mi în faţă, de a privi în jos la peisajul magnific, dintr-un avion depăşit, dar perfect potrivit nevoilor mele.

Josh se ivi în cameră.

– Parcă ai vorbi despre o femeie, îl tachină.

Zîmbetul lui Donahue fu înlocuit de o expresie mai serioasă.

– Încă n-am găsit o femeie care să-mi poată dărui ceea ce-mi dăruieşte avionul. Aruncă o privire la mîinile strînse ale Krissei, la încheieturile degetelor ei albite de încordare. Pînă cînd o voi găsi, *Jenny* va fi iubirea vieţii mele.

Josh chicoti.

– E clar că nu te-ai prea omorît cu căutatul, tinere.

Privirea lui Donahue se opri la figura Krissei, blîndă şi contemplativă.

– Poate că ai dreptate, doctore. Tonul i se

îmblînzise.

– Spune-mi Josh ... şi ei Krissa.

Sună telefonul, iar Josh se duse în sufragerie ca să răspundă. Puţin mai tîrziu se grăbi afară din casă cu geanta lui neagră în mînă.

– O să ... o să-ţi pregătesc patul, spuse Krissa după plecarea lui Josh şi se îndepărtă de Donahue.

În timp ce urca scările, bocănitul cizmelor lui în urma ei o făcu să i se zbîrlească părul de pe ceafă.

– Asta-i camera ta, zise Krissa fără să se uite la el şi făcu un gest spre camera goală. Dintr-un dulap de pe hol scoase cearceafuri şi o pătură.

– Speram să fie lîngă a ta, zise el încet

Ea îşi înfipse degetele în cearceafuri cînd intră în camera lui, iar respiraţia îi deveni gîtuită de emoţie, cînd auzi tonul lui intim. Se întoarse încet către el, încercînd din răsputeri să-şi controleze respiraţia dintr-odată grăbită.

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, domnule Donahue, dar n-ai la dispoziţie decît patul.

Pentru cîteva momente încordate privirea lui se aţinti spre a ei, iar culoarea ochilor i se întunecă. Vraja tulburătoare a vagabondului părea să o captiveze.

– Şi mie îmi pare rău, murmură el.

Cuvintele lui sunară atît de nevinovat, încît Krissa fu pe punctul de a se lăsa prinsă în plasa

simţurilor. Dar îşi reveni curînd şi se întoarse să strîngă cuvertura şi să o pună pe spătarul unui scaun. Cînd dădu să aştearnă cearceaful, el veni să o ajute şi, cît ai clipi din ochi, patul fu gata.

– Mulţumesc, spuse el cînd Krissa îşi ridică ochii spre el.

– Cu plăcere, murmură ea întorcîndu-se spre uşă. Oh, spuse aproape în şoaptă, o să ai nevoie de o periuţă de dinţi. Sînt cîteva în dulăpiorul din baie.

Ea îşi dădu seama că, dintr-un motiv nebunesc, de neînţeles, nu dorea deloc să-l lase singur. Înainte ca ea să fi ajuns la uşă îşi auzi numele rostit. Se opri, cu sîngele năvălindu-i spre tîmple.

– Eşti tare drăguţă, spuse el. Chiar şi murdară pe faţă.

Krissa oftă. Fără să vrea îşi întoarse capul spre el. Era atît de masculin, atît de puternic, chiar dacă gura lui trăda o oarecare vulnerabilitate.

„Ieşi de aici acum", o avertiza ceva din interiorul ei. Îi zîmbi stins şi ieşi pe hol.

Picioarele o purtară pînă în camera ei. Închise uşa şi se sprijini de ea, conştientă de emoţiile năucitoare care o străbăteau. O slăbiciune stranie i se răspîndi în corp şi o făcu să închidă ochii.

Bărbatul acela era fascinant. Oare prezenţa lui avea acelaşi efect asupra tuturor femeilor? O undă de supărare i se strecură în suflet şi, odată cu ea, senzaţia inevitabilă că fusese o proastă.

Donahue căuta o femeie care să-i încălzească

patul. Masă, casă și distracție, toate închise într-un „pachet" de care să nu-i pese prea mult. Și nu era numai asta: nu mai scosese nici măcar un cuvințel despre plata pagubei. Oare îl vrăjise și pe bunicul ei?

Josh se întoarse după o oră. Krissa îi văzu cearcănele vineții. Pacienții cereau mult prea mult timp și energie de la bătrîn, dar Krissa știa că n-avea ce-i face. Ori de cîte ori îi cereau ajutorul, zi sau noapte, el îi ajuta bucuros.

– Unde-i băiatul? întrebă Josh imediat ce intră în cameră.

– Băiat? Ea rîse. Are pe puțin treizeci și doi de ani.

– Prostioare. O ciupi voios de obraji. Cînd ești bătrîn ca mine oricare alt bărbat ți se pare un băiețel în comparație cu tine.

– S-o crezi tu că ești bătrîn, îl necăji ea.

El oftă din greu, obosit.

– Cîteodată mă simt bătrîn. Să sperăm că în seara asta nu se mai naște nici un copil.

– Amin, încuviință ea. O să-ți aduc o ciocolată fierbinte.

– Fă una și pentru băiat.

Ea dădu din umeri.

– E probabil prea comod ca să mai coboare.

– Nu prea comod ca să accepte ceva de băut, se auzi o voce joasă dinspre scări.

Ambii Colbrook se întoarseră spre Donahue.

– Vino jos, fiule, îl chemă Josh.

Krissei i se acceleră pulsul. Frumuseţea lui interioară i se oglindea acum pe faţă.

„Gata cu prostiile, o avertiză propria-i conştiinţă. Aminteşte-ţi ce s-a întîmplat ultima oară cînd te-ai lăsat dominată de emoţii."

Fiecare pas al lui răsuna, în timpanele ei, ca o lovitură de ciocan. Venea spre ei... spre ea... Şi dintr-o dată îşi dădu seama de ameninţarea pe care el o reprezenta. Înainte ca Donahue să ajungă la ea, Krissa dispăru în bucătărie.

– Sper că-ţi convine camera, remarcă Josh, şi amîndoi o urmară pe Krissa. De obicei nu avem musafiri peste noapte.

– E grozavă. Patul e... Krissa îl privi scurt... confortabil.

Cîteodată, cum se întîmpla şi acum, vocea lui era adîncă şi catifelată. Krissa îşi stăpîni cu greu emoţiile. Puse la încălzit un ibric cu lapte, apoi aproape că-l răsturnă în graba de a scoate ceşti şi linguriţe din dulap. Ţinînd strîns cutia într-o mînă, puse cîteva linguriţe de cacao în ceşti.

Amestecă apoi cacao cu frişcă, dar scoase mixerul din amestec puţin prea devreme. Se uită în jos la tricoul pătat şi mormăi nemulţumită. „Neîndemînatico", se certă singură.

– Te descurci, copilă? sugeră Josh.

– E-n regulă, bunicule, spuse ea cu o voce nenatural de ascuţită. Tu eşti cel care are nevoie de odihnă.

Josh clătină din cap.

– Habar n-ai cît de mult munceşte Krissa, îi spuse el lui Donahue. Cinci zile la Bancă, treaba prin casă, faptul că are grijă de un bătrîn ca mine. La sfîrşit de săptămînă face pîine şi ajută la treburile fermei.

Sîngele îi urcă din gît în obraji. Krissa simţi că ia foc.

– Nu-l face să creadă că sînt o martiră.

– Tu ştii mai bine, spuse Josh cu hotărîre. În timpul liber lucrează la nişte planuri pentru noul muzeu din Colbrook.

Fata îşi înăbuşi un sunet nearticulat.

– Sînt sigură că pe oaspetele nostru îl plictisesc pălăvrăgelile despre munca mea.

– Ba dimpotrivă, spuse Donahue, cred că discuţia este relaxantă.

Krissa se simţi ca şi cum s-ar fi putut scufunda în adîncimea albastrului ochilor lui. Expresia băieţească a figurii lui îi tăia respiraţia. Ce naiba se întîmpla cu ea?

– Tu ce faci ca să-ţi cîştigi existenţa? întrebă ea amestecîndu-şi în ceaşcă. Nu era pregătită pentru asprimea care înlătură zîmbetul de pe figura lui.

– Orice, spuse el. Orice trebuie făcut.

– Şi unde faci... orice, domnule Donahue?

– Cel mai frecvent în Cedar Rapids. Josh îşi drese vocea.

– Ce-ai zice de un joc de dame, fiule?

– Mi-ar plăcea, spuse Donahue, apoi adăugă

pentru Krissa: Numele meu mic e Mike.

Ea dădu din cap că a înţeles şi începu să strîngă masa. Bărbaţii se duseră în sufragerie. Spălînd ceştile îi auzi rîzînd pe înfundate, în timp ce îşi aranjau piesele pe tabla de joc.

– Eram adolescent, cînd am zburat prima oară cu o *Jenny*, spunea Josh în şoaptă, cînd Krissa intră în sufragerie. Ea sesiză unda de nostalgie din vocea lui. Am luat cîteva lecţii pînă am rămas fără bani.

Krissa se aşeză într-un fotoliu şi-şi luă o revistă. Din locul în care se afla îl putea studia pe Mike în voie, fără să fie văzută. Se întreba ce înţelegea el prin a face „orice". Se ocupa oare şi cu treburi dubioase? Felul în care vorbea trăda o educaţie bună care nu se prea potrivea cu înfăţişarea lui. Şi totuşi nu dorea să recunoască faptul că persoana lui o intriga.

– E o poveste lungă cu *Jenny* a mea, spunea Mike Donahue. Primul ei proprietar era din Cedar Rapids. A colindat cu ea toată partea de vest a ţării. Am înregistrările şi jurnalele lui de bord.

Sună telefonul.

- Cu gîndul încă la Donahue, Krissa răspunse distrată. Brusc, vocea caldă, bine modulată a lui Leland Carstairs o aduse la realitate.

– Bună, Krissa, spuse el. Îmi e teamă că am veşti proaste despre petrecerea de la Grange de la sfîrşitul săptămînii.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea, observînd pri-

virea alertată a lui Josh, Clătină din cap pentru a-i da de înţeles că telefonul era pentru ea.

– Am o întîlnire de afaceri în Cedar Rapids, spuse Leland. Va trebui să stau peste noapte şi să mă întorc duminică.

– N-aş putea spune că nu sînt dezamăgită, răspunse ea. De-abia aşteptam. De ani de zile nu mai fusese la dans. Deşi Leland Carstairs, preşedintele Băncii Colbrook şi patronul ei, nu era chiar persoana pe care şi-ar fi dorit-o ca partener, fusese nerăbdătoare să meargă să se distreze.

– Ştiu, spuse Leland, dar afacerea asta e importantă pentru bancă. Cred că-ţi dai seama că aş fi preferat să fiu cu tine.

Ea ridică din umeri.

– Poate-l conving pe bunicu' să meargă cu mine.

Leland păru că ezită.

– Dacă te hotărăşti să mergi, aminteşte-ţi să fii fată cuminte.

– N-am fost întotdeauna? îl întrebă ea puţin cam iritată.

– Ba dă, bineînţeles, răspunse el grăbit, dar ştii cum bîrfeşte lumea.

Leland era întotdeauna preocupat de propria-i imagine, se gîndi ea. Cîteodată era atît de mărginit.

– Atunci de ce nu vii cu mine? Ar trebui, îl necăji ea.

– Uf... Ea se întrerupse, incapabilă să-şi ia

ochii de la profilul fin cizelat al lui Donahue. N-am putea vorbi altă dată despre asta?

Deşi părea foarte concentrat la jocul de dame, Michael Allen Donahue se uita fix la Krissa. Privirea îi rătăci mai întîi pe sînii ei bine proporţionaţi, apoi coborî spre talia şi şoldurile zvelte şi se lipi de picioarele ei lungi şi suple. Îi studie apoi mîinile expresive, în timp ce ea părea că se luptă cu o problemă. Oricine ar fi fost la celălalt capăt al firului, persoana respectivă o irita. Era oare un bărbat? Cineva cu care ea avea o legătură?

Ar fi dorit să ştie o mulţime de lucruri despre această femeie încîntătoare. Dar cum să îndrăznească să pună întrebări atîta vreme cît nu era dispus să-i facă, la rîndul lui, confidenţe? Din momentul în care coborîse din avion fusese izbit de frumuseţea ei delicată şi înfloritoare. Expresiile care ei i se perindau acum pe faţă nu vor mai fi un mister pentru el atunci cînd va ajunge să o cunoască.

Dar cum să ajungă la ea... din nou? După odihna de peste noapte, *Jenny* va fi nerăbdătoare să o ia din loc.

Dimineaţa va trebui să plece. Dar, ah, banii pe care i-i datora pentru pagube...

– Ne vedem cînd te întorci, murmură Krissa şi puse receptorul în furcă.

Oftă şi aruncă pe masă revista pe care nici nu apucase să se uite. Ridicîndu-se brusc spuse:

– Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, mă duc

la culcare.

– Du-te, copilă, zîmbi Josh. Somn uşor.

Ea îl salută din cap pe Donahue şi urcă scările. Deşi nu se uită înapoi, Krissa ar fi pariat salariul pe o săptămînă că Mike o privea...

A doua zi dimineaţă, cînd traversă sufrageria, atenţia Krissei fu atrasă de aroma irezistibilă de şuncă prăjită. Cînd intră în bucătărie se opri brusc. Donahue fredona un cîntec în timp ce spărgea nişte ouă într-un castron. Ea se uită fix la şorţul de bucătărie pe care şi-l pusese şi la mîinile lui care băteau ouăle cu îndemînare şi eficienţă. Asta era! se gîndi. Era ori bucătar de ocazie... ori artist? Clătină din cap.

El o privi cum se îndrepta spre masă şi o salută cu un zîmbet.

– 'neaţa, don'şoară Colbrook, vorbi el tărăgănat, arăţi extraordinar de bine. Privirea i se lipi de picioarele ei zvelte ce se zăreau de sub fusta roz de bumbac.

Ea îi zîmbi drept răspuns:

– Mulţumesc, domnule. Şi dumneavoastră arătaţi grozav.

Donahue se uită în jos la şorţ, apoi luînd colţurile de jos făcu o reverenţă.

– Foarte drăguţ din partea dumneavoastră să băgaţi de seamă una ca asta.

Se întoarse ca să amestece în ouă.

– Sper că nu l-ai ţinut prea mult de vorbă pe

bunicu', spuse ea, cu toate că ştia că Mike nu o făcuse. După o jumătate de oră de la retragerea ei auzise două perechi de picioare făcînd zgomot pe hol.

– Nici n-aş fi îndrăznit. Josh lucrează din greu. Îmi doresc să am şi eu energia lui cînd o să fiu la fel de bătrîn.

„Dacă o să ajungi vreodată la vîrsta lui", se gîndi ea. El părea să se descurce cu micul dejun, aşa încît Krissa se aşeză la masă şi începu să se joace cu o furculiţă.

– Mă îngrijorează, spuse ea încet cînd el puse mîncarea pe masă.

– I-am spus că poate dormi mai mult în dimineaţa asta fiindcă o să am eu grijă de micul dejun.

– I-ai spus? repetă ea nevenindu-i să creadă.

Donahue dădu din cap afirmativ.

– Are nevoie de o mînă de fier.

Gura Krissei se deschise şi se închise. Cine era tipul ăsta – un muncitor- minune? Era în stare să facă imposibilul posibil?

Ei, pînă la urmă, pentru toate există un început. Dar, cunoscîndu-l pe Josh, se gîndi că era ultima oară cînd bătrînul asculta pe cineva. Donahue avea un fel foarte convingător de a trata cu oamenii. Ea o ştia acum foarte bine după ce o bună parte din noapte se perpelise încercînd în zadar să-şi şteargă din minte imaginea lui.

Mîncă cu repede ouăle şi şunca, apoi se uită la

ceas în timp ce înfuleca o bucată de pîine prăjită.

– A fost cu adevărat delicios, spuse ea, şi-ţi mulţumesc. Dar trebuie să fug. Am exact unsprezece minute la dispoziţie ca să ajung la bancă şi să fiu gata pentru inspecţie.

– Inspecţie? repetă Donahue ca un ecou.

– Trebuie să fiu prezentabilă pentru preşedinte.

– Parcă ar fi sergent major, nu preşedinte de bancă.

– Are de rezolvat rapid o afacere. Era prima scuză care-i veni în minte. Dar de ce să se scuze pentru comportamentul patronului ei faţă de acest... acest zburător?

– Cunosc oameni de afaceri care plesnesc din bici, spuse el, dar treaba asta nu pare că te-ar interesa.

Ea ridică din umeri.

– Dacă încerci, te poţi obişnui cu aproape orice.

Se ridică şi se întoarse spre uşă, dar exclamaţia de dezgust pe care-o auzi o făcu să se întoarcă brusc spre pilot.

– Ar fi mai bine să pleci la lucru, Roboţel, spuse Mike.

Krissa îl privi ţintă, dintr-odată mai tulburată decît ar fi fost dispusă să recunoască. Dar ce ştia el? Vagabonzii nu trebuiau să ponteze. Se întoarse brusc şi ieşi trîntind uşa de la intrare.

De-abia cînd ajunse la maşină îşi dădu seama

că nici măcar nu-şi luase rămas bun.

Toată dimineaţa, deşi foarte ocupată, nu reuşi să-şi scoată din minte dialogul lor. Îşi simţea obrajii în flăcări, nefiind în stare să domine furia pe care el i-o stîrnise. Donahue era imposibil – o piatră care se rostogoleşte. Fără rădăcini.

Ea susţinea moştenirea Colbrook cu mîndrie, muncă intensă şi perseverenţă. Unul din strămoşii ei fusese îmbarcat pe vaporul imediat următor celui plin cu pelerini. De ce străbunii ei construiseră oare acest oraş?

Tîrziu, după-amiază, în timp ce-şi conducea *Chevette*-ul alb pe drumul drept spre fermă, ostilitatea Krissei se topi încetul cu încetul. Lanuri unduitoare de porumb se întindeau pe cîmp cît vedeai cu ochii. Îi zîmbi băieţelului argatului său, Willy, care stătea pe marginea drumului şi cîntărea în mînă o broască mare, maronie. Apoi îşi aruncă privirea spre locul unde aterizase aeroplanul.

Cînd îşi aminti de paguba produsă de Donahue verifică locul cu pricina pentru a se asigura că *Jenny* şi stăpînul ei dispăruseră. „Foarte bine", îşi zise în sinea ei şi scrîşni din dinţi. Nu se mai aştepta să-l vadă vreodată.

Nici Krissa şi nici Josh nu pomeniră în timpul cinei de oaspetele lor, deşi Krissa nu putu să nu observe privirea contemplativă a bătrînului. Ce se petrecea oare în mintea lui?

Peste două zile, sîmbătă dimineaţa, cînd tocmai scotea ultima tranşă de rufe din maşina de

spălat, Krissa auzi zgomotul făcut de un avion care se rotea în jurul fermei. Tresări surprinsă, iar inima i se zbătu sălbatic în coşul pieptului. Era el! Trebuia să fie Donahue.

Josh se grăbi spre verandă şi aproape că smulse din ţîţîni uşa de la intrare. Îşi puse mîna streaşină la ochi şi chicoti.

Krissa i se alătură curînd.

– De ce a venit din nou?

– Fiindcă ne-am înţeles că o să-mi dea lecţii de zbor ca plată pentru pagubă. O să vină pe-aici ori de cîte ori o să aibă timp liber.

„Timp liber pentru ce?" se întrebă ea cuprinsă de un sentiment neplăcut de teamă la gîndul că bunicul ei va zbura în lada aceea veche. Să-i spună oare să renunţe?

„Aşteaptă să vezi unde aterizează înainte să te bucuri atît" îşi zise ea. Cînd biplanul ateriză pe izlazul de lîngă fermă, ea nu se putu abţine să nu spună:

– De ce n-a încercat asta şi ultima oară? N-ar mai fi prăpădit atîta porumb.

– Vîntul nu sufla în direcţia potrivită, spuse Josh.

– Sigur îl placi pe omul ăla. Oftă. Cred că l-ai fi scuzat chiar şi dacă ar fi culcat la pămînt tot lanul.

Ochii neastîmpăraţi ai bătrînului îi întîlniră pe ai ei. O privi lung, înţelegător.

– Aş putea spune că în locul ăsta există mai

mult de o persoană care s-ar părea că-l place.

– În nici un caz, replică ea grăbită, aproape cu aroganţă. N-am timp pentru un pierde-vară ca el.

Josh nu-i răspunse. Îi făcea semne cu mîna pilotului care sări gardul şi se îndreptă spre ei cu o graţie felină.

– La ţanc pentru cafea, spuse Josh.

– Această ospitalitate mă copleşeşte.

Mike Donahue rîse şi-i făcu Krissei cu ochiul. Picioarele lui lungi, musculoase, îl călăuziră aproape de ea.

Prezenţa lui atît de aproape o făcu să se simtă ca un copil care tremură de frica părinţilor. „Doar n-ai cincisprezece ani", se admonestă. De ce oare o tulbura într-atît?

– 'neaţa, Josh... Krissa.

– Bine ai venit, fiule! spuse Josh, luîndu-l pe Mike pe după umeri.

– Vă deranjez cumva dacă stau aici pînă mîine? întrebă Mike.

– Mă bucur că eşti cu noi, răspunse Josh.

După cafea Mike îl întrebă pe Josh dacă era gata pentru prima lui lecţie de zbor. Krissa se opuse făţiş ideii ca bunicul ei să zboare în acel avion în care nu se putea avea încredere.

– *Jenny* e-ntr-o formă de zile mari, o asigură Mike. Josh va fi în siguranţă alături de mine.

Krissa clătină din cap.

– Aş vrea să nu te duci, îi spuse ea lui Josh. Dacă se...

– Dar dacă s-ar întîmpla ceva cu furgoneta pe şosea? ripostă Donahue. S-ar răni al naibii de grav. Aeroplanele sînt cu mult mai sigure.

Nu era chip să-l convingă pe Josh de nebunia ideii lui. Cu inima grea, Krissa se uită cum cei doi bărbaţi săriră gardul şi se îndreptară spre avion. *Jenny* se deplasă pînă la capătul izlazului şi apoi se ridică în aer. Auzi zgomotul motorului şi îi văzu pe cei doi zburînd la rasul ierbii.

Krissa se calmă şi oftă lung. Nefiind în stare să-şi vadă de treburi, atîta vreme cît bunicul ei se afla în rabla aceea zburătoare, se aşeză în balansoarul de pe verandă şi îşi încrucişă braţele.

După trei sferturi de oră de aşteptare încordată, la orizont apăru un punct negru care începu să crească în timp ce sunetul unui motor în funcţiune risipi liniştea mijlocului de zi. Cînd *Jenny* ateriză în salturi, Krissa îşi dădu seama că muşchii o dureau de atîta încordare.

Alergă la gard simţind că-i vine să plîngă. Fără a le mai da vreun răgaz, îi zîmbi lui Josh care mergea pe cîmp cu o energie reînnoită.

– Următoarea? întrebă Mike zîmbindu-i. Ea clătină din cap.

– Nu-s chiar aşa de nebună.

Una din sprîncenele lui se ridică în semn de amuzament.

– Te-aş putea smulge din rutina de zi cu zi.

Simţi că, în sinea ei, începe să fiarbă. Speră, totuşi, să pară nonşalantă cînd spuse:

– Poate că-mi place rutina, domnule Donahue.

Nuanţa ochilor lui deveni turcoaz-închis.

– Poate că-ţi place, spuse cu blîndeţe şi îşi întoarse privirea de la ea.

– N-ai făcut ceva de mîncare cît timp am fost în excursie? întrebă Josh.

Ea se uită la ceas uimită să constate că era aproape ora unu.

– Cred că am uitat, murmură ea. Josh ridică din umeri, dar nu zise nimic.

Cînd, mai tîrziu, intrară în bucătărie, Mike se oferi să o ajute la preparatul mesei. Krissa îl puse să se ocupe de cafea şi să aştearnă masa, în timp ce Josh dispăru la etaj.

– E aproape ca şi cum am fi căsătoriţi, o necăji Mike amestecînd cafeaua.

– Nu chiar, spuse ea preparînd salata de ton. Soţul meu nu punea piciorul niciodată în bucătărie înainte ca masa să fie gata.

Se aşternu o tăcere încordată.

– Eşti căsătorită? întrebă Mike răguşit.

– Am fost, îl corectă ea. A murit acum cinci ani.

– Îmi pare rău.

Ea aprobă din cap.

– Şi tu? Ai făcut pasul vreodată?

– Nu, spuse el cu blîndeţe. Nu încă.

Ea acceptă tacit afirmaţia lui. Mike nu prea părea genul care să fie îmbrobodit de o femeie. Era prea liber, prea aerian ca să revină prea mult

cu picioarele pe pămînt.

– Ţi-ai luat din nou numele de fată? întrebă el.

– Da, m-am gîndit... că în felul ăsta pierderea lui va fi mai uşor de îndurat.

Mike o privi cu curiozitate.

– De ce nu te-ai măritat din nou? o întrebă el.

Ea îşi muşcă buza de jos. Să-i spună că uneori mai avea întîlniri? De ce nu i-ar spune? Ce importanţă avea?

Înainte ca ea să-i poată da un răspuns, auzi pantofii lui Josh tropăind pe podeaua lustruită. Bătrînul se opri chiar în spatele lor şi zise:

– De ce nu-i spui că preşedintele Băncii Colbrook te-a cerut în căsătorie?

Capitolul 2

Krissa simţi cum, pentru o fracţiune de secundă, inima încetează să-i mai bată. Mîna în care ţinea lingura de amestecat i se opri în aer. Nu-şi amintea ca Josh să mai fi folosit vreodată faţă de ea tonul acela dur, cercetător. Se întoarse spre el.

– O spui de parcă nu ai fi de acord cu Leland.

Mike îşi drese vocea, iar Josh se încruntă.

– Nu e momentul să discutăm despre asta.

– Tu ai început, îi aruncă ea.

Josh o privi iritat.

– Am făcut mai degrabă o afirmaţie. Dar, dacă vrei într-adevăr să ştii ce gîndesc, află că Leland e bogat, insipid şi extrem de plicticos.

Ea îşi puse mîinile în şolduri.

– E, de asemenea, cu picioarele pe pămînt, sincer şi matur, spuse Krissa. Ştiu că voi doi nu vă prea înţelegeţi, dar pînă la urmă eu sînt cea care se întîlneşte cu el, nu tu.

În ochii deschişi la culoare ai lui Josh se abătu o undă de nemulţumire, dar îşi întoarse privirea în altă parte.

– Avem un musafir. Hai să nu ne mai contrazicem acum.

Krissa se întoarse. Înşfăcă castronul cu peşte şi o farfurie cu fructe proaspete. Mike puse pe masă o cutie cu lapte şi un coşuleţ cu felii de pîine. Cu toţii se simţiră jenaţi un timp, pînă ce Mike îl antrenă pe Josh într-o conversaţie. Krissa aproape că strangulă jumătatea de sandviş pe care şi-o făcuse. De ce se apucase bătrînul să-i găsească nod în papură lui Leland tocmai acum? Din cînd în cînd îi strecurase subtil ideea că nu-l prea avea la inimă. Să fi fost din cauză că Leland era atît de insistent? Krissa îşi asigurase bunicul că nu avea de gînd să se implice prea mult în relaţia cu Leland.

Dintr-odată simţi o mînă caldă acoperind-o pe a ei. Se uită în sus şi întîlni privirea înţelegătoare a lui Mike.

– Aş vrea să mergem, eu, Josh şi cu tine, să cinăm undeva în seara asta, spuse el şi o apăsă şi mai mult pe mînă.

Pantalonii lui albastru închis şi cămaşa bej erau curate şi călcate. Cu excepţia jachetei ponosite de piele, astăzi era îmbrăcat respectabil. Cina îl va costa toţi banii pe care-i avea la dispoziţie, se gîndi Krissa.

– Am altă idee, spuse ea cu o voce moale şi

mai degrabă timidă. Putem lua cina aici și apoi putem merge la Grange să dansăm.

– Pentru mine e perfect. Tu ce zici, Josh?

Bătrînul privi gînditor de la unul la celălalt, apoi sorbi din cafea.

– Sigur, zise el.

– Dar nu mi-am adus haine de schimb, adăugă Mike.

Ea îi privi și-și trase mîna de sub a lui.

– Nu-ți trebuie decît o jachetă. Sînt sigură că o să-ți vină bine una de-a bunicului.

– Poți să-ți alegi, fiule, se oferi Josh.

Mike mulțumi din cap. Krissa simți furnicături în degete.

După-amiază, în timp ce Josh era în vizită la un prieten, Mike lucră cot la cot cu Krissa, plivind buruienile din grădină și semănînd semințe de ridichi și lăptucă. Vorbiră despre orice, generalități, fără a mai aminti despre viețile lor particulare. Ea descoperi că Mike putea fi pe cît de nostim, pe-atît de serios, în funcție de starea lui de spirit. Erau momente în care ea și-l dorea ca prieten, dar magnetismul care-i atrăgea unul spre celălalt...

Odată, cînd dădură nas în nas, el scăpă pachețelul de semințe și o prinse repede în brațe.

– Sînt în regulă, spuse ea cu respirația tăiată.

– De acord, murmură el, și-i dădu drumul.

– Ai darul periatului, spuse ea aproape în serios.

– Se spune că în Irlanda există o Piatră a Linguşirii, pe care trebuie să o săruţi pentru a te „califica". Vocea îi era răguşită. Eu parcă aş gusta din buzele tale şi aş lăsa linguşirea altora.

Tonul catifelat al vocii lui o făcu să-şi dorească să-i sară în braţe, să savureze minunea buzelor lui. Dar se obligă să privească în altă parte, să-şi domolească ritmul năbădăios al inimii, să-şi amintească neapărat cine era el...

Pe la patru şi treizeci hotărîră că munciseră destul. El se întinse şi mormăi:

– Nici nu mi-am dat seama de cît de mult mi-am pus muşchii la treabă.

Krissa îl observă nedumerită. Cu ce se ocupa el oare? Şi de ce evitase discuţia despre munca lui?

Pe la şapte cina se terminase şi Josh îl provocase pe Mike la o partidă de dame. Vocile lor se auzeau pînă sus, în camera Krissei, unde ea se îmbrăca pentru dans. Rîsul lui Mike îi făcea toţi nervii să vibreze. Se pomeni întrebîndu-se cum ar fi dacă Mike ar îmbrăţişa-o. Ar săruta-o blînd sau sălbatic? Ar iubi-o brutal sau cu rafinament?

„Încetează! se avertiză. N-ai nici un viitor alături de el!"

Nu dorea să se mărite din nou. O dată îi fusese de-ajuns.

La opt şi treizeci coborî scările pregătită pentru o noapte de distracţie. Distracţie, se gîndi. De cînd murise Rick nu prea mai avusese parte

de aşa ceva. Cu excepţia dialogurilor cu clienţii băncii, evitase contactele sociale pînă ce Leland se arătase interesat de persoana ei.Trebuia să-i fie recunoscătoare pentru asta.

Mike îi urmărea coborîrea, admirînd, evident, obrajii ei îmbujoraţi de emoţie, rochia ei de un albastru-regal, fără mîneci, care-i sublinia linia sînilor şi se lărgea către genunchi, scoţîndu-i în evidenţă picioarele lungi.

– Ei, ei, spuse Josh, „Copănel" s-a transformat într-o lebădă.

– Dacă nu încetezi să-mi mai spui aşa... Se opri în mijlocul propoziţiei, atenţia fiindu-i atrasă de schimbarea evidentă din înfăţişarea lui Mike.

Cu cravata şi jacheta uşoară şi cu părul aranjat cu grijă, semăna cu un director tînăr, plin de succes în afaceri.

– Măi, amîndoi... arătaţi drăguţ, murmură ea. Oare Mike băgase de seamă ezitarea ei? O să fiu cea mai invidiată femeie din sală.

– Şi cea mai frumoasă, adăugă Mike.

– Mulţumesc. Zîmbi „strălucind" de fericire. Dar s-ar putea să-ţi schimbi părerea după ce o să vezi cîteva din frumoasele de la Colbrook.

El clătină uşor din cap.

– Mă îndoiesc, spuse cu sinceritate.

Josh era parcă aureolat. Ceva înlocuise oboseala din ochii lui cu o strălucire neastîmpărată. Krissa observă că prezenţa lui Donahue îi făcea bine bunicului ei. Însă nu putea să accepte faptul

că aviatorul ar fi putut fi bun şi pentru ea.

– Ce păcat că nu avem un cal şi o căruţă, o necăji. Cei de la Grange şi-ar da imediat seama că a sosit familia Colbrook.

– Ce-aţi zice să mergem cu *Jenny?* sugeră Mike. Ar face impresie.

Gura Krissei se curbă a nemulţumire.

– O să păstrăm rutina. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui. Mergem cu maşina.

Mike îşi înălţă o sprînceană, apoi făcu o reverenţă.

– Cum doreşte lady Colbrook, spuse. Krissa nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Niciodată nu mi s-a mai spus că sînt o lady.

Josh o privi cu dragoste, apoi îşi luă geanta neagră.

– Este, într-adevăr, o lady, fiule.

Vocea lui moale, drăgăstoasă, o făcu să simtă un nod în gît. Cînd Mike îi atinse uşor braţul, ea îi zîmbi.

– Gata? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

După zece minute, cînd intrară în sala Grange, formaţia instrumentală interpreta o melodie lentă. Ringul de dans era aglomerat de cupluri care le făcură semne cu mîna sau îi strigară pe cei doi Colbrook. Krissa se simţi mai degrabă stingherită şi cumva întristată la vederea atîtor figuri cunoscute, adunate într-un loc de a cărui existenţă aproape că uitase. Observă mai multe femei pri-

vind pe furiş la trupul bine clădit al lui Donahue şi la trăsăturile lui frumoase şi fu surprinsă de fiorul de gelozie care i se stîrni în piept. „El nu îţi aparţine", îşi reaminti. Singurul motiv pentru care ea se afla aici cu Mike şi cu bunicul era că Leland plecase din oraş.

Şi, totuşi, cînd Donahue o conduse pe ring şi o luă în braţe, nu putu ignora atracţia irezistibilă către persoana lui. Se lipi de pieptul lui tare şi se simţi în al nouălea cer. Ochii lor nu se întîlniră deloc, nici măcar cînd el o învîrti într-o piruetă, apoi o prinse din nou în braţe. Cînd melodia se termină, el o strînse blînd la piept.

La ora unsprezece Josh fu chemat la telefon. După cîteva minute reveni la masa lor.

– Am o urgenţă, spuse. Să mă întorc să vă iau?

Mike şi Krissa se ridicară în acelaşi timp.

– Venim şi noi, spuse Mike.

Josh aprobă din cap şi o luă înainte deschizîndu-le drumul prin mulţime. După un sfert de oră Krissa şi Mike rămaseră să aştepte în maşina parcată în faţa unei ferme, în timp ce Josh îşi îngrijea pacientul. Krissa se aşeză mai comod în scaun şi oftă.

– Bunicul tău n-ar trebui să lucreze atît, spuse Mike. Atîtea ore de muncă l-ar epuiza pînă şi pe un tînăr.

Ea zîmbi aproape imperceptibil.

– Nu vrea să mă asculte. Aceşti oameni –

pacienții lui – înseamnă foarte mult pentru el.

– Sînt sigur, răspunse Mike, aş spune că are nevoie de o motivație.

– Chiar aşa. Rîse amar. Nu ajung nicăieri cu el.

– Cum e cu tine? întrebă el. Din cîte ştiu şi tu faci mai mult decît ar trebui.

– Diferența e că eu am douăzeci şi opt de ani, iar el şaptezeci. Spre groaza ei vocea i se frînse. Îl iubesc îngrozitor de mult.

Îl văzu pe Mike punînd o mînă pe volan.

– Din cauza lui Josh nu te-ai măritat din nou? Eşti îngrijorată de ce s-ar putea întîmpla dacă l-ai lăsa singur?

Krissei nu-i plăcu remarca lui. De ce se băga unde nu-i fierbea oala?

– Nu vreau să fiu grosolană, dar... Îşi întoarse capul ca să poată vedea profilul lui conturat de lumina de la fermă.

– Îmi pare rău, spuse el uitîndu-se în întunericul de afară. De obicei mă gîndesc la acțiunile mele cu bătaie lungă. Cred că e necesar. Să te căsătoreşti sau nu e o alegere importantă.

– Tu te-ai gîndit vreodată la asta?

El rîse scurt, puțin forțat.

– De două ori.

– Şi te-ai decis să n-o faci?

– Prima dată m-am răzgîndit. A doua oară ea a refuzat. Cum Krissa nu făcu nici un comentariu, Mike adăugă: Nu aveam destui bani pentru ne-

voile ei.

Krissa simţi că se îneacă. Un aviator rătăcitor nu prea avea ce să-i ofere unei femei – cu excepţia lui însuşi.

– Dacă te iubea...

– Sigur nu mă iubea. Vocea i se schimbă din cauza tensiunii. Tu ai putea iubi un bărbat fără bani?

Întrebarea lui o făcu să-i tresalte inima.

– Cînd m-am măritat, soţul meu nu avea decît hainele de pe el şi o motocicletă.

Mike se întoarse spre ea. Pe buzele lui stăruia un zîmbet amar.

– Şi n-ai mai face greşeala asta încă o dată. A fost o afirmaţie, nu o întrebare.

Ea îşi muşcă buza de jos.

– Ar putea fi unul din motive, dar nu singurul.

Silueta înaltă a lui Josh se ivi din casă. În timp ce se apropia de maşină, figura lui mohorîtă trăda nerăbdarea. Se aşeză pe bancheta din spate şi oftă din rărunchi.

– Era rău? întrebă Krissa cu compătimire.

– Ray nu merge spre vindecare. S-ar putea să aibă nevoie de spitalizare. Dacă intră în spital, el şi nevastă-sa vor pierde ferma.

– Oh, nu! exclamă ea înduioşată de situaţia grea a celor doi soţi cumsecade.

Mike porni maşina şi întrebă despre ipotecă şi despre banca la care erau datori cei doi Grandy.

Părea atît de familiarizat cu chichiţele aface-

rilor bancare, încît Krissa îl privi surprinsă.

Josh îi dădu cele cîteva detalii pe care le cunoştea, apoi se întoarse spre Krissa.

– Şeful tău i-a avertizat în legătură cu faptul că nu au plătit, spuse el obosit.

Ea se răsuci în scaun.

– Leland n-ar declara prescrisă o ipotecă! spuse pe un ton defensiv. Poate că au înţeles greşit.

– De obicei oamenii nu înţeleg greşit ceva atît de important, Krissa, interveni Mike cu blîndeţe.

Ea inspiră adînc.

– Ce ştiţi voi despre asta? răbufni. Se întîmplă să lucrez la o bancă şi să fiu obişnuită cu metodele lui Leland.

Văzu zîmbetul controlat, enigmatic, al lui Mike în lumina slabă a becului din tavan. Apăsarea caldă a mîinii lui Josh pe umărul ei o mai potoli. Se adînci în scaun, expirînd adînc.

Poate că Mike ştia ceva despre afacerile bancare, se gîndi ea. Totuşi nu-l cunoştea pe Leland – un om foarte respectat de comunitate. Uneori, însă, – trebuia să accepte adevărul – Leland avea momente în care era foarte preocupat de problema banilor...

Roţile maşinii împrăştiară pietrişul de pe alee, apoi Mike conduse pînă în hambar. Îi dădu Krissei cheile şi o ajută să coboare din *Chevette*.

– Mulţumesc, spuse ea cu jumătate de gură. Se gîndi că n-ar fi trebuit să se agaţe de gîtul lui

aşa cum o făcuse. Dacă... uf, careva dintre voi vrea să bea ceva?...

Amîndoi bărbaţii refuzară politicos. Urcară împreună scările de la verandă, dar, cînd bărbaţii intrară în casă, Krissa se aşeză încet în balansoar. Scîrţîitul monoton al lanţurilor îi dădea o stare de relaxare. Singurul sunet care se mai auzea era un cor de broaşte care cîntau în luncă. În depărtare se vedeau luminile casei lui Gustav. Aruncă o privire peste hectarele întunecate, acoperite cu porumb. În perioada aceasta a anului aproape că puteai vedea cum creşte.

Krissa auzi pocnetul uşii de la intrare şi încetini leagănul. Lumina de la bucătărie se reflectă pe cămaşa bej şi în părul castaniu al lui Mike.

– Să-ţi ţin de urît? întrebă el, uitîndu-se spre ea în întuneric.

– Sigur, răspunse Krissa. Dacă suporţi să stai lîngă o scorpie.

Îl văzu zîmbind şi înaintînd spre ea.

– Dacă poţi să te-nţelegi cu unul-care-le-ştie-pe-toate... Eu suport să stau lîngă o scorpie.

Krissa se simţi parcă mai uşoară. Pe măsură ce timpul trecea, tăcerea îi învăluia din ce în ce mai mult. Apoi el o luă de mînă. Krissa nu se feri. Nu dorea să se ferească. Între sunetul ritmic al balansoarului şi valul de căldură care o cuprinse brusc, ea simţi în suflet un amestec de pace şi de excitare. Era oare fericire? Pentru o vreme nu fusese conştientă de această emoţie. Era cople-

şitor de plăcut.

– Bei ceva... un brandy sau un vin? se oferi ea.

– Nu, mulţumesc. Am tot ce-mi trebuie. Sau aproape totul, adăugă el.

Krissei îi fu frică să-l întrebe ce însemnau cuvintele lui, dorind să nu-l deranjeze încă, să nu-i ceară explicaţii.

– Patul tău e încă făcut.

Krissa îşi dădu seama de greşeala ei. Poate că Mike îl desfăcuse între timp.

Apăsarea de pe mîna ei spori.

– Ştiai că o să mă întorc? întrebă el, iar vocea lui joasă, modulată, îi stîrni fiori de plăcere pe şira spinării.

– Nu. Inspiră. Nu m-am gîndit că o să mai vii.

– Aveam o datorie, Krissa.

– Nu trebuie să...

– Ba da, trebuie, spuse el. Josh şi cu mine ne-am înţeles că pot plăti toate pagubele dacă-i dau lecţii de zbor. De aceea sînt acum aici.

Ea scutură din cap încercînd să-şi stăpînească teama în legătură cu siguranţa bunicului ei. Dar bătrînul era mai degrabă încăpăţînat odată ce-şi punea în minte să realizeze ceva. Gîndurile îi reveniră la Donahue.

Îşi dădu seama că cinstea şi responsabilitatea erau două din trăsăturile lui demne de admirat. Mîna ei se odihnea acum într-ale lui.

Mike îşi plimba degetele peste degetele ei,

mîngîindu-i netezimea unghiilor.

La atingerea lui blîndă, simţurile ei prinseră viaţă. Dacă o putea stîrni într-atît doar cu o simplă mîngîiere, cum ar fi fost să facă dragoste cu el? Trecuse atîta vreme de cînd... „Termină, Krissa, îşi spuse în sinea ei, nu te mai gîndi la Mike. Nu-ţi mai imagina ce ţi-ar..."

– Ce faci mîine? o întrebă el.

Ea ridică din umeri, dîndu-şi seama că nu aveau cum să se întîlnească.

– Am de terminat nişte treburi pentru casă.

– Muncă tot timpul, nu? Krissa Colbrook nu se prea distrează.

Ea simţi o undă de mînie în piept.

– M-am distrat în seara asta. Nu trebuie să faci abuz de distracţie. Mike o apucă blînd de încheietura mîinii.

– E important să te bucuri de viaţă şi să stai cîteodată să te gîndeşti la cîtă fericire ţi-a fost dăruită.

– La fermă nu prea ai timp de stat, spuse ea încercînd să-şi elibereze mîna, însă el o ţinea strîns. Oameni ca tine îşi pot petrece probabil zilele lenevind. Noi trebuie să ne cîştigăm existenţa.

– Cu toţii trebuie să ne cîştigăm existenţa, murmură el. Dar astăzi e o zi deosebită. Mai sînt cîteva ore bune pînă la răsăritul soarelui. Trăieşte-ţi clipa.

Degetele lui calde, posesive, se mişcară în sus pe antebraţul Krissei, provocînd senzaţii noi,

nefamiliare, de-a lungul pielii ei sensibile. Fiecare atingere era ca o seducţie subtilă, ca o promisiune de plăcere, pe care ea refuza să le ia în seamă.

– Ce este... sau mai bine-zis, ce era atît de deosebit în ziua de azi? întrebă ea, luptînd cu tremurul din voce.

– E, pe de o parte, faptul că eu m-am născut acum treizeci şi trei de ani, chiar în noaptea asta, e, pe de altă parte, faptul că ai fost cu mine. Făcu o pauză. Mai devreme te-am ţinut în braţe şi ţi-am simţit trupul minunat lipit de-al meu. A fost o senzaţie foarte deosebită.

Ea rîse jenată, amintindu-şi tăria coapselor lui apăsînd pe ale sale, apăsarea blîndă a mîinii lui pe spatele ei. Şi-şi mai aminti şi de cealaltă femeie cu care el mai dansase.

– Se pare că-ţi place să te bucuri de trupuri minunate. Ezită. Mai ales de ziua ta.

Încercă să-şi dreagă vocea, dar plămînii ei refuzară să se umple cu aer.

– Spui asta fiindcă am dansat şi cu altă femeie? Vocea îi deveni o şoaptă. Nu cumva eşti puţin geloasă?

La întrebarea lui provocatoare, ea reacţionă destul de violent.

– Ţi-ar conveni dacă aş spune da!

Îşi eliberă braţul din mîna lui şi aruncă o privire la norişorul întunecat care acoperise o parte din stele.

Liniştea atîrna între ei ca zigzag-urile unor ful-

gere într-o noapte îngrozitoare, furtunoasă. Nici unul nu se mişca. Nici unul nu vorbea. Scîrţîitul balansoarului încetase. Apoi ea îi auzi vocea joasă acoperind sunetele familiare ale nopţii întunecoase.

– Cred că aici ai dreptate. Ar fi trebuit să-mi dau seama că-ţi plac probabil corvezile de zi cu zi – pontatul la bancă, munca în casă şi la fermă. Rîsul lui fu neplăcut la auz, aproape muşcător. Dacă îţi e atît de frică să profiţi de situaţii, să te gîndeşti la ceva diferit pentru viitor, atunci de ce trăieşti, Krissa Colbrook? O să îmbătrîneşti cu seninătate sau o să te amărăşti la gîndul că ţi-ai pierdut tinereţea?

Ce naiba avea Mike de gînd? se întrebă Krissa agitată. De ce încerca să o facă să fie nemulţumită de viaţa pe care o ducea? O viaţă fără dragoste, fără compasiuni, fără...

– Nu cred că viitorul meu ar trebui să vă preocupe, domnule Donahue, izbucni ea şi se ridică brusc în picioare. Nu cred că orice are legătură cu oraşul sau cu ferma ar trebui să vă preocupe.

– Dar mă preocupă, spuse el blînd, iar Krissa îşi simţi supărarea spulberată de un alt sentiment.

Îşi ridică privirea, mîndria clanului Colbrook clocotindu-i în fiecare celulă a corpului. Era ziua lui. Sigur urmărea să obţină un anume dar – un dar pe care ea nu era încă pregătită să-l facă nici unui bărbat. Rick fusese singura ei dragoste. Îşi aminti lacrimile de tristeţe...

Bărbatul acesta dorea doar ca o femeie să-i înveselească noaptea, se gîndi ea. Unul din colțurile gurii i se ridică. Poate că merita totuşi ceva.

– Verifică-ți patul, domnule Donahue, spuse cu puțină răutate. S-ar putea să găseşti o broască în el.

El chicoti înfundat în noaptea înstelată. Krissa auzi din nou sunetul balansoarului.

– Acesta este cadoul de ziua mea? întrebă el. Aş prefera să găsesc în patul meu mai degrabă o prințesă decît o broască.

– Deocamdată n-ai decît broasca, spuse ea obraznic şi se îndreptă spre uşă. Cînd puse mîna pe clanță i se păru că-l aude spunînd:

– În seara asta mă mulțumesc cu broasca, dar n-o să fie aşa tot timpul.

Capitolul 3

A doua zi dimineaţa Krissa cobora scările şi se freca la ochi. În drum spre bucătărie nările îi fură gîdilate de aromele îmbietoare de clătite şi cîrnăciori. „Ca de obicei, bunicul s-a trezit devreme", se gîndi şi zîmbi. Dar cînd intră în bucătărie, zîmbetul îi dispăru imediat. Cu mînecile de la tricou suflecate, lăsînd la vedere braţe puternice, musculoase, Mike tocmai aşeza pe masă o farfurie plină cu mîncare. Cînd o auzi intrînd, el îşi ridică privirea şi zîmbi.

– Tocmai veneam să te trezesc, spuse el. Deşi, dacă te-aş fi găsit în pat – vocea îi deveni aproape o şoaptă – mîncarea s-ar fi răcit pînă am fi coborît... împreună.

– Domnule Donahue...

– Mike, o întrerupse el.

Ea ridică din umeri.

– Nu-nţeleg de ce ai impresia că mă voi lasă vrăjită de farmecele tale. N-avea chef să-i mai pomenească şi de cele cîteva ore de veghe de noaptea trecută, pe care le petrecuse gîndindu-se la dialogul lor de după dans.

El o invită să se aşeze şi Krissa se supuse fără chef. După ce turnă cafea în două ceşti, el o servi cu frişcă şi zahăr.

– Între noi se ţese o vrajă, spuse el cu blîndeţe, făcînd-o să se uite în ochii lui adînci, emoţionaţi. Cînd privirile li se întîlniră, el continuă: Cît de des se întîlnesc nişte oameni care să se placă de la prima vedere?

Înainte de a răspunde, ea îşi mută privirea în altă parte.

– Aş spune că mai degrabă atracţia se manifestă numai de o parte.

El zîmbi şi Krissa îşi lăsă pleoapele în jos.

– Dar te înşeli. Şi eu găsesc că tu eşti foarte atrăgătoare.

Văzînd zîmbetul ştrengăresc aşternut pe figura lui, Krissa se prefăcu iritată.

– Eşti imposibil, spuse ea, dar colţurile gurii îi tremurară.

– În comparaţie cu alte caracterizări, acesta este un compliment. Îşi mai luă o porţie de cîrnaţi şi clătite.

– Uite... Krissa se opri să-şi adune gîndurile învălmăşite. Poate ţi-ar plăcea să mergi cu bu-

nicu' la un picnic după-amiază. „Ar fi o ocazie să scap de tine astăzi", adăugă ea în gînd.

– Dacă vii şi tu.

– N-am nici un pic de timp liber, zise ea, enervată de faptul că nu reuşea să-l păcălească. Trebuie să curăţ florile, mai am nişte haine de cîrpit şi o sută de alte lucruri de făcut.

– Aş prefera să stau să te ajut.

Inima ei începu să bată năvalnic. Doar ea singură cu el? O după- amiază întreagă? Gîndurile i se îndreptară spre patul din dormitorul ei. Se înfioră. De pasiune sau de frică?

– Ştii să coşi? îl provocă ea.

– Cînd te naşti într-o familie săracă înveţi să faci de toate, inclusiv menajul. Mike îşi aţinti privirea spre mîncare. Am învăţat să fac o grămadă de lucruri.

– Ei, dacă eşti în toate privinţele la fel de îndemînatic precum eşti la gătit... Mike se uită la ea şi privirea lui o făcu să se oprească în mijlocul propoziţiei.

– Nu poţi afla decît într-un fel, spuse el răguşit.

Krissei i se înfierbîntară obrajii şi se simţi prost. Înainte să-i poată servi lui Mike o replică în doi peri auzi paşii bunicului ei.

– 'neaţa, spuse bătrînul cînd intră în bucătărie.

Cînd Josh luă loc la masă, tensiunea între cei doi se micşoră. Krissa nu mai aşteptă ca bunicul ei să-şi dea seama că între ea şi Donahue se

dăduse o luptă emoțională. Se ridică şi se grăbi să înceapă munca de zi cu zi.

Dimineața tîrziu, Krissa îşi dădu seama că n-avea sens să încerce să-i păcălească pe cei doi. Nici măcar nu stătură să asculte argumentele ei împotriva ideii de a merge la picnic, aşa încît, pe la ora unu, împachetă o plăcintă cu brînză şi nişte cutii cu căpşuni, apoi se aşeză pe bancheta din spate a maşinii. Ignoră zîmbetul într-o dungă pe care i-l servi Donahue cînd îşi dădu seama că ea, evident, încerca să evite apropierea prea mare de persoana lui. Cei doi bărbați întrețînură conversația, în timp ce Krissa admira cu stoicism priveliştea lanurilor de porumb, în timp ce maşina trecea val-vîrtej printre ele.

Din cînd în cînd ea îşi furişa privirea spre oglinda retrovizoare ca să vadă dacă Donahue o privea. Cum să scape de el? se întrebă în sinea ei. Dar – asta o îngrijora cel mai mult – îşi dorea să scape într-adevăr de el?

Îşi aminti cum, în adolescență, se îndrăgostise de Rick. Fusese oare şi atunci acelaşi fel de atracție irezistibilă pe care o simțea acum pentru Donahue? Scutură din cap. Adolescenții se lăsau dominați de impulsurile sexuale. Acum avea douăzeci şi opt de ani – era femeie.

Îşi apăsă o mînă pe piept, neliniştită de bătăile puternice pe care le simțea sub coaste. Cine era acest bărbat care avea puterea de a-i întoarce

dintr-o dată viaţa cu fundul în sus? Îşi ridică hotărîtă privirea. „Destul!", îşi spuse ea, încercînd să se calmeze. Astăzi va fi altceva. Îl va ignora pe Donahue şi se va distra de una singură.

Mike viră spre locul de la periferia oraşului unde se ţineau, de obicei, picnicurile. Un pîlc de plopi proteja mesele de soarele fierbinte al după-amiezei. În apropiere susura un pîrîiaş.

Timp de cîteva ore Krissa reuşi să se menţină pe poziţie şi să se distreze cu adevărat. Dar cînd sosi şi Leland o parte din bucuria ei se spulberă. Îi plăcea sincer Leland, se simţise bine împreună cu el atunci cînd se întîlniseră, dar încercările lui insistente de a face relaţia lor mai serioasă o iritau. Privi cu gelozie cum Donahue dansa cu o altă femeie – aceeaşi cu care dansase şi cu o seară înainte – şi se gîndi că pînă la urmă Leland era ca un fel de tampon între ea şi Mike. Aşa încît, cînd Leland se oferi să o conducă pînă acasă, ea acceptă propunerea lui fără şovăială. De-abia rămăsese singură în faţa casei, cînd văzu norul de praf stîrnit de *Chevette*-ul ei. Maşina frînă în faţa verandei şi Donahue năvăli afară.

– De ce nu mi-ai spus că vrei să pleci? o luă el la întrebări, o undă purpurie întrezărindu-se pe sub pielea lui arămie.

Izbită de furia lui, ea încercă să-l calmeze.

– De ce să fii atît de îngrijorat? Îi văzu ochii îmblînzindu-se şi linia gurii devenind mai puţin rigidă.

– Josh nu ştia unde ai dispărut.

Krissa îl văzu pe bătrîn coborînd încet din maşină.

– Îmi pare rău, bunicule, spuse, nu mi-am dat seama...

Cînd se uită de la Mike la Krissa, privirea lui Josh era foarte ciudată. De-abia acum îşi dădea el seama că între cei doi tineri se întîmplase ceva important, ceva ce scăpase atenției lui.

– E-n regulă, copilă. Zîmbi. Cred că nu sînt obişnuit ca tu să pleci fără să-mi spui.

Zîmbetul i se preschimbă într-o mască întrebătoare atunci cînd se întoarse spre Mike.

– De ce eşti aşa de îngrijorat? îl întrebă.

Mike lăsă să-i scape un mormăit de nemulțumire.

– Femeile, bombăni el, în timp ce se îndrepta spre scările verandei. O înşfăcă pe Krissa de un braț şi o conduse la balansoar.

Josh intră în casă zîmbind din ce în ce mai larg.

Mike o făcu pe Krissa să se aşaze în balansoar şi luă loc lîngă ea. Se uită la ea, dar furia îi dispăruse din privire. Ea îl urmări cum respiră încet pentru a-şi recîştiga calmul.

– Îmi pare rău, spuse el într-un tîrziu. Nu trebuia să țip la tine. Încercă s-o prindă de mînă, dar ea se feri.

– N-ai țipat, răspunse ea. Ai avut doar un ton poruncitor.

El îşi trecu degetele prin păr şi clipi de cîteva ori. Apoi îi dărui un zîmbet irezistibil.

– Ce naiba fac? întrebă el. Cînd nu te-am găsit pe pajişte am simţit că înnebunesc. Am spus că l-ai supărat pe Josh, fiindcă n-am vrut să-mi recunosc gelozia. Mă chinuia gîndul că probabil Carstairs te-a adus acasă.

Pentru moment, Krissa simţi că nu mai are aer. Fu invadată de un sentiment de exaltare amestecată cu teamă. Era cumplit de nesigură şi de ruşinată, gîndindu-se că o relaţie cu el ar fi putut duce la căsătorie. Iar faptul că Mike îşi recunoscuse gelozia faţă de un alt bărbat, un bărbat care, dintr-un anumit punct de vedere, însemna foarte puţin pentru ea, era de-ajuns ca să o îngrozească.

– Gelos? repetă ea cu o voce tremurîndă. N-ai de ce să fii.

– Mai uşor de zis decît de făcut, mormăi el. E normal ca un mascul să fie gelos pe un rival care pătrunde pe teritoriul lui.

Ea îi zîmbi timid.

– Îţi pasă al naibii de mult, nu-i aşa? Pînă la urmă, pe tine aproape nu te cunosc, în timp ce cu Leland lucrez de aproape şapte ani.

El rîse încet.

– Presupun că n-ar trebui să mă tem, din moment ce pînă acum n-a avut pretenţii de la tine. Se rezemă de spătar cu mîinile la ceafă. Părea să caute o confirmare din direcţia izlazului

şi a zărilor cenuşii.

– M-am gîndit că în după-amiaza asta ai să pleci, spuse ea.

– Josh a sugerat să mai stau şi astăzi şi să plec mîine dimineață. M-am gîndit că ideea lui bună.

– N-ai de lucru? îl întrebă Krissa.

El rîse.

– Poate sînt destul de bogat ca să pot face ce vreau, o necăji el.

Ea îi cercetă hainele simple, apoi, în lumina slabă, o zări pe *Jenny* aşteptînd pe cîmpul de lîngă casă. Surîse.

În liniştea care urmă, Krissa deveni conştientă de muzica şi de lumina plăcută care străbăteau prin fereastra din spatele balansoarului. Se gîndi că Josh dăduse drumul la casetofon. Nici nu îşi amintea cînd făcuse gestul acesta ultima oară. De obicei, pentru a se binedispune, bătrînul dădea drumul la televizor.

Apoi îşi dădu seama – acea melodie veche, insinuantă, era pentru ei, pentru a înlesni apropierea dintre ea şi Mike.

– Melodia aceea e pentru mine? Trebuie să-mi potolească sufletul chinuit? întrebă Mike.

Ea chicoti.

– Ar fi mai bine să-l întrebi pe bunicu'.

– N-aş vrea în ruptul capului să-l dezamăgesc. Se ridică şi o ridică şi pe ea. Şi nu vreau să *mă* dezamăgesc. Vreau să profit de fiecare minut

petrecut cu tine.

Krissa îşi stăpîni cu greu emoţiile. Inima îi bătea atît de tare, încît îi simţea pulsaţiile în urechi. Cînd Mike o lipi de pieptul său, în nările ei se strecură parfumul lui masculin. Simţurile Krissei căzură pradă unui instinct primar.

În paşi lenţi de fox-trot, cu vocea lui fredonîndu-i încet melodia, nu mai era Krissa Colbrook, se transformase într-o sirenă ademenitoare. Cînd îşi curbă trupul spre el, Mike îşi aplecă fruntea şi o sărută pe gît. Ea se topi în braţele lui cînd îşi simţi buzele clocotind sub ale lui. Fu copleşită de un val de pasiune oarbă.

Cînd buzele lui le atinseră pe ale ei, găsi tăria să se smulgă din braţele lui. Inspiră adînc, uitîndu-se fix la el cu ochi mari, nedumeriţi.

– Nu, nu, şopti ea, aproape cu disperare. Te rog...

Mike tremura. Ţinînd-o la distanţă, lăsă să-i scape un geamăt.

– Oh, Krissa!

Ea-şi scutură capul. Ca răspuns el lăsă mîinile să-i cadă pe lîngă corp.

– E prea curînd, nu-i aşa? spuse el. Orice te tortureazā... Ea văzu cît de mult se stăpînea... Am să aştept. Se depărtă de ea şi se aşeză.

Krissei îi tremurau atît de tare picioarele, încît fu nevoită să se aşeze lîngă el pe balansoar. El începu să se legene cu mîinile încleştate una de alta, cu capul dat pe spate.

– Sper ca într-o zi, cît mai curînd posibil, să-mi poţi spune ce te frămîntă, spuse el, să-mi povesteşti ce s-a întîmplat în trecut. O îmbrăţişă şi-i sprijini capul de umărul lui. Şi-acum stai, te rog, cu mine.

Scîrţîitul balansoarului ţinea ritmul cu cadenţa vioaie a vechii melodii *Toată lumea iubeşte pe cineva* cîntată de Dean Martin. Nu mai aveau nevoie de vorbe acum cînd Donahue o legăna îmbrăţişînd-o drăgăstos.

Greierii îşi ţîrîiau cîntecele de dragoste, licuricii îşi scînteiau codiţele, iar doi oameni însinguraţi îşi simţeau căldura trupurilor şi liniştea apropierii dintre ei.

În acea noapte, în loc să-şi ofere odihna atît de necesară, Krissa petrecu ore întregi amintindu-şi emoţiile pe care Donahue le stîrnise în sufletul ei. Cînd veni timpul să se smulgă din pat şi să înfrunte o nouă zi, observă că avea obrajii palizi şi cearcăne sub ochi. Întîrzie intenţionat să se spele şi să se îmbrace pentru a nu da ochii cu el.

Dar, după douăzeci de minute, cînd în sfîrşit coborî cu grijă scările, îşi auzi bunicul plecînd cu maşina şi zgomot de vase în bucătărie. Îşi netezi cutele rochiei verzi cu model cu frunze de mentă şi intră în bucătărie.

Mike stătea cu spatele şi întorcea clătitele în timp ce fredona unul din cîntecele de dragoste pe care le ascultaseră cu o seară în urmă. Înainte ca

ea să ajungă lîngă masă, el se întoarse cu o spatulă de lemn într-una din mîini. Ochii lui scînteiară ca şi cum privirea i s-ar fi oprit pe nişte safire strălucitoare. Privirea i se plimbă pe faţa şi pe trupul ei, în timp ce buzele i se curbară într-un zîmbet fermecător.

– Bună dimineaţa, spuse el şi-i ţinu scaunul să se aşeze.

Ea înaintă şi luă loc, simţindu-se ciudat de jenată. Îşi simţea picioarele tot atît de ferme ca spicele de grîu în bătaia furtunii.

– Ce mai faci? o întrebă Mike, umplîndu-i farfuria şi aşezîndu-se la masă în faţa ei.

Ea dădu din cap şi spuse blînd:

– Bine, mulţumesc.

El stătea de cealaltă parte a mesei şi o privea concentrat cum mănîncă.

– Nu prea pari a fi dormit bine.

Ea clătină din cap.

– M-am gîndit la o mulţime de lucruri.

El păru să ezite.

– Şi eu fac parte din problema ta?

Ea puse furculiţa pe farfurie şi-şi ridică privirea spre el.

– Problema mea eşti chiar tu, răspunse şi simţi un nod în gît. Nu-mi face una ca asta, îl rugă şi vocea i se frînse într-o şoaptă. Nu-mi mai acorda atîta atenţie, nu-ţi pot face faţă.

Văzu că dintr-odată devine rigid, cum trăsăturile i se înăspresc.

– Nu ştii ce-mi ceri.

Privirea Krissei se înnegură.

– Ba ştiu, răspunse ea.

Nările lui Mike se dilatară; o mască rece, ca de oţel, îi ascundea suferinţa interioară.

– Eşti sigură că asta vrei?

Ca o reacţie la răceala aşternută pe faţa lui, ea îşi lăsă pleoapele în jos. Adunîndu-şi toată puterea, reuşi să spună un singur cuvînt:

– Da.

Peste o săptămînă Krissa şi Donahue se întîlniră din nou. În răstimpul dintre cele două întîlniri ea îşi simţi gîndurile alunecînd în mod constant către persoana lui. La muncă aproape că făcuse o greşeală capitală. Acasă Josh o privi nedumerit cînd, într-o zi, în salata de cartofi presără scorţişoară în loc de paprica.

Josh îi spusese că Mike urma să revină în weekend. Fără să-şi dea seama, privea mereu spre cer în căutarea avionului lui. Duminică pe la prînz renunţă să-l mai aştepte.

Se făcuse ora două, cînd Mike sosi cu o furgonetă rablagită, în care adusese un ţap. Krissa nu-şi crezu ochilor cînd îl văzu pe bărbatul înalt şi chipeş cum dezlegă animalul, apoi îl duse pe verandă şi-l legă de o grindă.

– Ce-i asta? îl întrebă ea cînd îl văzu apropiindu-se.

– I se spune ţap, răspunse el afabil.

– Ştiu asta. Ce...

Fu însă întreruptă de Josh care ieşi pe verandă.

– Mi s-a părut că-ţi aud vocea, Mike, spuse el. Începusem să cred că n-ai s-o mai faci.

– Am adus ţapul, spuse Mike.

– Foarte bine. O să-l ducem pe izlaz.

– Ce vrei să spui? sări Krissa. N-ai văzut ce coarne are? Nenorocitul ăsta de ţap o să împungă vaca noastră care stă să fete.

– Ţapul a aparţinut unei doamne în vîrstă, zise Mike. Era ca un animal de casă şi sînt sigur că n-o să le facă nici un rău vacilor.

– Iar eu spun c-o să facă, mormăi Krissa în barbă.

După ce Mike şi Josh duseră ţapul pe izlaz, cei doi se alăturară Krissei în bucătărie, la o cafea. În timp ce bărbaţii discutau, Krissa îl studie pe furiş pe Donahue. Cu ce s-a ocupat toată săptămîna? se întrebă. Şi-a făcut timp să se tundă, asta cel puţin era evident.

A sedus alte femei? Gura i se subţie. Cîte? Era probabil întrebarea cea mai potrivită. Deşi frămîntată de toate aceste gînduri, Krissa se strădui să şi le elimine, momentan, din minte.

– De ce-ai adus ţapul? întrebă ea într-o pauză de conversaţie.

– Fosta lui stăpînă a murit săptămîna asta, răspunse Mike. Cu multă vreme în urmă îi promisesem că, dacă i se întîmplă ceva, o să am grijă eu de animal.

– Frumos din partea ta. Puse ceaşca ei goală în chiuvetă.

– Da, nu-i aşa? spuse el încet.

Krissa se întoarse şi-l privi fix, observînd de-abia acum cearcănele de sub ochii lui şi expresia aproape vulnerabilă a gurii lui. Brusc, conştientă de tensiunea dintre ei, simţi cum unul din nervii gîtului începe să-i pulseze. Cînd Mike îşi ridică privirea spre ea, pulsul i se accentuă şi fu incapabilă să-şi controleze respiraţia, ridicarea şi coborîrea rapidă a sînilor.

Îşi dădu seama că de la sosirea lui fusese mai puţin decît cordială, aşa încît căută să dreagă ceea ce stricase.

– Îmi pare rău... spuse încet şi zîmbi. O să... o să ne descurcăm cu ţapul.

El dădu din cap afirmativ şi se uită în jos spre ceaşcă.

– Mike şi cu mine o să mergem să dăm o tură prin lan, spuse Josh.

Cînd ea se încruntă şi-l privi fix pe Mike, bătrînul adăugă:

– Nu ştiai că Mike a crescut la o fermă?

Ea îl privi uimită, mai întîi pe Josh, apoi pe Donahue.

– Nu, nu ştiam, răspunse.

– Era o fermă mică, adăugă Mike. Una foarte mică.

După ce bărbaţii ieşiră din bucătărie, Krissa îşi dădu seama că nu ştia cine ştie ce despre Dona-

hue. Mai exact, nu ştia aproape nimic.

Scutură din cap. Astăzi Mike nu făcuse nici o încercare de flirt. Era dezamăgită de atitudinea lui? Poate că acum, cînd el părea că nu se mai interesează de persoana ei, putea în sfîrşit să se relaxeze. Poate că va începe chiar să-l placă. Bunicul va fi încîntat dacă ea şi Donahue vor înceta să se mai ciorovăiască.

Petrecu mai multe ore îndeplinindu-şi îndatoririle, urmărită fără încetare de acel gînd. Cînd se întoarse dintr-o plimbare la rîu, văzu că Donahue plecase. Tot ceea ce rămăsese să-i amintească de el era behăitul ţapului de pe izlazul din depărtare.

Motorul lui *Jenny* făcea un zgomot îngrozitor în timp ce Mike Donahue trecea pe deasupra ogoarelor lui Colbrook şi ale vecinilor lui. Porumbul se înălţase şi unduia în bătaia vîntului. Panorama verde, imensă, îi aminti de copilărie. După o zi de muncă epuizantă pe cîmp obişnuia să stea în vîrful unui dîmb şi să privească la ferma părinţilor săi.

Deşi erau săraci şi de-abia reuşeau să hrănească şapte guri, părinţii lui aveau întotdeauna dragoste din belşug pentru copiii lor. Mama şi tatăl lui erau acum morţi, iar fiii şi fiicele lor se împrăştiaseră prin toată ţara.

Se gîndi la anii cumpliţi pe care îi petrecuse lucrînd ca funcţionar într-o bancă pentru un salariu de nimic şi urmînd colegiul la seral. După ce

își luase diploma în management, urcase scara succesului cu o iuțeală fără precedent. Acum, la vîrsta de treizeci și trei de ani, era cel mai tînăr președinte de bancă din tot statul.

Mike dădu roată izlazului de lîngă casa familiei Colbrook și o îndreptă pe *Jenny* contra vîntului. Motorul avionului tuși și roțile sale atinseră iarba. Țapul și cîteva vaci Holstein fugiră din calea lor. Cînd elicea se opri de tot, Mike se uită spre verandă. Simți un nod în gît văzînd o personificare a drăgălășeniei așezată în balansoar. Îmbrăcată cu o bluză verde fără mîneci și cu pantaloni scurți, bej, Krissa își făcea vînt cu evantaiul în căldura toridă a mijlocului zilei. Ce cealaltă mînă întorcea paginile a ceea ce părea a fi o carte de povestiri.

În zilele care trecuseră de cînd o văzuse ultima oară, nu-și putuse lua gîndul de la ea. Niciodată, în toți anii care trecuseră de cînd sărutase pentru prima oară o fată, nu mai întîlnise o asemenea rezistență. Cînd, în sfîrșit, găsise o femeie care îl intriga și-l excita, una cu niște calități cu totul deosebite, farmecele lui masculine se dovediseră a nu-i mai fi de nici un ajutor.

„Ochește ținta încă o dată", își spuse, în timp ce se lăsa în jos pe aripa avionului. Krissa nu-și ridică privirea. Mike știa că era imposibil ca ea să fi fost atît de absorbită, încît să nu fi auzit avionul; *Jenny* nu era un model de silențiozitate.

Sări gardul și se îndreptă liniștit spre verandă. Căldura interioară îi inundă gîtul și obrajii, făcîndu-l

să se simtă ca un şcolar îndrăgostit.

Cînd cizma lui bocăni pe prima treaptă a verandei, ea îşi ridică, în sfîrşit, privirea.

– Bună, Krissa, spuse el cu blîndeţe. Ea zîmbi şi el îşi stăpîni cu greu pornirile. Ţi-a spus Josh că o să vin pe la sfîrşitul săptămînii?

Krissa aprobă din cap.

– Ce mi-ai adus? întrebă ea.

– Doar pe mine.

– Nici o capră?

– Nici măcar o broască. Mike simţi cum zîmbeşte fără voie.

– Să nu fii surprins dacă o să găseşti cîteva broaşte în *Jenny*, cînd o să te-ntorci acasă. Anul ăsta, în luncă şi pe malul rîului, sînt o mulţime de broaşte.

Krissa era prietenoasă, dar prudentă, se gîndi el. Oare tactica lui de a o ignora în ultima săptămînă dăduse, în sfîrşit, roade?

– Josh e pe-aici? întrebă Mike.

– Se-ntoarce curînd. Bei o cafea?

– Nu, mulţumesc. Pot să stau lîngă tine?

Pe faţa ei se aşternu mai întîi o expresie curioasă, însă, aproape imediat, murmură:

– Bineînţeles.

El traversă veranda şi se aşeză la celălalt capăt al balansoarului. Prin minte îi trecu un gînd: „N-o lăsa să se mai legene!“

– Ai avut o săptămînă bună? o întrebă.

Ea păru că ezită, apoi îi răspunse:

– Bună.

– Ceva deosebit?

– Nu. Dar tu?

S-ar fi putut spune că făcuse o nouă achiziţie pentru bancă, dar ştia că ea nu l-ar fi crezut. Ridică din umeri.

– Viaţa mea nu e întotdeauna trepidantă.

– Ca şi cum emoţiile ar fi singurul lucru pentru care să merite să trăieşti.

– Şi e ceva rău în asta?

Mike simţi cum în stomac începe să i se formeze un nod rece, greu.

– Cred că nu, dacă asta-ţi doreşti să auzi de la mine.

Să fi fost răspunsul ei un semn că ar fi interesat-o modul lui de viaţă? se întrebă Mike. Ori poate era numai politicoasă? Simţi o undă de tensiune între ei şi hotărî că ar fi în avantajul lui să îndrepte conversaţia către viaţa personală a Krissei.

– Cum era soţul tău? o întrebă şi, cînd o văzu că se încruntă, aproape că-i păru rău că abordase subiectul.

– Era tînăr, răspunse ea, puţin nebun, mereu în căutare de senzaţii tari.

Aha, se gîndi Mike, începea bine.

– Ai spus odată că avea o motocicletă.

Faţa Krissei se albi vizibil.

– Îşi petrecea tot timpul liber gonind pe motocicletă.

– Eu cred că aş găsi în timpul liber mai multe

lucruri interesante de făcut decît să mă tot plimb.

Krissa ignoră tonul lui insinuant şi înţelesul ascuns din spatele vorbelor.

– Mă îndoiesc că există vreo diferenţă între motocicleta lui şi *Jenny* a ta.

– Eu nu permit unui hobby să pună stăpînire pe viaţa mea, răspunse el. Poate că asta-i diferenţa.

– De fiecare dată cînd decolezi îţi asumi un risc.

– Aş putea muri chiar şi pe zebră.

– Bineînţeles. Dar riscurile...

– Sînt mult mai mari pe pămînt. E un lucru deosebit.

Ea nu ştiu ce să-i mai răspundă.

Odată, Mike se autointitulase „Cel-care-le-ştie-pe-toate". Ei bine...

Huruitul maşinii lui Josh umplu curtea. Apoi motorul se opri, bătrînul se dădu jos şi se apropie de ei cu paşi vioi.

– Pe mine mă aşteaptă cel mai drăguţ cuplu din oraş?

Mike se ridică şi dădu mîna cu Josh.

– Îl aşteptăm pe cel mai bun doctor din împrejurimi, îl tachină. Cred că dumneavoastră sînteţi acela.

Josh rîse.

– Cîteodată mi se pare că sînt singurul doctor din împrejurimi.

– Uşurel, prietene, îl domoli Mike. Krissa mai are încă nevoie de tine.

Krissa se întrebă dacă nu cumva în zîmbetul lui Josh se strecurase o nuanţă de amărăciune.

– Poate că într-o zi o să-ţi urmez sfatul, îi zise bătrînul lui Mike.

Krissa îşi înălţă sprîncenele. De cînd avea bunicul ei nevoie de sfatul cuiva?

– Şi cum se mai simte bătrînul ţap? întrebă Mike.

Amărăciunea lui Josh se transformă în zburdălnicie.

– Frumos din partea ta să vorbeşti astfel despre un prieten.

– Ţapul Toggenburg pe care l-am adus aici, clarifică Mike şi rîse.

– Cîteodată e puţin nărăvaş, răspunse Josh. Una din pisici a intrat pe teritoriul lui, dar a tulit-o imediat cînd l-a văzut că se îndreaptă spre ea cu coarnele pregătite de atac.

Rîsul pătrunzător al lui Mike îi aminti Krissei de masculinitatea lui. Rîse şi ea, împreună cu cei doi, dar în sinea ei fu copleşită de o încordare nervoasă.

– Mergi la serbarea de la biserică, în seara asta? o întrebă Josh.

– Cred că da, răspunse Krissa.

Josh se întoarse spre Mike.

– Vii şi tu, nu-i aşa, fiule?

– Mi-ar face plăcere.

– Perfect. Josh zîmbi. Ne vedem mai tîrziu, îi spuse Krissei. Acum am de luat o foarte impor-

tantă lecţie de zbor.

Inima Krissei îşi înteţi bătăile. Din cauza lui Josh sau a lui Donahue?

Era conştientă că o pîndeşte cu ochi de vultur. Se întrebă dacă atitudinea lui nonşalantă nu era cumva un mod de a-şi face prada să se relaxeze. Relaxare? Rîse în sinea ei. Nici nu se punea problema, nu cu prezenţa lui atît de viu întipărită în mintea ei.

Peste fermă se aşternea înserarea. Josh şi Mike se întorseseră şi se schimbau pentru serbare. Deja îmbrăcată, Krissa se uită la vaca însărcinată. Mereu preocupată de starea sănătăţii animalelor de la fermă, se simţea datoare ca, înainte să plece spre biserică, să meargă să vadă în ce stare se mai află vaca.

Cînd sări gardul, rîse pe înfundate. Rochia de dantelă de culoarea caisei nu era chiar costumaţia potrivită pentru o inspecţie la vaci. Făcea, de altfel, un contrast caraghios cu perechea de bascheţi jerpeliţi pe care-i încălţase la repezeală. Aversa de ploaie din seara trecută lăsase iarba udă şi plină de noroi, şi bascheţii îi lipăiau în timp ce înainta pe cîmp. Se apropie de vaca ocupată momentan să-şi rumege iarba. Mîngîind-o pe Delilah pe burta umflată, Krissa spuse:

– Ar trebui să te duc în grajd ca să naşti la adăpost dacă-ţi vine sorocul.

În timp ce ducea vaca spre poartă, Krissa nu

băgă de seamă atitudinea războinică şi nici coarnele aplecate ale unui animal mult mai mic, dar mai sprinten. În timp ce se îndrepta spre poartă, auzi însă tropăitul copitelor în spatele ei. Şi, pe moment, intră în panică. Deschise poarta. Înainte să mai poată schiţa vreo mişcare, simţi cum coarnele ţapului i se înfig în fese şi se prăbuşi într-o băltoacă noroioasă.

Deşi buimăcită, reuşi să se uite în spate şi văzu ţapul pregătindu-se pentru o nouă demonstraţie de forţă. Înainte să se poată feri din calea lui, simţi cum o pereche de mîini voinice o ridică şi o ţin la adăpost de furia animalului.

Respirînd cu greu, se uită fix la braţele şi la rochia ei, acum pline de noroi.

– Oh, gemu ea. Se uită în sus la salvatorul neaşteptat şi simţi că i se urcă sîngele la cap, cînd auzi chicotelile înfundate ale lui Donahue.

– Să te ia naiba! scuipă ea. Şi să-l ia şi pe nenorocitul tău de ţap!

Avea chef să se şteargă de noroi pe faţa lui zîmbitoare.

Se smulse din braţele lui şi făcu un pas înapoi, mai-mai să-şi piardă din nou echilibrul. Fără a-i mai lăsa timp să protesteze, Donahue o prinse şi o lipi de pieptul lui. Cînd buzele lui se lăsară pe ale ei într-un sărut pătimaş, stăruitor, ea se sprijini de el ameţită de propria aviditate de afecţiune.

Capitolul 4

Gura Krissei o întîlni pe a lui Mike cu toate emoţiile reţinute în ultimele săptămîni. Buzele lui se mişcau înainte şi înapoi pe ale ei, stîrnind jarul mocnit din inima ei, pînă ce flăcări părură a se prelinge prin pielea ei delicată. Timp de cîteva momente se agăţă de el cu disperare. Îşi strecură degetele vibrînd de emoţie prin părul întunecat de pe ceafa lui. Dorise să-l atingă, să simtă asprimea părului lui, să-l răvăşească uşor cu degetele.

Krissa auzi murmurele lui frenetice şi fu vag conştientă că era un ecou al propriilor ei dorinţe. Chiar dacă ea luptase împotriva atracţiei dintre ei, rămăsese totuşi cu nevoia fundamentală de a-i cunoaşte intim buzele, de a-i simţi trupul apăsat pe al ei.

Ştiuse că va fi aşa: blîndeţea, fiorii, dorinţa arzătoare de împlinire care o făceau acum să-şi simtă trupul aproape în suferinţă.

Era conştientă că şi înainte încercase toate aceste senzaţii rafinate – ca şi cum ea şi cu Mike ar fi fost împreună în vieţile anterioare.

Cînd el îşi mai slăbi strînsoarea, ea îl privi lung, mută de uimire. Ochii lui, de un albastru de cobalt, erau atît de încărcaţi de pasiune, încît, atunci cînd el se aplecă spre ea, simţi că-i vine să leşine. Şi totuşi făcu un pas înapoi tremurînd la gîndul intensităţii propriilor reacţii.

– Nu, şopti ea cînd Mike o prinse din nou în braţe.

Vizibil emoţionat, Mike se îndepărtă. Trăsăturile-i rigide trădau zbuciumul său interior. Apoi dădu uşor din cap, ca şi cum şi-ar fi venit în simţiri.

Mîinile ei, cu palmele strînse pumni, se relaxară treptat, apoi, cînd îşi dădu seama de durerea din posterior, se încordă din nou. Duse mîinile la spate şi icni de durere, cînd atinse zona vătămată.

Pasiunea îi fu copleşită de furie.

– Ţapul ăla blestemat, murmură ea cu o furie încă stăpînită. M-a buşit serios.

– Ştiu, spuse Mike în şoaptă. Niciodată nu mi-am închipuit că ar putea să te rănească. Mîine o să dispară.

„Nu destul de curînd", se gîndi ea. Nu mai era nimic de spus. Se îndreptă spre verandă cu paşii pe care-i resimţea ca pe o tortură. Îl auzi pe Mike închizînd poarta şi grăbindu-se să o ajungă din urmă.

– Îmi pare rău, Krissa, spuse el.

Ea nu se întoarse. Cînd îşi ridică piciorul spre prima treaptă, lăsă să-i scape un geamăt de durere. Se agăţă de balustrada verandei, scrîşnind din dinţi şi se îndreptă încet spre uşă. Ar fi putut plînge, dar nu voia ca Mike să-i vadă lacrimile. Cei din familia Colbrook erau parcă făcuţi din piatră.

Drumul prin bucătărie şi sus pe scări fu agonie pură. În seara aceasta, pentru ea nu va mai fi nici un festival. În capul scărilor ceva o făcu să se întoarcă. Mike se uita în sus spre ea cu durere în ochi. Mai văzuse grimase de îngrijorare străbătîndu-i faţa, dar de data aceasta preocuparea pentru sănătatea ei era evidentă.

– O să-mi revin, spuse ea ca să-l liniştească. Evident că el nu fu de acord, fiindcă se grăbi în sus, urcînd scările cîte două, pînă ce fu lîngă ea.

– Lasă-mă să te ajut, îi ceru el.

Ea nu-l refuză.

El deschise uşa camerei ei apoi o privi cum îşi tîra picioarele pe covoraş.

– Îţi pregătesc baia.

– Nu... nu, protestă ea.

– O să te ajute. O să vezi.

Ea intră în dormitor şi de acolo auzi sunetul apei care curgea în cadă. Cînd se privi, întîmplător, în oglindă, lăsă să-i scape un oftat înăbuşit. Era plină de noroi: pe faţă, pe rochie, pe mîini şi pe braţe. Josh apăru, la uşă.

– Ce s-a-ntîmplat, Krissa? întrebă el.

Ea clătină din cap. Dacă i-ar fi explicat, precis ar fi bufnit-o plînsul.

Chiar atunci sosi şi Mike să-i spună că baia era pregătită. În drum spre baie, Krissa reuşi să-i povestească bunicului ei toată întîmplarea.

Dezbrăcarea fu o adevărată problemă. Apoi, cînd în sfîrşit intră cu un picior în apă, trebui să-şi pună mîna la gură ca să-şi înăbuşe un strigăt. Gemînd, se afundă în cadă şi îşi rezemă capul de marginea ei.

Pe măsură ce căldura binefăcătoare i se răspîndea în trup, durerea dispăru încetul cu încetul, devenind treptat o simplă senzaţie de furnicătură. Relaxată, îşi permise să-şi lase gîndurile să hoinărească. Ce altceva să-şi amintească decît senzaţia stăruitoare a buzelor lui Mike apăsînd pe ale ei şi valul de dorinţă care se năpustise asupra ei?

Îşi dorise, oare, inconştient, scena aceea? Nevoia sălbatică, iraţională, de a-i simţi buzele pe buzele ei, se născuse chiar în momentul în care el coborîse din carlingă în ziua în care aterizase în lanul de porumb. Era o senzaţie pe care trebuia să o încerce. Şi ce? se întrebă. Era de ajuns degustarea frugală a bărbăţiei lui? Ori poate căuta ceva mai mult de-atît?

– Krissa, te simţi bine? veni vocea lui Mike de dincolo de uşă.

– Da, răspunse ea.

– Josh vrea să te examineze înainte de a pleca.

– Nu-i nevoie.

Răspunsul ei negativ nu întîlni decît tăcerea. Apoi Mike spuse:

– Nu pleacă pînă nu se asigură că totul e în regulă.

Krissa oftă. Bunicul ei era insistent ca un bursuc şi tare de cap ca un ţap.

– Oh, Doamne!, murmură ea. Nu vreau să mă mai gîndesc la ţapi.

Îl auzi pe Josh la uşă şi acceptă să se predea. Nu avea cum să parlamenteze cu doi bărbaţi deodată. Nu putea decît să cedeze presiunilor lor.

– Ies în cinci minute, strigă.

Se ridică apoi cu băgare de seamă. La fiecare mişcare lăsă să-i scape icnete de durere. O să-şi amintească de ţap pentru multă, multă vreme.

Cîteva minute mai tîrziu, îmbrăcată cu un capot scurt, deschise uşa. Ignorîndu-i pe bărbaţi, se duse în hol. Paşii lor se auziră pe urmele paşilor ei înceţi. Cînd în sfîrşit fu în stare să se strecoare în pat, se uită în spate şi observă că uşa era deja închisă. Josh îi dădu cu blîndeţe capotul la o parte.

– Ţi-a făcut o „injecţie" de care o să-ţi aduci aminte, o necăji el. Vînătăile astea or să te ţină o lună.

– Grozav, şopti ea cu jumătate de gură. Cît timp o să mă doară?

– Cîteva zile. O să cam ai probleme cu statul jos.

Leland se va enerva cînd va afla de accidentul ei, se gîndi Krissa. Îi era aproape ruşine să-i spună. Dar, în calitate de director, trebuia să o afle şi pe-asta.

– O să-ţi aduc nişte gheaţă pentru vînătăi, spuse Josh. Mîine o să faci patru pînă la şase băi fierbinţi.

– Adică va trebui să rămîn în pat? Fără a mai aştepta răspunsul adăugă: N-am timp pentru aşa ceva...

– Eu cred că va fi o ocazie minunată să stai să mai reflectezi, spuse el calm.

– Să reflectez, repetă Krissa ca un ecou. La ce?

El nu-i luă în seamă întrebarea. Krissa auzi cum uşa se deschise, apoi se închise. Îşi dădu jos capotul şi se băgă sub pătură. Aşternuturile răcoroase îi alinară durerea. Pleoapele îi coborîră. Se simţea toropită, chiar dacă umbrele serii de-abia începeau să învăluie lanurile de porumb. Era prea devreme să doarmă, se gîndi, dar nu i se întîmpla în fiecare zi să fie împunsă de un animal violent.

Nu răspunse la ciocănitul în uşă. Conştientă de paşii care se auzeau distinct pe podeaua de stejar, apoi înfundat pe covorul gros, simţi cum părul de pe ceafă i se ridică şi pielea i se face ca de găină. Mike?

– Întoarce-te pe burtă, se auzi vocea lui frumos modulată.

Krissa deschise ochii. De ce îl trimisese Josh cu gheaţa?

– Pot s-o fac şi singură. Unde-i bunicu'?

– A plecat. A spus că se duce la biserică.

Krissa deschise ochii larg.

– Adică... sîntem singuri?

– Da.

– Dă-mi punga.

El o privi fix, apoi pe faţă i se ivi un zîmbet drăcesc.

– Întoarce-te pe burtă, repetă el.

– Niciodată.

– Amîndoi sîntem adulţi, spuse el, după o pauză plină de subînţelesuri. Am văzut multe funduri de femei în viaţa mea.

Krissa se dispreţui pentru gelozia care-i clocoti brusc în piept.

– Te cred, fu ea de acord.

Inima lui Mike bătea mai-mai să-i spargă pieptul, iar mîinile îi tremurau. Se uită în oglinda şifonierului şi îşi văzu pupilele dilatate. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Krissa. Lăsase puţin pătura în jos?

– Întoarce-te, îi ceru cu hotărîre şi o privi cum se întoarce cu faţa în jos. Fată bună, spuse, şi dădu pătura la o parte. Simţi că rămîne fără aer, cînd îi văzu umerii aurii, bronzaţi, şi torsul alb. Dar cînd dădu cu ochii de împunsături, simţi că-i vine rău.

Îi puse cu grijă punga pe zona vătămată, nepregătit pentru icnetul ei de durere.

– În cîteva minute o să te obişnuieşti, spuse el

duios şi speră ca prezicerea lui să fie adevărată. Odihneşte-te, murmură răguşit, şi-i acoperi trupul obsedant de frumos, pe care îl dorea cu atîta înflăcărare. O sărută pe frunte, apoi ieşi.

În timp ce mergea pe hol se întrebă dacă o cursă prin lanul de porumb n-ar avea cumva acelaşi efect ca al unui duş rece.

Krissa auzi cîrîielile gaiţelor albastre ascunse între frunzele copacului de lîngă fereastră. Simţi căldura soarelui de dimineaţă strecurîndu-se pieziş peste patul ei. Sunetele, lumina îi erau familiare. Apoi deveni conştientă de ceva diferit. Trase aer în piept, nedumerită, şi îşi ţinu răsuflarea.

Deschise cu grijă un ochi şi clipi. Oh, nu, era el!

Chipul frumos al lui Mike se afla la doar cîţiva centimetri de al ei. Pleoapele împodobite cu gene dese, negre, acopereau ochii lui atît de pătrunzători. Nasul fin modelat şi buzele senzuale îi erau relaxate în somn. Era întins peste cuvertură, învelit cu pătura în carouri de sub care i se iveau degetele de la picioare.

Îşi ţinu respiraţia, simţind cum fiecare celulă a trupului ei freamătă de excitare. Mike era un bărbat absolut grozav. Apoi îi trecu prin minte un gînd tulburător. Cîte alte femei se mai treziseră alături de el? Cîte se vor mai trezi de-acum înainte?

Zîmbi în sinea ei. Ai fi pus prinsoare că nici

una dintre acele femei nu s-ar fi putut făli cu faptul că se lăsaseră seduse. Zîmbetul deveni încruntare. Asta voia? Să fie sedusă de acest mascul viril?

Adîncită în gînduri, Krissa nu-şi dădu seama că bărbatul cu care împărţea patul era deja treaz.

Treaz şi zîmbind. Aceasta fusese doar una din etapele planului lui Mike. Deschise încet un ochi. Cînd întîlni privirea ei amuzată, simţi cum îl cuprinde o undă de căldură.

– Bună dimineaţa, spuse.

Ea dădu din cap.

– Ce cauţi aici?

Nu părea tulburată sau surprinsă. Nu părea în „nici un fel". „Ce-i cu femeia asta?" se întrebă Mike. Se aştepta să o vadă emoţionîndu-se la descoperirea că el i se strecurase în pat.

– N-am vrut să te las singură, spuse el. Te superi?

– Şi dacă mă supăr? întrebă ea. Nu m-ai lăsat să aleg.

El zîmbi.

– Data viitoare o să te las.

– N-o să mai fie vreo dată viitoare.

– Nu se ştie niciodată, şopti el. Gura lui se deplasă spre a ei. Krissa nu încercă să se ferească de sărutul lui pătimaş. Dar cînd mîna lui se strecură spre sînii ei, ochii Krissei îl avertizară să se oprească.

El se retrase şi dădu pătura la o parte. Ob-

servă cum Krissa făcu ochii mari şi păru să se relaxeze cînd îl văzu îmbrăcat din cap pînă-n picioare. El zîmbi din nou şi tocmai dădea să spună ceva, cînd o văzu cum îşi îndreaptă privirea spre uşă. Josh era acolo. În privire i se oglindeau fel de fel de emoţii, în timp ce-i studia şi se uita la aşternuturi.

– Ce se întîmplă aici? întrebă bătrînul.

– M-am gîndit că Krissa ar putea avea nevoie de ceva în timpul nopţii, explică Mike, aşa că am stat cu ea.

Josh aprobă din cap.

– Bine gîndit.

Aproape şocată, Krissa înşfăcă cearceaful şi încercă să se ridice. Bunicul ţinea foarte mult la moralitate, se gîndi ea. Nu cumva credea că ea o apucase pe căi greşite?

– Ce-ţi mai face spatele, copilă? o întrebă Josh.

– Mai bine.

– Bine. Se întoarse spre hol. Îţi aduc o compresă fierbinte.

Krissa se uită lung, năucită, la cadrul, acum gol, al uşii.

– Nu părea deloc supărat, spuse ea.

– Aproape că-mi pare rău că nu era, adăugă Mike şi zîmbi. Ar fi trebuit să te iau de nevastă.

Cuvintele lui îi provocară o stare de stranie excitare, o excitare care se tot amplifica încă de

cînd ea îl găsise pe Mike atît de firesc întins în patul ei. Mergea prea departe, se gîndi, şi brusc intră din nou în gardă.

– Ar fi trebuit să mă iei de nevastă? spuse ea. Încercă să se scoale din pat, dar se răzgîndi, amintindu-şi că era complet goală. Eşti nebun. Nu m-aş mărita cu tine nici dacă mi-ai dărui toată afurisita de recoltă de porumb din Iowa.

– Ei, na! Mike rîse răguşit. O a doua respingere. Un nerv îi pulsă în obraz. Ar trebui să fiu obişnuit.

Ea se uită lung după el, în timp ce Mike ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui.

Krissa se lăsă uşor pe pernă şi gemu. De ce nu putea să-l ignore, să-l uite? Se auzi o bătaie în uşă. Ea spuse „intră" şi Josh îi aduse o compresă fierbinte.

– Asta ar trebui să-ţi facă bine, spuse el.

– Bunicule?

– Da.

– N-am făcut nimic rău.

– Ştiu, zise el cu ţîfnă şi dădu să plece.

– Bunicule?

El se întoarse spre ea cu o expresie severă în ochii obosiţi.

– Dacă Mike mai rămîne, nu pot să promit că n-o să se întîmple ceva.

Timp de un minut el o privi lung, insistent.

– O ştiu şi pe-asta, spuse şi ajunse la uşă.

Privirea ei bulversată rătăci pe luciul stejarului uşii multă vreme după ce Josh părăsise încăperea.

Luni dimineață Krissa mergea pe culoarele băncii Colbrook chinuită încă de durerile provocate de întîlnirea ei cu țapul. Petrecuse în pat cea mai mare parte a duminicii citind şi odihnindu-se. De multă vreme nu mai avusese parte de puțin timp pentru aşa ceva.

Cînd Mike venise din nou în camera ei, tîrziu în acea după-amiază, ca să-i spună că urma să se întoarcă la Cedar Rapids, ea îl convinse să nu ia şi țapul cu el. Acum, cînd aflase de idiosincraziile animalului, avea să fie mai prudentă. Văzînd cum pe fața lui Mike se lățeşte un zîmbet aprobator, Krissa simțise cum în trup i se răspîndea o fierbințeală plăcută.

– La revedere, Krissa, spusese el. O să mă întorc cît de curînd ca să continui lecțiile cu Josh.

Krissa încercă să-şi înăbuşe teama subită care-i bloca gîtlejul. Josh...

– Presupun că bunicul este fericit de aranjament...

– Da.

Mike o sărutase în fugă şi plecase.

Acum se afla în biroul ei şi tocmai îşi punea poşeta într-un sertar. Cînd se aşeză pe scaun simți durere în partea dorsală. Statul jos era o problemă, exact cum spusese bunicul.

Înainte de deschiderea băncii, Leland ieşi din biroul său pentru inspecţia de dimineaţă. Krissa încercă să ignore procedura, dar cînd el trecu prin faţa biroului, se ridică de pe scaun, gemu, apoi se aşeză ascultătoare în şir cu ceilalţi.

Pe măsura scurgerii timpului, Krissa se adînci tot mai mult în noi conturi, în planuri ale IRA şi Keogh, în sutele de întrebări cărora le răspundea zilnic. Spre sfîrşitul zilei trebui să verifice contul lui Tom McAllister, unul din fermierii din zonă: Cînd scoase dosarul din sertar, se uită lung la el, nevenindu-i să creadă. Pe coperta acestuia fusese scris cu litere mari, roşii: *„A se declara insolvabil"*.

Ea clătină din cap. Tom McAllister fusese client al băncii timp de treizeci de ani. Fusese întotdeauna la zi cu plăţile. Apoi îşi aminti de recolta slabă de acum doi ani. Lipsa de ploaie uscase porumbul. Anul trecut preţul cerealelor scăzuse. Cîţiva dintre fermieri fuseseră obligaţi să vîndă tot ce aveau. Ceilalţi se menţinuseră pe linia de plutire, sperînd într-o recoltă mai bună anul acesta.

Leland plănuia să declare ipotecile insolvabile. Deşi o durea să facă aşa ceva, trebui să admită că bunicul avusese dreptate cînd spusese că Leland ameninţase familia Grandy.

Bunicul ei fusese singurul care pusese la îndoială metodele lui Leland. Şi Mike o făcuse. Mike... Mereu îşi amintea de el. În loc să se concentreze la credite şi la ipoteci, se trezea deseori bătînd cîmpii. „Cînd o să se-ntoarcă Mike?" se întrebă.

În seara aceleiaşi zile, după cină, îl întrebă pe Josh despre familia Grandy.

– S-a întîmplat ceva ciudat acum cîteva zile, răspunse el. Un reprezentant al Băncii *Prietenii fermierilor* din Cedar Rapids le-a propus un nou împrumut. Spunea că banca lui îşi mărea cifra de afaceri şi dorea clienţi noi.

– Şi ce-a făcut familia Grandy?

Josh rîse.

– Bineînţeles c-au acceptat. Cu puţin noroc la seceriş şi cu nişte preţuri decente ar putea fi în stare să-şi acopere împrumutul.

– Acel reprezentant ştia ceva despre starea sănătăţii domnului Grandy?

Josh aprobă din cap.

– Ray i-a spus totul. N-ai să crezi cît de bine se simte acum cînd gîndul că-şi va pierde ferma nu-l mai tortureză.

Ea zîmbi.

– Îmi pare atît de bine pentru ei!

– I-au suflat lui Leland de sub nas nişte pămînturi pe cinste. În vocea lui Josh se simţi un accent critic.

În sinea ei Krissa se bucura şi ea de întîmplare.

După două săptămîni, Krissa şi Mike se întîlniră din nou. Ea fu uimită să constate că absenţa lui, în loc să o facă să-l uite, părea să o determine să-şi amintească tot timpul de el. Trebui să lupte

din răsputeri să-şi ascundă emoţia la aflarea veştii că Mike urma să se întoarcă vineri şi sîmbătă.

Joi seara, se auzi zgomotul făcut de un motor rablagit. De-abia terminase de întins, pe sîrma din spatele casei, cîteva sutiene şi bikini de mătase, cînd îl văzu pe Mike făcîndu-i cu mîna din carlingă. Ea îi făcu la rîndu-i un semn cu mîna. Inima începu să-i bată de două ori mai repede şi simţi că i se taie respiraţia.

Jenny dădu roată ogorului şi se îndreptă spre izlaz. Avionul atinse în treacăt iarba şi ateriză cu graţie. Cu siguranţă că Mike era un pilot bun, îşi spuse în sinea ei. Krissa trebuia să recunoască faptul că tot ce făcea Mike făcea bine. O undă de roşeaţă îi îmbujoră obrajii. Nu se îndoia, în sinea ei, că Mike ar fi putut fi un iubit minunat.

Se îndreptă spre Mike şi-l privi cum sărea gardul, aproape fără să-l atingă.

– Bună, spuse el.

– Bună.

Krissa simţi cum se emoţionează brusc. În timp ce mergeau alături spre casă, observă că Mike părea foarte optimist.

– Observ că nenorocitul ăla de ţap încă mai trăieşte, spuse el.

– Şi eu sper să mai trăiască.

– Presimt că dacă mai încearcă o dată să te împungă, o să se transforme în carne de capră congelată.

Ea îi zîmbi.

– Data viitoare-l pun pe tine.

El o privi seducător, ochii lui expresivi licărind de tandrețe.

– Mmm, n-o să te las să faci una ca asta.

„Oh, ceruri! se gîndi ea, simțind cum o cuprinde emoția. Cum de poate Mike numai cu o privire să mă emoționeze în halul ăsta?"

Spre şi mai marea ei nedumerire Mike nu continuă, totuşi, flirtul lor voios. În aparență, avea în minte lucruri mult mai puțin frivole.

– Cum merge treaba la bancă? întrebă el.

– Bine. Sîntem ocupați, ca de obicei.

– Şi ce mai face şeful tău?

Simți, în felul lui Mike de a aborda problema, că îl nelinişteşte ceva.

– Şi Leland e bine.

– Clienții lui sînt mulțumiți?

Unde bătea Mike? Ce era cu interesul acesta brusc față de bancă şi față de Leland? se întrebă ea.

– Presupun.

La cîțiva paşi de verandă el se opri şi schimbă brusc subiectul.

– Foloseşti vreodată chioşcul?

– Nu prea des.

– De ce?

– Nu ştiu. Cred că veranda e mai la-ndemînă.

– Josh spunea că soția lui îl folosea tot timpul.

Ochii lui de un albastru viu sclipiră cu adîncimi misterioase.

– Chiar aşa?

Cu fiecare din spusele lui, Krissa devenea din ce în ce mai încurcată.

El o conduse pe lîngă verandă, pînă la chioşcul bătut de vînturi.

– Din punctul de vedere al structurii, este într-o stare bună. Cîteva cutii de vopsea şi scînduri noi la bănci l-ar face să arate ca nou, spuse el.

– Ţînţarii din grădina de trandafiri te-ar mînca de viu.

El pătrunse în chioşc şi mîngîie cu mîinile lemnul sculptat.

– Cîndva, aici erau nişte paravane contra insectelor. N-ar costa prea mult să pui unele noi.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept.

– Sînt absolut fericită pe verandă.

El îşi plimbă privirea pe acoperiş, apoi se întoarse şi se uită la ea.

– Nu trebuie să te mulţumeşti mereu doar cu ceea ce ai. În nopţile calde de vară, locul ăsta ar putea fi absolut încîntător. Îşi coborî vocea. Aici ai putea să speri, să visezi, să-ţi faci planuri. Ţi-ai dorit vreodată ca o zînă bună să-ţi schimbe destinul? Ai stat vreodată pe vîrful unui munte, admirînd grandoarea din jur?

– Nu, şopti ea, învăluită de frazele lui poetice.

– Viaţa înseamnă mai mult decît să mergi la lucru de la nouă la cinci. Mai mult decît făcut mîncare, făcut curăţenie, făcut griji. Braţul lui alunecă pe după umerii ei şi o trase mai aproape.

Meriţi mai mult decît atît.

– Problema e, spuse ea străduindu-se să-i reziste, că mîncarea nu pică din lună şi taxele nu se plătesc cu praf de stele.

– Există o cale de mijloc, zise el blînd. Cu o brumă de bani poţi face ca visurile să devină realitate.

– Nici tu şi nici noi n-avem bani, spuse ea caustic.

Basmul lui Mike se spulberă. Cuvîntul „bani" îl aducea întotdeauna, brusc, cu picioarele pe pămînt. Îşi aminti iar de lumea de la bancă. Singura realizare de care era mîndru era că banii băncii lui îi ajutau pe oameni – îi serveau pe oameni.

Zîmbi în sinea lui. După grijile permanente şi tensiunea zilnică a funcţiei sale, să-şi petreacă o parte din timp cu familia Colbrook se dovedise a fi o necesitate stringentă. Îşi dădu brusc seama că viaţa lui era insipidă fără o persoană deosebită, cu care să împartă totul: bucurii şi necazuri laolaltă.

Se uită la Krissa. Era blîndă, generoasă, dulce, demnă de toată dragostea lui. Avea nevoie de o femeie ca ea. Era sigur că undeva, în adîncuri, sufletul ei clocotea de pasiune. Sărutările ei fuseseră la fel de înfometate şi de pline de dorinţă ca şi ale lui.

Observă că gura ei se mişca şi reveni brusc la realitate.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi e teamă că gîn-

durile mele au cam rătăcit prin nori.

– Mă întrebam numai dacă n-ai dori o cafea? zise ea.

– Mulţumesc, îi răspunse el, şi o urmă prin grădina cu flori.

Cînd trecură pe lîngă lenjeria pusă la uscat, Mike se opri să admire priveliştea.

– Interesant, observă el.

Krissa se opri şi ea, şi întoarse capul să-l privească. Mike o văzu zîmbind amuzată cînd şi ea observă la ce se referise el. Obrajii Krissei se împurpurară. Era atît de frumoasă, încît Mike îşi simţi inima rănită de frumuseţea ei.

Sutienele şi chiloţii fluturau în adierea uşoară a vîntului.

– Ştii ceva, spuse el jucăuş, toate astea ar arăta grozav pe o sperietoare de ciori. E loc şi de cuiburi acolo.

Krissa începu să chicotească, apoi rîse înfundat şi în cele din urmă rîse cu atîta poftă, că îi dădură lacrimile.

– Eşti nebun, nebun de legat.

El alergă spre ea, o ridică de subţiori şi o învîrti ca în carusel.

– Asta voiam să văd, strigă el. Krissa Colbrook rîzînd cu lacrimi.

Krissa strigă la el să înceteze. Mike se opri şi o lipi de pieptul său puternic.

– Aşa ar trebui să fii – nu pedantă şi crispată tot timpul.

Ea era atît de moale în brațele lui, își spuse Mike, atît de caldă și de răsfățată! O va săruta chiar aici, în grădina de trandafiri. Dar, înainte să se aplece spre buzele ei, zări ceva cu coada ochiului. Își ridică privirea și simți că inima i se oprește în loc. La nici cinci metri mai încolo, Leland Carstairs stătea și se holba la el.

– Ce se întîmplă acolo? ceru Leland indignat explicații.

Capitolul 5

Krissa înlemni în braţele lui Mike, prea luată prin surprindere de apariţia bruscă a lui Leland ca să se mai mişte sau chiar să mai gîndească.

– Carstairs, îl auzi pe Mike şoptind şi se trezi eliberată din braţele lui.

Apoi îşi reveni.

– Nu se întîmplă absolut nimic, spuse Mike. Krissa s-a speriat de... un şarpe.

Krissa se uită lung la Mike. „Ce pungaş", se gîndi ea. Copil fiind, ea prindea şerpii de casă şi se juca cu ei împreună cu băieţii de prin vecini.

Şi de ce se apucase Mike să înşire povestea asta tocmai acum? Se uită la Leland. Acesta îl fixa pe Mike agresiv şi... gelos. Îşi dădu seama, stupefiată, că Mike încerca să o protejeze, să evite orice conflict între ea şi Leland. Ar fi fost totuşi cazul să-i spună că, pentru ea, Leland nu este chiar atît de important.

– E adevărat? o întrebă Leland. Te-ai speriat de un şarpe?

– Păi... uh... mormăi ea.

– Vezi? spuse şi Mike. Nici măcar nu mai poate să vorbească.

Leland părea încă suspicios, aşa încît Krissa se grăbi să-l întrebe dacă nu ar dori ceva de băut. Leland acceptă şi toţi trei se îndreptară spre casă.

– Cum îţi mai merg treburile la bancă? îl întrebă Mike.

Leland îşi ridică privirea din pămînt şi se opri în mijlocul plimbării.

– Bine, bine, răspunse. Recoltei îi merge bine. Vremea este ideală. Sper ca preţurile să fie mai mari decît cele de anul trecut.

– Fermierii sînt sigur la aman, spuse Mike. Ce se mai aude cu scăderea valorii pămîntului şi cu creşterea dobînzilor?

În timp ce bărbaţii discutau despre criza în care se aflau fermierii, despre vînzări pe sechestru şi embargoul pe grîne, Krissa era atentă la schimbul de opinii între cei doi bărbaţi. Ochii i se îngustară gînditori. Ştia destule despre dedesubturile afacerilor bancare ca să recunoască faptul că Mike era extrem de bine informat pentru cineva ce părea că trece cu uşurinţă prin viaţă: vorbea în termeni care nu erau folosiţi decît în domeniul financiar.

Cînd, după o jumătate de oră, Leland plecă în sfîrşit, Krissa încă nu avea vreo idee despre

scopul venirii lui. El îi făcu cu mîna şi spuse:

– Ne vedem mîine.

Apoi urcă în *Mercedes*.

– Ce-a fost asta? îl întrebă suspicioasă pe Mike, punîndu-şi mîinile în şolduri. Simţea că se îmbujorează, enervată din ce în ce mai mult de prezenţa celor doi bărbaţi.

El ridică din umeri.

– Unde eram cînd ne-a întrerupt Carstairs? A, da. Se îndreptă spre ea, dar nu reuşi să o prindă în braţe.

– Rămîi la cină? întrebă Krissa într-o încercare de a-i abate atenţia de la ceea ce tocmai se întîmpla.

– Mi-ar face plăcere, spuse el. De fapt am şi adus ceva de mîncare. Punga e în avion. Mă duc s-o aduc.

Ea îl privi cum sare gardul şi se îndreaptă cu paşi mari spre *Jenny*. Clătină din cap şi intră în bucătărie. „N-o să-l înţeleg niciodată pe bărbatul ăsta", îşi spuse. „Şi nici nu vreau să-l înţeleg", adăugă cu hotărîre.

După ce Josh sosi şi cina luă sfîrşit, Krissa uitase deja de scena cu Leland. Între ea şi Mike se înfiripă un soi de camaraderie în timp ce se uitau la televizor şi pălăvrăgeau cu Josh.

Era atît de firesc să fie şi Mike acolo, să mănînce cu ei, să spună glume şi să discute afaceri!

Pe la zece Josh căscă, se scuză şi se duse la culcare. Krissa rămase cu ochii la televizor pînă

ce simţi tensiunea bruscă iscată de faptul că ea şi Mike rămăseseră singuri. Cînd el se sculă de pe scaun şi se aşeză pe canapea lîngă ea, Krissa simţi cum o cuprinde teama. Îşi trecu vîrful limbii peste buze şi îşi lipi genunchii unul de celălalt.

Braţul lui îi alunecă pe după umeri şi Mike o trase încet spre el.

– Ai tăcut dintr-odată, spuse el.

Ea îl privi şi încercă să zîmbească, dar îşi simţea gura uscată şi buzele ţepene.

– Păi... uf, mă gîndeam doar că trebuie să mă culc. Mîine mă trezesc devreme pentru...

– Ca să mergi la lucru, termină el fraza. Bine. În privire i se citea frustrarea. Poate odată, într-un viitor destul de apropiat, n-o să-ţi mai dau voie să fugi ca un pui de găină speriat.

Krissa înghiţi cu greu.

– Şi? şopti ea, tulburată de propria-i întrebare.

– Cred că o să trebuiască să mai aştepţi ca să afli. Se ridică şi îi întinse mîna: Hai, hai să mergem la culcare.

La atingerea lui, un fior de plăcere străbătu braţul Krissei. Stinse televizorul şi lampa, apoi urcă scările împreună cu el.

La etaj Mike o luă în braţe şi o sărută înfocat. În timp ce buzele lui le striveau pe ale ei, Krissa îl auzi gemînd înfundat. Sărutul deveni şi mai înfocat, iar emoţia Krissei se adînci cînd simţi presiunea trupului lui pe şolduri.

Cînd Mike îşi înălţă capul, pe buze îi flutura un

zîmbet incert.

– Noapte bună, murmură el. O privi lung, doritor, apoi se întoarse şi intră în camera lui.

Minutele se scurseră, lungi, iar Krissa privi multă vreme în gol pînă ce, într-un tîrziu, intră în dormitor şi închise uşa în urma ei.

Vineri după-amiază, cînd se întoarse de la lucru, Krissa parcă maşina şi se îndreptă spre bucătărie. Atenţia îi fu atrasă de chioşcul din grădină, acum de un alb strălucitor. Mai arătase aşa, probabil, cu mulţi ani în urmă cînd îl folosea bunica ei, se gîndi ea uimită de schimbarea neaşteptată.

Se îndreptă spre chioşc şi era cît pe ce să intre înăuntru cînd observă o hîrtie pe care cineva scrisese de mînă: *„Proaspăt vopsit"*.

– Ce zici de isprava mea?

Ea se întoarse simţind cum îi creşte pulsul.

– M-ai speriat, îi spuse lui Mike. Să nu mai faci una ca asta.

El zîmbi.

– Credeam că o să-mi cazi în braţe.

– Şi dacă n-am căzut?

– Poate că data viitoare o să am mai mult noroc.

– Se pare că eşti foarte convins că o să mai fie o dată viitoare.

– Destinul şi-l face omul, zise el. Decît să renunţi să mai speri mai bine te ofileşti şi mori.

Pe faţa ei se oglindi o umbră de iritare.

– N-am nevoie de planuri de viitor.

– Pentru că ţi-e teamă ca nu cumva să nu le poţi duce la bun sfîrşit? Pentru că ai putea să greşeşti?

– Mă tot acuzi!

– Iar vă certaţi? strigă Josh.

Cei doi se întoarseră cu faţa spre casă.

– E doar o divergenţă de opinii, Josh, spuse Mike.

Bătrînul ieşi din casă şi se îndreptă spre ei.

– Ce zici de chioşc? o întrebă pe Krissa.

– Bunicii i-ar fi plăcut foarte mult schimbarea. Krissa îl luă de mînă. Încă îţi mai e dor de ea, nu-i aşa?

– De treizeci şi cinci de ani îmi e dor de ea. Tu îmi aminteşti atît de mult de ea.

– E un compliment minunat, bunicule.

– Pentru o tînără minunată, adăugă Mike cîntărind-o leneş din ochi, iar vocea lui era ca o mîngîiere tandră.

Felul în care el o privea trezi din amorţeală simţurile Krissei. O scînteie de emoţie hrăni focul mocnit din sufletul ei. Gura i se deschise încet apoi se închise tot aşa, în timp ce un fior de dorinţă îi străbătu întreg trupul.

Josh îşi drese vocea.

– O să aduc o plasă contra insectelor, aşa că mîine treaba o să fie gata. Se uită aprobator spre chioşc. O să fie ideal pentru giugiuleală.

Auzind termenul învechit, Krissa nu se putu

abţine să nu rîdă. Făcu greşeala de a se uita la Mike. Culoarea ochilor i se întunecă, respiraţia i se precipită. Între ei doi se întreţeseau fire nevăzute de înţelegere.

– Vrei să spui pentru a face dragoste, îl corectă Mike cu blîndeţe.

Josh chicoti.

– Orice expresie ai folosi, mai nouă sau mai veche, rezultatele sînt, de obicei, aceleaşi.

Mike rîse din toată inima. Krissa îi observă semnele de nervozitate: pe frunte îi apărură broboane de sudoare, iar mîinile lui nu mai aveau astîmpăr.

– Se... se face tîrziu, murmură ea. Mai bine pun masa. Se întoarse spre bucătărie, cu privirea aproape înceţoşată de impactul cu înfăţişarea lui Mike.

– Vin şi eu să te ajut, îl auzi spunînd şi simţi că i se înmoaie picioarele. Reuşi totuşi să ajungă în bucătărie.

Mike stătea foarte aproape de ea. Mirosul lui bărbătesc, amestecat cu izul de after-shave o înnebunea.

– Cu ce-aş putea să te ajut? se oferi el.

Krissa se gîndi că nu ar fi trebuit să o întrebe aşa ceva. O eventuală sugestie de-a ei i-ar fi putut şoca pe amîndoi. Vocea îi era răguşită de dorinţă cînd răspunse:

– Ai putea să faci o salată şi ai putea să aduci nişte carne din congelator.

Ea puse apa la fiert pentru spaghete şi încălzi sosul, în timp ce Mike îşi vedea liniştit de treaba lui. Cînd masa fu aşternută şi băuturile turnate în pahare, ea făcu un pas înapoi şi simţi trupul lui puternic lipit de al ei. Tresări tulburată. Se gîndi că Mike era conştient de sentimentele ei. Trabuia să fie conştient.

– Krissa.

Ea se opri brusc simţind că îi creşte pulsul.

– Ţi-e frică, spuse el.

– De ce mi-ar fi?

– De mine. De tine.

Ea făcu ochii mari, dar nu se întoarse.

– Ba nu, şopti ea.

– Lasă-te în voia valului, spuse el cu o voce numai miere, caldă, emoţionantă.

– Nu pot.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Refuzul ei nu făcea decît să îi deconspire dorinţa.

– Nu poţi, repetă el. Asta ar putea însemna că vrei.

– Nu neg asta, şopti ea simţind cum pieptul îi palpită din cauza tensiunii.

El o luă în braţe şi o obligă să-l privească. Fiecare muşchi al trupului Krissei era încordat, rigiditatea ei fiind ca un zid ridicat de instinct în calea sentimentelor ce năvăleau dinspre Mike. Se simţea ciudat de încurcată.

– Spuneam odată că între noi doi s-a ţesut o vrajă. Mike zîmbi aproape cu tristeţe. Dar nu mai

e o simplă vrajă; e mult mai mult, mult mai mult decît crezi. De ce nu vrei să accepţi lucrul ăsta? O privi blînd, răbdător.

– Nu. Krissa îşi coborî pleoapele şi îşi muşcă buza de jos.

– De ce nu?

Ea îl privi.

– Nu vreau să mă implic.

– Încearcă-ţi norocul, o provocă el.

Cuvintele lui reverberară în mintea ei. Se simţi de-a dreptul ameţită la gîndul de a face exact asta – a-şi încerca norocul. Dar îşi reveni din reveria de moment şi întrebă:

– Şi ce să fac atunci? Să am o legătură cu tine? Ridică tonul. Să trăiesc o viaţă de hoinar ca şi tine, sau poate ţi-ar face plăcere să te muţi tu la mine?

Izbucnirea ei bruscă de mînie păru să-l ia prin surprindere. Krissa îl văzu cum înghite greu şi cum privirea i se înceţoşează.

– Nu, spuse el plat. Ce fel de viaţă duc, Krissa? O înşfăcă de braţ şi o ţinu strîns. Tu ştii doar atît cît vezi. Cum să ştii tu cîţi bani am? Cum să ai habar ce fel de om sînt?

Timp de un minut, lung şi încordat, ea îl privi fix. Cît de multe ştia despre Mike? se întrebă. Totuşi... un bărbat bogat nu şi-ar ascunde bogăţia. Avionul acela antic, camioneta rablagită, ţapul... Mike încerca oare să o amăgească, să se autoamăgească sau să-i amăgească pe toţi?

Se căsătorise cu un visător. Rick vorbea tot timpul de milionul de dolari pe care avea el să-l adune într-o bună zi. Nu ştia exact prin ce mijloace avea să ajungă atît de bogat, însă asta nu îl împiedica să-şi tot repete povestea în fața miresei lui tinere şi naive, sau, mai mult, să creadă el însuşi în propriile lui plăsmuiri. Ea ascultase visătoare cum Rick clădea castele de nisip, apoi văzuse aceste castele ruinîndu-se la impactul cu faptele crude ale vieții. Chiar şi atunci continuase să-l iubească şi să spere într-un viitor mai bun.

– Ai dreptate, admise ea solemn. Cred că nu ştiu nimic despre tine. Nu ştiu nimic despre banii tăi, nici despre felul tău de a fi.

– Şi-atunci cum de poți să mă judeci? îi ceru el explicații.

– Nu ne-ai spus nimic despre viața ta. Eşti foarte ascuns. Se opri ca să-şi tragă răsuflarea. Nu pot să fac nimic altceva decît să te judec după aparențe.

Pe fața lui se aşternu deznădejdea, iar umerii i se gîrboviră.

– Nu e acelaşi lucru cu încrederea, zise el cu asprime. Ai încredere în cineva doar de dragul de a avea încredere?

– Încrederea trebuie meritată, spuse ea nesigură.

Mike se uită în altă parte şi se strîmbă ca şi cum l-ar fi durut ceva.

– Eu am încredere în oameni. Asta fac în fiecare

zi. Accept riscuri pe care alţii nu şi le-ar asuma...

Se opri brusc.

Krissa se întrebă dacă nu cumva el simţise că spusese prea multe. Ceea ce se întîmpla cu ei era ca un joc de puzzle, însă nici unul dintre fragmente nu voia să se aşeze la locul lui.

Apoi în minte i se strecură un gînd neliniştitor: Oare Mike îi ascundea ceva? Ceva ilegal? Krissa n-ar fi putut suporta una ca asta. Stomacul i se strînse şi simţi un fior rece de-a lungul şirei spinării. Încordarea trupului ei nu se mai datora pasiunii. Aceasta fusese înlocuită de teamă.

În timpul cinei care urmă acestei discuţii pline de semne de întrebare, Krissa vorbi foarte puţin. Bărbaţii discutară despre calităţile recoltei anului în curs şi despre zbor.

– Oricînd te simţi pregătit, îl auzi pe Mike spunînd către sfîrşitul mesei.

– De-abia aştept, spuse Josh în timp ce îşi punea în farfurie o a treia porţie de spaghete.

– Pentru ce să fii pregătit? întrebă Krissa îndepărtîndu-şi gîndurile negre.

– Luna viitoare am să zbor cu *Jenny* pînă la Cedar Rapids, la o conferinţă pe teme medicale, spuse Josh.

Ea se zgribuli ca şi cum un vînt arctic ar fi suflat peste cîmpuri şi i-ar fi pătruns în oase.

În după-amiaza următoare, în timp ce făcea o baie în iazul de dincolo de izlaz, Krissa se simţea

mult mai bine. Ieşi din apă şi începu să se şteargă cu prosopul. Cu mulţi ani în urmă Josh construise această piscină naturală prin abaterea unei părţi din apa rîului care curgea leneş mai încolo.

Se aşeză la umbra unui plop. Căldura era înăbuşitoare. Nu se simţea nici cea mai mică adiere de vînt. Arşiţa mijlocului de vară o vlăguise, dar acum se simţea mai bine. Într-o jumătate de oră căldura o va sufoca din nou. Se întinse pe pătură şi îşi lăsă gîndurile să zburde în voie. Sunetul apei rostogolindu-se peste pietre, mugetele vitelor, orăcăitul broaştelor şi, din cînd în cînd, cîte un behăit solitar o moleşiră şi mai mult.

Deşi îi mai rămăseseră multe lucruri de făcut, Krissa hotărî că după-amiaza aceea era făcută pentru odihnă. Şi ea avea mare nevoie de odihnă. Îşi petrecuse toată noaptea rememorînd discuţia cu Mike. În ciuda căldurii sufocante de peste noapte, se încăpăţînase să-şi pună lenjerie de bumbac care i se înfăşura pe trup ori de cîte ori se întorcea şi se răsucea.

La lipsa ei de somn se adăugase şi faptul că Mike dormea la nici zece metri distanţă, în cealaltă cameră. Şi-l închipuia gol, trupul lui puternic, viril, întins cu neglijenţă în pat.

Chiar şi acum gîndurile ei erau concentrate asupra lui Mike. Deasupra capului începu să-i bîzîie un bondar şi ea îl alungă cu un gest al mîinii.

– La naiba, mormăi simţind din nou efectele căldurii. Şi pentru că bondarul se întoarse ca şi

cum nimic nu s-ar fi întîmplat, Krissa se ridică şi se aruncă în iaz.

Plutind pe spate, cu ochii închişi, nu-şi dădu imediat seama de sunetele cele noi: lipăitul unor picioare micuţe şi tropăitul hotărît al unui bărbat încălţat cu cizme. De-abia cînd auzi chicoteli se grăbi să deschidă ochii.

– Aha, spuse Mike, am găsit o sirenă.

Băiatul argatului, Willy, era cocoţat pe umerii lui Mike. De mîini, Mike le ţinea pe cele două fiice ale lui Gustav: Gretel care avea patru ani şi Anna, cea mai mare, care avea şapte ani.

– Bună, Krissa, strigă băiatul şi îi făcu cu mînuţa.

– Vrei să-ţi ţină cineva de urît? întrebă Mike în timp ce îl dădea jos pe puşti.

Ea începu să înoate şi îi privi pe copii cum se scufundă în apă.

– Adică am de ales? întrebă privind în sus spre el.

El zîmbi pe jumătate.

– Nu chiar.

Mike întinse o pătură alături de a ei şi se aşeză să-şi scoată cizmele.

– Deşi s-ar părea că eşti proprietara acestui loc, n-ai niciodată parte de intimitate totală, nu?

– Pămîntul acesta e proprietatea bunicului.

– Va fi al tău cîndva.

– Dacă bunicu' hotărăşte să mi-l lase.

El începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

– De ce n-ar face-o?

Ea ridică din umeri.

– Poate că are o prietenă ascunsă într-un loc neştiut.

Mike rîse din toată inima.

– Nu Josh. Nu este genul.

Ea rîse nervos.

– Şi-ţi place genul ăsta de om?

– Îmi place Josh. Loialitatea este una dintre marile lui calităţi. Îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe pătură. Cred că-i semeni. Eşti loială – aproape pînă la fanatism.

Ea îşi ridică bărbia.

– Adică tu n-ai fi la fel?

Privi cum Mike îşi scoate pantalonii şi rămîne într-un slip negru.

– Nu m-a testat nimeni, niciodată. O privi gînditor. Aşa încît cum să fiu sigur?

– Oricum eşti cinstit.

El ridică din umeri.

– Asta e o trăsătură moştenită din familie.

Mike merse pînă pe marginea „piscinei", se ridică pe vîrfuri, plonjă, apoi începu să taie suprafaţa apei cu lovituri de braţe puternice, egale.

Krissa hotărî că era vremea să se întoarcă pe pătura ei, aşa că îşi făcu drum spre mal. Cînd se întoarse ca să-şi înfăşoare un prosop în jurul pieptului, observă că Mike o privea insistent. Perfect conştientă de bărbatul a cărui prezenţă o tulbura atît de mult, Krissa inspiră adînc pentru a-şi

potoli tremurul picioarelor.

– E atît de bine, îl auzi spunînd.

Copiii ţipară de încîntare şi de spaimă atunci cînd Mike înotă pe sub apă, repezindu-se la ei ca un rechin şi fugărindu-i pînă ce cu toţii fură epuizaţi. Cînd cele patru trupuri se aruncară pe pătură respirînd din greu, ea îşi înălţă capul.

– Te iubesc, murmură Gretel şi se aruncă în braţele lui Mike.

– Şi eu te iubesc, bobocel, spuse el zîmbind. Ei bine, adăugă pentru Krissa, pe un ton conspirativ, pînă la urmă tot îi pasă cuiva de mine.

Ea îşi muşcă buza de jos şi îi ocoli privirea. Evident, Mike se descurca de minune cu copiii. Ceea ce refuza ea să ia în considerare era faptul că fetiţa nu era singura care se simţea atît de atrasă de el. Se întrebă cum ar fi dacă s-ar căsători cu el şi cum ar reacţiona el la vederea unei neveste însărcinate, durdulii şi stîngace. Cînd toţi copiii tăcură, ceva o îndemnă să îi pună această întrebare.

– E o întrebare cam ciudată, spuse el sprijinindu-se într-un cot. Dacă bărbatul îşi iubeşte nevasta atunci va fi mîndru de ea, cu atît mai mult cu cît ea poartă în pîntec copilul lui. Privirea lui se mută de la şuviţele părului ei ud la picioarele ei zvelte ce se iţeau de sub prosop.

El aprobă din cap.

– Îmi amintesc cum tata spunea că, înainte de venirea pe lume a unui nou membru al familiei,

mama înflorea pur şi simplu. Am doi fraţi şi două surori, adăugă Mike. Părinţii mei s-au iubit foarte mult.

„Iubire" se gîndi ea. Fusese norocoasă să fie înconjurată de dragostea bunicului. „Trebuie să fie plăcut să creşti în mijlocul unei familii numeroase." Cu greu şi-i putea aminti pe părinţii ei, aşa cum erau înaintea morţii lor premature.

– Cu ce se ocupă fraţii şi surorile tale?

– Cu toţii am terminat colegiul. Surorile mele sînt profesoare. Fraţii mei avocaţi.

„Şi tu cum ţi-ai valorificat educaţia?" dorea Krissa să întrebe.

Mike oftă. Putea să-şi închipuie la ce se gîndea Krissa. Era sigur că îl considera un vagabond, oaia neagră a familiei, un bărbat fără căpătîi. Ei bine, va trebui ca, pentru un timp, să continue să creadă asta. Chiar dacă el simţea că se îndrăgosteşte din ce în ce mai tare, se gîndi că ar fi fost preferabil să o piardă decît să ştie că, la o eventuală cerere în căsătorie, Krissa ar fi răspuns „da" din interes. Mike nu concepea să se căsătorească altfel decît din dragoste.

Nu era totuşi sigur ce fel de sentimente nutrea Krissa faţă de Carstairs. Dacă era ceva între ei, Mike îşi dorea să găsească o cale rapidă de a-i despărţi. Nu era corect, dar în situaţia lui nu-şi prea punea problema corectitudinii. Trebuia, într-un fel sau altul, să o facă pe Krissa să îl dorească atît de mult, încît nici un alt bărbat să nu mai conteze

pentru ea.

Krissa era atît de plină de viaţă, de loială, de diferită de toate celelalte femei din viaţa lui. O plăcea aşa cum era. Dacă i-ar fi căzut prea repede în braţe, poate că ar fi stat să se mai gîndească dacă să se însoare sau nu cu ea. Era ferm convins că îi stătea în putere să o facă fericită.

Îşi aminti brusc de copii şi, întorcîndu-se, îi zări dormind.

– Cred că i-am istovit, spuse.

Krissa zîmbi şi el simţi cum îi creşte inima în piept.

– Sînt atît de drăguţi!, zise ea.

Apoi Mike văzu cum zîmbetul Krissei păleşte. „De ce oare?“ se întrebă. Se tîrî pînă aproape de ea.

– Îţi doreşti copii? o întrebă.

Ea simţi cum îi creşte pulsul.

– Da, întotdeauna mi-am dorit.

– Ca să-ţi împlineşti o nevoie?

– Ca să-i iubesc, răspunse ea aproape în şoaptă.

Mike dorea să o întrebe dacă se gîndise vreodată să se recăsătorească, dar îi era teamă ca nu cumva ea să spună nu. Trebuia să existe o cale.

Mîna îi alunecă pe porţiunea de pătură dintre ei, apoi degetele lui se îndreptară spre braţul ei.

Krissa nu reacţionă. Cînd degetele lui atinseră umărul ei mătăsos, Mike inspiră adînc. Continuă

să o mîngîie pe bărbie, apoi pe buza de jos. Văzînd că nu întîmpină nici o rezistenţă, îşi lăsă mîna să rătăcească în jos pe gît, apoi spre curba sînilor.

– Nu, şopti ea şi mîna lui încetă să se mai mişte.

– Krissa. Parcă cineva îi smulsese numele de pe buze. Vreau să te sărut, vreau să te ţin în braţe.

Ea clătină din cap, iar griul deschis al ochilor ei se întunecă făcîndu-se negru precum cărbunele. Mike zări în ei pasiune înfrînată, poate şi spaimă, dar mai mult pasiune. Nu dădu atenţie rugăminţii ei, ci se apropie uşorl şi lăsă capul în jos.

Cînd buzele lui le acoperiră pe ale ei, Mike fu conştient de pulsaţia dintre coapsele lui, de căldura îmbătătoare a gurii ei, de amestecul de dorinţă şi reţinere care i se învălmăşea în minte.

La sărutul lui plin de pasiune, ea răspunse cu un geamăt uşor. Limba lui alunecă printre buzele ei şi trupul Krissei se arcui spre el. Mike se simţi triumfător, mîndru de a fi un bărbat capabil să o impresioneze pe femeia iubită.

Krissa era moale şi caldă, aproape fluidă. El îşi furişă mîna spre sutienul ei; gemu cînd îi simţi sfîrcul întărindu-se sub degetele lui flămînde.

– Lasă-mă să te iubesc, spuse făcînd să alunece o bretea de pe umărul ei. Lasă-mă să-ţi arăt pe ce culmi te poate purta un bărbat care te iubeşte. Lasă-mă să...

– Nu, scînci ea. Nu pot.

– Dar vrei.

În ochii ei se adunară lacrimi. Era atît de drăguţă, atît de feminină. Mike o dorea cu o ardoare pe care de-abia şi-o putea stăpîni.

Ea era prinţesa visurilor lui, cea care sărutase broasca fermecată şi o transformase într-un prinţ. „Ce gînduri nebuneşti!" îi trecu prin minte în timp ce trupul lui ţipa după eliberare.

– Da, vreau, şopti Krissa.

Un sunet tulbură liniştea apăsătoare. Mike se încordă şi scutură din cap pentru a domoli vîrtejul dorinţei din mintea şi trupul lui.

Apoi sunetul se repetă şi îşi dădu seama că era scîncetul unuia dintre copii, care dădea semne de trezire. Privi în jos la Krissa şi se simţi inundat de o putere sălbatică, supraomenească. Dar partea civilizată a minţii lui birui şi îşi îndepărtă mîinile de pe trupul ei. Apoi se ridică de pe pătură şi se aruncă în apă. Închizînd ochii, făcînd abstracţie de durerea din suflet, inspiră adînc pentru a-şi uşura suferinţa şi, în final, se scufundă în adîncurile apei unde simţi că se calmează.

„La naiba, m-am îndrăgostit", recunoscu în gînd în timp ce bule de aer se ridicau spre suprafaţa iazului.

Capitolul 6

Secătuită de puteri, Krissa privea cum Mike se scufundă în adîncurile răcoroase ale apei. Nu-i venea să creadă ce emoţii se stîrniseră în sufletul ei în timpul acelor cîteva momente de pasiune. Fusese oare salvată de trezirea copilului sau de propria ei şovăială? Nu avea să ştie, probabil, niciodată.

Lăsă să-i scape un suspin de uşurare, acum cînd îşi dădu seama cît de aproape fusese de capitulare. Dacă Mike i-ar mai fi murmurat în ureche un singur cuvînt sau dacă ar mai fi atins-o chiar şi în joacă, pentru ea nu ar mai fi existat cale de întoarcere.

Îşi plimbă privirea pe suprafaţa vălurită a apei, brusc conştientă că Mike nu ieşise la suprafaţă. Ce să se fi?... Apoi el ţîşni în sus şi putu chiar să-l audă înghiţind aerul cu lăcomie. Poate că dacă ar sări şi ea în apă, agitaţia din interiorul ei s-ar

potoli. Dar ar fi oare un gest înţelept? Poate că l-ar stîrni din nou pe Mike, poate că l-ar înnebuni.

Pentru că *înnebunit* fusese. Era absolut sigură că doar o brumă de civilizaţie îl împiedicase să o posede. Noroc cu copiii.

Apoi se gîndi că totul ar fi putut fi atît de minunat. Să-şi lase simţurile asediate de puterea lui, să-şi lase sufletul „spulberat" de acel moment de extaz, să se lase îmblînzită de el.

Se luptă să-şi recapete stăpînirea de sine, aproape sigură de faptul că de-abia acum îşi dădea seama de cît de reală era dorinţa ei. Rick o mulţumise: fusese blînd şi mereu preocupat de nevoile ei. Dar nu-şi amintea să fi simţit vreodată o atît de mare durere sau o atît de rafinată plăcere senzuală. Cu un simplu sărut, Mike o înnebunise, o fermecase şi o îngrozise în acelaşi timp. Se simţea complet epuizată.

Cînd Mike ieşi, în sfîrşit, din „piscină" şi se aruncă pe pătură, trei drăcuşori cu ochi scînteietori erau pregătiţi să sară pe el.

– Ne jucăm, ne jucăm, strigau ei cu o încîntare copilărească.

Mike se uită la Krissa şi gemu. Drept răspuns ea îi zîmbi.

– Copiii te vor, îl necăji ea.

– Aş prefera să fii tu în locul lor. Avea o voce catifelată, învăluitoare. Înşfăcă un prosop şi se şterse pe faţă, apoi îşi trecu o mînă prin părul ud. De obicei văd doar copii deja întinşi în pătuţurile

lor. Asta-i o experiență nouă pentru mine.

Se ridică în picioare și alergă din nou spre apă împreună cu copiii. Krissa rămase în continuare întinsă pe pătură. Brusc, în aerul fierbinte de vară, răsunară rîsetele vesele ale copiilor fericiți și se auzi vocea groasă a lui Mike. Se simți dintr-o dată mulțumită, apoi prin minte îi trecu o impresie fulgerătoare de *déja vu*, de parcă scena respectivă se mai întîmplase cîndva.

Mike spusese că fiecare om își croiește singur destinul. Și ea crezuse asta tot timpul. Dar, temîndu-se de implicațiile acestei convingeri, se întrebă dacă iluzia pe care tocmai o trăise nu fusese cumva un avertisment că viața ei era deja planificată. Nu, nu putea accepta așa ceva. Dar... dacă lucrurile stăteau chiar așa? Rîse nervos, încercînd să scape de toate aceste gînduri. O relație cu un visător ca și Rick? Nici vorbă! Dar ce era totuși rău în bucuria pe care o simțea cînd era cu Mike?

Pe măsură ce soarele se îndrepta spre asfințit, această întrebare îi reveni în minte iar și iar. Ca să scape de ea, intră în apă împreună cu ceilalți, se jucă și rîse cu ei. Parcă ar fi fost o familie fericită. Și, totuși, în subconștientul ei îndoiala continua să existe.

Cînd, pe la ora cinci, îl văzu pe Mike uitîndu-se la ceas, știu că venise vremea să plece. Cînd el o luă în brațe și o sărută apăsat de față cu copiii, Krissa nu simți decît durere, însă o durere lăun-

trică. Cei doi drăcuşori mai măricei rîseră pe înfundate cu mînuţele la gură.

– Krissa are un prieten, lălăi Willy.

Anna se uită urît la ea şi înşfăcă posesivă mîna lui Mike.

– Trebuie să-i duc pe ştrengarii ăştia mici înapoi la părinţii lor, îi spuse Mike Krissei.

– Dacă te grăbeşti, răspunse ea, pot să-i duc eu acasă.

– Îi duc eu, zise el încet.

Zărind flacăra mocnită din privirea lui, Krissa se simţi în al nouălea cer. Era sigură că, mai devreme sau mai tîrziu, Mike avea să se întoarcă. Dar era oare înţelept din partea ei să continue să ţină vii emoţiile stîrnite de simpla lui prezenţă?

După o jumătate de oră ea şi Josh îl însoţiră pe Mike la avion. În ciuda insistenţelor lui Josh, menite a-l face să rămînă la cină, Mike refuză politicos oferta bătrînului.

– Ne vedem la sfîrşitul săptămînii viitoare, promise el după care o înşfăcă pe Krissa de umeri şi o sărută apăsat pe buze. Apoi se îndepărtă şi o privi, cu gura schiţînd un zîmbet aproape posesiv.

Cei doi Colbrook priviră cum Mike porneşte motorul lui *Jenny* şi o îndreaptă spre capătul izlazului.

– Cred că noi doi ar trebui să stăm puţin de vorbă, spuse Josh.

– Nu încă, murmură Krissa.

– Dacă nu te lămureşti acum care-ţi sînt sen-

timentele, în curînd n-o să ştii încotro s-o apuci.

– Nu cred, îi răspunse ea cu destulă convingere.

– Dacă cumva te răzgîndeşti, mă găseşti prin preajmă.

Ea aprobă din cap privind cum *Jenny* mărea viteza. Dintr-odată, una din aripi se înclină şi avionul viră violent spre dreapta. Capul lui Mike preluă şocul, lovindu-se de spătarul scaunului, apoi de bord. *Jenny* micşoră viteza, după care se opri foarte aproape de gard.

– Probabil că a nimerit într-o groapă, strigă Josh.

Rămasă fără grai, Krissa îşi simţi inima bătînd mai-mai să-i spargă pieptul. Ţîşni în direcţia avionului împinsă de teama cumplită pentru viaţa lui. Simţi cum lacrimile îi ard sub pleoape şi un suspin i se opreşte în gît.

Cînd ajunse la avion, urcă pe aripă şi icni de spaimă. Toată partea stîngă a feţei lui Mike era scăldată în sînge. Îl văzu clipind, dar avea probabil privirea prea înceţoşată. Apoi Mike gemu şi Krissa se simţi ciudat de neajutorată.

– Te simţi bine? întrebă ea buimăcită.

Înainte ca el să-i poată răspunde, apăru şi Josh. Scoase o batistă din buzunarul de la spate al pantalonilor şi se întinse să-i şteargă o parte din sînge.

– Stai acolo unde eşti, îi ordonă lui Mike văzîndu-l cum încearcă să se ridice din scaun.

Apoi bătrînul îi făcu semn Krissei să coboare de pe aripă şi îi luă locul.

– Te doare şi altundeva? întrebă Josh din nou în timp ce pipăia capul şi pieptul lui Mike.

– Doar capul.

Josh făcu un semn că a înţeles. În timpul lungilor minute în care bunicul ei îşi trecu braţul pe sub capul lui Mike şi îi puse batista direct pe rană, Krissa nu făcu decît să privească totul într-o tăcere deplină. Cînd Josh îndepărtă batista şi amîndoi văzură că nu mai sîngera, Krissei îi veni să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp.

După ce îi puse lui Mike cîteva întrebări, Josh concluzionă:

– Ai suferit un traumatism cranian. Hai în casă să te odihneşti.

Cu ajutorul celor doi, Mike reuşi să coboare din avion. Peste cîteva minute stătea întins pe canapeaua din sufragerie. Josh curăţă şi pansă rana spunîndu-i că nu e cazul să o şi coasă.

Krissa inspiră adînc, de-abia acum conştientă de faptul că îi tremurau mîinile. Se aşeză pe un scaun şi se uită spre canapea simţind cum o străbate un val de slăbiciune.

Mike ţinea ochii închişi, iar pielea lui avea o paloare nenaturală. Îl compătimi dîndu-şi seama că, chiar şi un bărbat puternic şi sănătos ca el putea fi doborît atît de uşor. Înghiţi cu greu cînd, în mintea ei, figura lui Rick se suprapuse peste cea a lui Mike.

Crezuse că durerea atroce pe care o încercase la moartea soțului ei se spulberase cu timpul. Se simțea din nou înspăimîntată și angoasată. Dar oare toate aceste emoții îi erau acum provocate de amintirea morții lui Rick, sau de afecțiunea pentru Mike?

Auzi glasul lui Josh și scutură din cap pentru a-și limpezi gîndurile.

– Ce-ai spus? întrebă.

– Aș vrea să stai cu Mike pînă mă-ntorc. A adormit.

– Unde te duci?

Josh privi în jos spre ea și se strîmbă.

– N-ai auzit telefonul?

– Nu.

Josh își luă geanta.

– Mă-ntorc repede.

Ea făcu un semn cu capul spre Mike.

– La ce să fiu atentă?

– Ai grijă să te asiguri că doarme natural, că nu a intrat în comă.

Krissa deschise ochii larg, dar Josh o liniști:

– Sînt sigur că o să fie bine. Fii doar atentă dacă respiră adînc și regulat. Dacă observi ceva ce nu-i în ordine, sună-mă imediat la familia Hansen.

– În regulă, reuși ea să îngaime.

O bună bucată de vreme Krissa rămase în cameră cu Mike, verificînd din cînd în cînd dacă se ivise vreo schimbare în felul în care el respira.

Cînd, pe la ora nouă, se întoarse Josh, răsuflă în sfîrşit uşurată.

– Ce mai face pacientul tău?

– A dormit neîntrerupt.

– Îmi pare rău c-am stat atît.

Josh se îndreptă spre canapea şi îl scutură uşor pe Mike.

– Trezeşte-te, fiule.

Cînd deschise ochii, Mike păru ameţit, dar se dezmetici pe măsură ce răspunse la întrebările doctorului.

– O să stau cu tine în noaptea asta, spuse Josh.

Krissa se sculă de pe scaun.

– Ba nu. Avea o voce nenatural de subţire. Ai nevoie de odihnă. Simţi cum obrajii i se înfierbîntă. O să.. am eu grijă de el.

Josh o privi lung, pătrunzător, apoi îi dădu cîteva instrucţiuni.

– Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă, spuse el la sfîrşit.

– Da, şopti ea şi urcă scările pînă la dulapul cu lenjerie. Cînd se întoarse cu perne şi pături, Mike îi zîmbi.

– Pe canapeaua asta-i loc pentru amîndoi. Se mişcă puţin şi îi arătă cîţiva centimetri de spaţiu rămas liber.

– Este posibil ca tu să fi suferit o comoţie cerebrală, spuse ea strîmbînd din nas. O să mă simt minunat pe covor. Îi ridică cu grijă capul şi îi

strecură o pernă sub el. O să trebuiască să te trezesc după patru ore. Dacă o să ai nevoie de încă o pătură, anunţă-mă.

– Aş prefera să fii tu cea care să-mi ţină de cald, o necăji el prinzînd-o de mînă.

Krissa nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Eşti absolut imposibil. Nu te dai bătut chiar niciodată?

– Nu atunci cînd vreau neapărat să obţin ceva, spuse el răguşit. Şi te vreau pe tine, draga mea Krissa.

Ea chicoti, îşi eliberă mîna din strînsoarea lui şi îşi puse o pernă pe covor, la vreo trei metri depărtare de canapea.

– Accentul tău irlandez nu-i de ajuns să mă cucerească.

– Ce altceva mai trebuie? întrebă el în timp ce ea stingea lumina.

– Nu pot să mă gîndesc la asta deocamdată. Se întinse pe covor şi gemu simţind duritatea podelei.

După cîteva minute de linişte, Krissa spuse:

– Am uitat să te-ntreb dacă vrei ceva de băut?

– Îmi e puţin sete, încuviinţă el Am impresia că atunci cînd eşti lîngă mine, uit de tot.

Ea îşi înghiţi nodul din gît şi se ridică în picioare. Mike nu avea de unde să ştie ce efect avea vocea lui moale, insinuantă, asupra ei. Cînd el o învălui cu privirea-i albastră, Krissa se simţi ca şi cum tocmai ar fi înviat din morţi. În bucătă-

rie, în timp ce turna suc de portocale în două pahare, îşi dădu seama că mîinile îi tremurau. Înainte de a se întoarce în sufragerie, îşi îndreptă umerii şi trase aer în piept. El o urmări cum traversează camera şi, în momentul în care se aşeză în genunchi lîngă el, unul din colţurile gurii i se curbă a zîmbet.

Strecurîndu-şi cu blîndeţe braţul pe sub gîtul lui, Krissa îi duse paharul la buze. În timp ce el sorbea lichidul, ea aruncă o privire spre părul lui negru, ciufulit, pe care soarele îl vîrstase cu şuviţe arămii.

Cînd Mike termină de băut, ea puse paharul pe măsuţa pentru cafea şi încercă să-şi retragă braţul de sub capul lui. El însă o înşfăcă de mînă şi şopti:

– Lasă-ţi braţul pe după gîtul meu. Mă face să mă simt cu mult mai bine.

– Bine, spuse Krissa mînată de o undă de instinct matern trezită brusc în ea.

– Ai putea să mă săruţi ca să-mi alungi durerea.

Ea clipi cu nevinovăţie simţind că îi vine să rîdă. „Vulpea cea şireată a intrat în coteţul găinilor", se gîndi. În regulă, o să intre puţin în joc. Se aplecă şi îi atinse uşor buzele. Mîna care o ţinea pe a ei îşi întări strînsoarea.

– Din nou, o rugă el.

– Încă o dată, spuse ea.

De data aceasta, cînd buzele li se întîlniră,

Mike îi puse mîna pe obraz şi o trase ferm, dar cu blîndeţe, spre el.

– Eşti atît de dulce, şopti el. Pur şi simplu nu pot să-ţi rezist.

Faptul că Mike era neajutorat, că nu prezenta o ameninţare reală pentru virtutea ei, îi întări încrederea şi-i linişti emoţiile năvalnice care se stîrneau ori de cîte ori trupul lui ademenitor se afla prin preajmă. Putea să spună sau să facă absolut orice, iar Mike să nu fie în stare nici măcar să egaleze scorul... acum. Să profite de un bărbat rănit putea să nu fie un act pe de-a-ntregul etic, dar Krissa simţea că Mike merita să fie tachinat aşa cum şi el o tachinase cîndva.

Krissa îşi trecu uşor buzele peste buzele lui şi aşteptă reacţia. El o privi cu ochi arzînd de pasiune. Fără să se mai gîndească la ce face, Krissa îşi plimbă limba în joacă peste gîtul lui, apoi şi le mişcă uşor în sus, după care îl muşcă încet de bărbie.

– Oh, Krissa! gemu el cînd limba ei se abătu asupra buzelor lui, i se strecură printre dinţi şi începu să se mişte înăuntrul şi în afara gurii lui. În febra care o cuprinse atunci cînd limba lui se încolăci de limba ei nu mai era deja nimic matern.

Krissa îşi ridică privirea şi o îndreptă spre blugii lui, uimită să zărească acolo răspunsul său viril. Curajul i se risipi atunci cînd îşi dădu seama că făcuse singurul lucru menit să-l împingă să o dorească cu şi mai multă pasiune.

„Prostuţo!" se puse repede la punct şi îşi trase braţul de sub capul lui cît de blînd fu în stare.

– Mai bine culcă-te, spuse dintr-oată, stăpînindu-şi cu greu tremurul vocii.

El o privi nedumerit, apoi expresia feţei i se înăspri.

– Lasă, spuse el.

Krissa îşi ridică bărbia.

– Ai dreptate, încuviinţă ea. Apoi stinse lumina, îşi găsi perna şi se întinse pe podea. Nu-şi găsi liniştea pînă ce bătăile inimii nu-i reveniră la normal, iar senzaţia sălbatică de foame din şale nu i se potoli. Cu greu reuşi să se odihnească o oră pînă ce veni vremea să-şi controleze din nou pacientul.

Era deja dimineaţă cînd Krissa se rostogoli pe podeaua tare şi gemu din cauza durerii de spate. Nu prea mai apucase să doarmă după scena cu Mike de noaptea trecută. În plus, din patru în patru ore trebuise să verifice dacă totul era în regulă, dormind iepureşte în răstimpuri.

De cîteva ori îl auzise vorbind în somn, dar Mike nu se trezise nici chiar cînd ea aprinse lumina. Veghea la căpătîiul lui, atenţia cu care îi urmări ritmul respiraţiei o făcuseră să se simtă un exemplu de devotament şi abnegaţie. Pentru prima oară în viaţă aprecie devotamentul bunicului ei faţă de profesia lui şi sentimentul de împlinire pe care el îl încerca ori de cîte ori reuşea să aline

suferinţa cuiva. Nu era de mirare că bunicul era un om aşa de deosebit, o adevărată personalitate între membrii familiei Colbrook.

De-a lungul orelor de veghe se gîndise de nenumărate ori la momentele traumatizante care urmaseră accidentului lui Mike. Reacţia la suferinţa lui fusese imediată şi dureroasă. Se temuse instinctiv că avionul se vă prăbuşi, iar Mike îşi va pierde astfel viaţa. Panica din sufletul ei se amestecase cu senzaţia unei pierderi tragice.

Acum trebuia să afle care îi erau adevăratele sentimente faţă de el. Simţea că relaţia de orice fel cu aviatorul cel plin de farmec s-ar fi sfîrşit cu un legămînt oficial, dar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea sau de care avea nevoie. Probabil că el îşi dorea o aventură, care prin ea însăşi era tot un fel de legămînt.

Cînd se ridică să-şi întindă trupul frînt de oboseală, aruncă o privire în jos şi constată că Mike o urmărea, la rîndul lui, cu privirea.

– Bună dimineaţa, spuse ea cu glas răguşit. Te simţi mai bine?

El aprobă cu o înclinare uşoară din cap.

– Puţin mai bine.

– Dacă vrei, pot să sun pe cine doreşti... ca să-i explic ce ţi s-a întîmplat.

– N-o să fie nevoie.

– Să-ţi aduc micul dejun. Îşi îndepărtă privirea de la el şi merse la bucătărie. După douăzeci de minute, cînd se întoarse cu o tavă cu suc, clătite,

şuncă şi o ceaşcă de cafea fierbinte, îl găsi pe Mike aşezat în capul oaselor.

– Bunicu' a spus că trebuie să stai liniştit, mai bine-zis întins, pînă cînd o să te consulte din nou.

Puse tava pe măsuţă şi rămase în picioare în faţa lui, cu mîinile în şolduri.

– Vai, surioară! Mike se strîmbă şi se lăsă să alunece din nou pe canapea, apoi adăugă insinuant: În poziţia asta nu cred c-o să pot să mănînc. O să trebuiască să mă hrăneşti. Expresia alarmată de pe figura ei fu, probabil, foarte evidentă fiindcă el spuse: Nu muşc doamne frumoase, aşa încît eşti în siguranţă cu mine.

Buzele Krissei se încordară. În siguranţă împreună cu el? se gîndi, apoi scutură din cap. Luă un şervet, îl despături şi îl întinse peste pieptul lui Mike.

– Ştii, spuse el, a trecut ceva timp de cînd n-am mai fost hrănit cu linguriţa.

Ea se aşeză pe marginea canapelei şi îl privi direct în ochi.

– A trecut ceva timp de cînd n-ai mai fost hrănit cu linguriţa... la valoarea ta... Tonul ei era îngheţat, dar, la contactul cu trupul lui musculos, se simţi inundată de o ciudată căldură interioară.

El chicoti, apoi se strîmbă de durere şi duse mîna la bandajul de pe cap.

Văzînd cum Mike suferă, Krissei i se strînse stomacul şi simţi un puseu de durere în piept.

– Să-l aduc pe bunicu'? întrebă cu un tremur

de panică în voce.

Mike o prinse de mîna stîngă.

– Mă simt bine, spuse desenîndu-i cerculețe în palmă.

Atingerea lui senzuală făcu ca sîngele Krissei să alerge mai iute prin vene, respirația i se acceleră, iar cînd văzu intensitatea privirii lui se emoționă şi mai tare. Razele soarelui de dimineață, filtrate prin ferestre, luminau figura lui Mike făcîndu-l să pară mai frumos ca niciodată. Bandajul de deasupra ochilor şi părul răvăşit îi dădeau o înfăţişare barbară, ca aceea a unui pirat – un pirat care încerca să-i fure inima şi sufletul.

Dintr-odată îşi aminti că mîncarea se răcea. Cu o mînă tremurîndă turnă sirop de coacăze pe clătite, apoi îl hrăni în linişte, privind cum gura lui se deschidea, apoi se închidea ritmic mîncînd.

Un fior îi străbătu şalele făcînd-o să-şi dea seama că subconştientul îi trimitea, poate, un semnal. Era oare amintirea nopţii trecute – faptul că se lăsase sedusă pe nesimţite, că propriile simțuri i se treziseră frenetic la viaţă? Mike continua să o fixeze cu privirea şi ea simţi o pală neaşteptată de căldură pe ceafă şi o transpiraţie fierbinte între sîni. Uitîndu-se în jos la tavă, pentru a-i ocoli privirea, nu văzu decît resturile micului dejun.

– Poţi, te rog, să-mi mai ridici puţin capul ca să-mi beau sucul şi cafeaua?

Krissa aprobă din cap, se lăsă în genunchi

lîngă el şi îi sprijini capul de braţul ei.

– Ce-avem aici?

Vocea lui Josh rupse tăcerea dintre ei, iar cuvintele lui reverberară prin cameră. Prezenţa bunicului îi potoli emoţiile asemeni unui jet de apă abătut peste o vîlvătaie.

– Krissa îmi dă să mănînc. Ordinul doctorului, spuse Mike ridicînd mîna pentru a împiedica gestul ei de protest.

Buzele lui Josh schiţară un zîmbet.

– Trebuie să fie foarte distractiv să ai o soră de caritate atît de frumoasă şi atît de animată de o grijă plină de tandreţe.

Krissa fu cît pe ce să-şi tragă brusc braţul de sub gîtul lui Mike, dar se răzgîndi. În loc de asta se ridică şi se îndepărtă de el.

– Nu mi-aş fi putut alege un loc mai bun pentru un accident, o necăji Mike. Am propriul meu doctor şi o soră medicală care ar putea să cîştige lejer concursul de frumuseţe „Miss America".

Krissa le aruncă amîndurora o privire dezgustată.

– De cînd discutaţi voi despre farmecele mele feminine? Apoi se roti pe călcîie şi se îndepărtă.

Mike o urmări cu privirea admirîndu-i mersul graţios şi curba ademenitoare a şoldurilor.

– Cum te mai simţi, băiete? întrebă Josh. Te mai doare capul?

Mike se prefăcu că se strîmbă.

– Sînt într-o formă proastă, doctore.

– Ia să vedem cum o mai duci, spuse bătrînul.

Dădu cu grijă la o parte o porțiune de bandaj, apoi verifică ochii lui Mike, iar în final mîrîi aprobator. Însă după ce îi luă tensiunea, Josh fluieră ușor.

– E puțin cam mare, spuse el.

Mike rîse.

– Nu cred că din cauza dumitale.

Ignorîndu-i intervenția, Josh își adună instrumentele și le îndesă în geanta lui neagră și uzată.

– În cîteva zile o să fii ca nou.

– Hmmm, nu prea cred, spuse Mike gînditor cu privirea îndreptată stăruitor spre ușa pe care ieșise Krissa.

– Nu? Josh îl privi descumpănit.

– Cred că singura mea scăpare este să fiu îngrijit de un expert. În ochii lui Mike se zărea o licărire jucăușă.

– Adică să fii hrănit...

– Și ținut de mînă...

– Și sărutat din cînd în cînd?

Mike aprobă cu o mișcare a capului.

– Exact. Știi, cred că ești un doctor excelent. Plin de compasiune...

– Ești cam stîngaci, dragul meu, spuse Josh. Dar ești tăios ca un brici. N-ar trebui să dau ascultare spuselor tale, dar... Vocea i se stinse.

– O s-o faci? întrebă Mike nerăbdător.

Josh ridică din umeri...

– Oricare ți-ar fi planurile, Mike, sper să fie onorabile.

Mike ridică o mînă.

– Jur solemn, spuse.

– Prostii.

Josh se îndreptă spre bucătărie, dar se opri pe la mijlocul drumului.

– Chiar dacă a nimerit într-o vizuină de iepure, *Jenny* e totuşi în formă.

Mike dădu din cap. Rămas singur îşi frecă mîinile satisfăcut. „Asta ar putea fi o ocazie unică“, se gîndi. Ce altceva ar putea face pentru a cîştiga atenţia Krissei decît să fie prin preajmă în fiecare dimineaţă? Îşi aminti unde dormise ea. Ei, chiar dacă îi despărţeau trei metri de podea, tot era mai bine decît să o ştie la etaj ascunsă şi protejată de ziduri.

Mintea i se cufundă în intrigi, apoi un zîmbet strîmb îi schimonosi buzele.

Krissa auzi cum Josh se aşează la masă. Nu se întoarse de teamă ca nu cumva bunicul să o zărească încă radiind de dorinţă pentru Mike.

– Gata pentru micul dejun? întrebă ea.

– Oricînd, spuse Josh turnîndu-şi o ceaşcă de cafea.

În timp ce prăjea clătitele, Krissa simţi privirea sfredelitoare a bătrînului fixată pe spatele ei.

– Cîteva zile de-acum încolo, Mike n-o să fie în stare să se mişte, spuse el.

– Da? Krissa se încruntă. Nu credeam că s-a lovit chiar aşa de tare.

– Nu poate zbura înapoi la Cedar Rapids, Krissa.

Ea simţi unda de iritare din vocea lui. Ridică instinctiv din umeri.

– Poţi să-ţi faci mîine puţin timp ca să ai grijă de el? întrebă Josh.

Ea se întoarse cu faţa spre bunicul ei, cu mîinile în şolduri.

– Adică să-mi iau liber?

– Eu o să fiu prin preajmă o bucată de vreme. El... of, o să fie probabil singur cuc timp de aproape o oră. Privi în ceaşca de cafea. Poate că mîine ai putea să mergi să-ţi rezolvi problemele mai importante. Ai de luat nişte zile libere, nu-i aşa?

Krissa se zbătea între dorinţa de a fi cu Mike şi teama de a rămîne atîta timp expusă farmecelor lui, dar ştia că în final o să fie de acord cu propunerea bunicului ei.

– Să văd ce spune Leland, replică ea.

– Orice-ar fi să nu-i spui că ai nevoie de zilele alea libere ca să îngrijeşti un alt bărbat.

Ea simţi că se sufocă de furie.

– Nu-s tîmpită, îi aruncă bunicului.

Josh se rezemă de spătarul scaunului, vizibil descumpănit de purtarea ei.

– Ce-i cu tine, Copănel? întrebă el cu blîndeţe.

Ea scutură din cap şi se întoarse să mestece în oala cu cremvurşti puşi la fiert şi să spargă nişte ouă într-o tigaie.

– Dacă nu vrei s-o faci... spuse Josh.

– E-n regulă, bunicule.

Bătrînul nu îi mai puse nici un fel de întrebări, dar Krissa sesiză că o privea pe furiş. Emoţiile ei erau atît de confuze, încît simţea nevoia să plîngă, să ţipe şi să urle pentru a se elibera de povara din ce în ce mai grea care îi apăsa pieptul.

Mike Donahue părea a fi peste tot: pe scaunul din spatele biroului ei de la serviciu, aşezat lîngă ea în maşină, culcat lîngă ea în visurile ei erotice. Acest diavol cu ochi albaştri îi schimbase viaţa, atît de simplă şi de monotonă în ultimii ani. Un diavol fără coarne, coadă sau copite despicate, un diavol care o tîra spre o viaţă de iad plină de durere, deznădejde şi teamă.

Cînd, luni dimineaţă, se duse la bancă, Krissa se simţea epuizată. Aproape fiecare minut al zilei de duminică îi fusese ocupat cu Mike.

Îi făcuse frecţie, îi dăduse să mănînce, îi cîntase să-l adoarmă, îi luase temperatura şi tensiunea – sub supravegherea atentă a lui Josh – şi, mai ales, încercase tot timpul, fără succes însă, să se ferească de mîinile lui insistente. Acum se întreba dacă îşi dorise într-adevăr să evite atingerile lui.

Leland îi acordă imediat zilele libere. De fapt, fiindcă peste domeniul activităţilor bancare domnea acalmia – acalmie datorată probabil căldurii – şeful ei nici măcar nu o întrebase de ce vrea să-şi ia liber.

Pe la jumătatea dimineţii formă de cîteva ori numărul de la fermă, dar de fiecare dată suna ocupat. Se gîndi că bunicul era acasă. Mike era prea bolnav ca să dea telefoane. Pe la prînz îşi făcu ordine pe birou, dădu ultimele instrucţiuni funcţionarilor şi părăsi banca.

Aerul fierbinte şi umed o întîmpină încă din momentul în care trecu de intrarea principală. Ar fi fost cu mult mai confortabil să-şi petreacă după-amiaza în clădirea cu aer condiţionat decît să aibă grijă de Mike. „Mincinoaso!" se acuză. „De-abia aştepţi să fii iar împreună cu aviatorul acela sexy".

Deschise uşa din faţă a maşinii şi se lăsă să alunece înăuntru. Simţi cum instantaneu fierbinţeala scaunului îi trece prin haine. Volanul era atît de încins, încît fu nevoită să-l învelească în şerveţele de hîrtie.

În timp ce *Chevette*-ul rula pe şoseaua dreaptă şi netedă, nici măcar o singură tulpină de porumb nu mişca în aerul fierbinte de august care cuprinsese întreg statul Iowa. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi de pe gît, nu foarte sigură de sentimentele ei faţă de respectiva întoarcere acasă.

Cînd intră pe aleea cu pietriş văzu că furgoneta lui Josh nu se afla la locul ei. Coborî din maşină şi se îndreptă cu teamă spre sufragerie unde îl găsi pe Mike întins pe canapea. Ventilatorul funcţiona, făcînd camera răcoroasă şi confortabilă.

Bîzîitul ventilatorului camuflă apropierea ei.

Avu astfel timp ca, înainte de a se opri la aproape un metru de el, să studieze trăsăturile fine ale lui Mike, să-i admire trupul musculos şi bine proporţionat. El deschise un ochi şi-i zîmbi.

– Bună, frumoaso, spuse el.

Ea se gîndi că n-ar fi rău să intre în joc.

– Bună, frumosule.

Oare Mike tresărise, surprins de remarca ei voioasă?

– Ai de gînd să mă îngrijeşti şi în seara asta? Se întinse să o prindă de fustă, dar ea sări în lături, cît pe ce să cadă peste un scaun.

– Adică am de ales?

– Te-am hărţuit ieri cumva? o întrebă el defensiv.

– Ştii al naibii de bine că da. Acum sînt atît de obosită, încît aş dormi şi pe podea.

– De ce pe podea? Îi făcu cu ochiul. Poţi să te-ntinzi lîngă mine. Mi-ar face o plăcere nebună.

– Bine, bine, spuse ea. Fă-mi loc.

Timp de o secundă, el o privi surprins, apoi se mişcă atent pînă ce pe canapea se făcu destul loc pentru trupul ei subţire. „Ce naiba!“ se gîndi ea. Aceasta era camera cea mai răcoroasă din toată casa, iar dacă ea era adormită Mike nu avea cum să-i ceară ceva, indiferent ce. Cînd îşi scoase pantofii şi se întinse pe canapea cu spatele la el, în colţul gurii îi apăru un zîmbet abia perceptibil.

– Noapte bună... bună seara... cum vrei s-o iei, spuse ea şi îşi lăsă capul pe pernă. Ultimele

lucruri pe care şi le aminti fură un braţ cald petrecut peste mijlocul ei şi bîzîitul ventilatorului.

Cînd, după o bucată de vreme, deschise ochii, undeva prin dreptul cefei ei, auzi respiraţia lui regulată şi îşi dădu seama că adormise şi el. Nu făcu nici o mişcare, mulţumită să îi simtă trupul protector lipit de al ei. Era ca şi cum ar fi fost dacă s-ar fi trezit alături de el în fiecare dimineaţă, se gîndi ea apoi rîse înfundat. Ei, dacă într-adevăr s-ar trezi împreună, poate că n-ar fi chiar atît de înţepeniţi...

– Ce-i aşa de amuzant? întrebă vocea bărbătească din spatele ei.

Ea simţi cum, brusc, ceafa îi este cuprinsă de un val de căldură.

– Mă gîndeam.

– Şi ţi-e frică să-mi spui şi mie? Părea că te amuzi copios.

Krissa nu avea chef să-i răspundă.

– Faci în mod regulat lucruri de genul ăsta? întrebă ea, apoi îşi dădu seama că întrebarea ei fusese puţin cam prea personală.

– Adică să mă trezesc dimineaţa cu o doamnă alături de mine?

– Hmmm.

– E o întrebare pe care ai pus-o cu un scop anume sau eşti doar curioasă?

– Poate puţin din amîndouă.

– Aş prefera prima variantă, spuse el cu blîndeţe. În general aş prefera ca toate întrebările pe

care mi le pui să mi le pui pentru că într-adevăr îţi doreşti să afli anumite lucruri despre mine.

– Posibil să îmi doresc, recunoscu ea cu jumătate de gură.

El o mîngîie blînd pe ceafă.

– Întoarce-te cu faţa la mine şi spune-mi că îţi doreşti.

Brusc, ea îşi aminti de rezerva lui în ce priveşte întrebările care aveau legătură cu viaţa lui personală. De ce să nu îl înfrunte din nou? Se întoarse rapid spre el.

– În regulă, zise ea. Acum spune-mi totul despre viaţa ta. Mă interesează foarte mult.

Înainte ca el să-i poată da un răspuns, Krissa auzi hîrîiala motorului furgonetei lui Josh.

– Salvat încă o dată, nu-i aşa? îi aruncă ea şi se forţă să scape din braţele lui.

Sări în picioare, o luă la goană în sus pe scări şi năvăli în baie. Îşi scoase hainele la repezeală şi făcu un duş rece. După cîteva minute, se afla în camera ei unde îmbrăcă nişte pantaloni scurţi şi un maieu fără spate.

„Ce-i cu graba asta?“ îşi întrebă imaginea din oglindă. „Emoţiile“, îşi răspunse tot ea. Toate stîrnite de bărbatul acela viril din camera de jos. De ce îl lăsa să-i facă una ca asta? Legămîntul cu sine – ca să nu se mai implice în nici o legătură – era treptat înlăturat de mîngîierile lui, de căldura învăluitoare a vocii lui, de priceperea buzelor lui. Era tîrîtă irevocabil prin pînza de păianjen a do-

rinților lui, iar singele îi alerga prin vene ca un șuvoi năvalnic cu apele umflate de ploaia torențială din ajun.

În zilele care urmară, Krissa avu destul timp să se gîndească la atracția de neînvins pe care Mike o exercita asupra ei. Împreună de dimineața și pînă seara, au jucat cărți și Monopoly, s-au uitat la televizor și au stat de vorbă. Mike a sărutat-o cînd se aștepta mai puțin, a mîngîiat-o, i-a lăudat mîncarea și i-a furat inima.

Miercuri, în cea de-a patra zi a convalescenței lui Mike, Josh i- a dat voie pacientului său să stea așezat o bună parte din zi.

– Cînd crezi că o să fie din nou în stare să zboare? îl întrebă Krissa pe bătrîn a doua zi dimineață, în timp ce prepara micul dejun.

Cînd răspunse, Josh nu o privi în ochi:

– Peste cîteva zile.

– Cum rămîne cu slujba lui sau indiferent ce face pentru a-și cîștiga existența?

Josh ridică din umeri.

– E clar că nu e foarte îngrijorat de asta.

– Hmmm, mormăi Krissa și începu să amestece mai tare în aluatul de clătite.

Telefonul sună și Josh fu cel care răspunse.

– Pentru tine, Mike, strigă el, apoi, cînd tînărul ridică receptorul din sufragerie, așeză receptorul său în furcă.

Krissa auzi murmurul îndepărtat al vocii lui Mike

care se lansă într-o serie de „da"-uri şi „nu"-uri, apoi fu copleşită de fermitatea afirmaţiei lui finale:

– Apucaţi-vă rapid de treabă.

Cu cine putea să vorbească în stilul acela poruncitor şi monosilabic? se întrebă şi în mintea ei se strecură suspiciunea. Era el oare ceea ce dorea să dea impresia că este? Ziarele erau pline de relatări despre piloţi care aduceau droguri în ţară şi se ocupau cu tot felul de afaceri ilegale. Scutură din cap. Mike părea mult prea cinstit pentru orice fel de activitate dubioasă. Deşi simţea că are încredere în el, totuşi, ceva încă o mai stînjenea.

Cînd, joi seara, Leland o sună şi-i ceru să vină la serviciu în dimineaţa următoare, ea acceptă în silă. Avea să-i fie dor de Mike – timpul petrecut împreună cu el căpătase pentru ea o însemnătate deosebită. Îi plăcuseră punctele lui de vedere trăsnite, zîmbise cînd el îi trimisese mesaje de dragoste scrise pe aripile unor avioane de hîrtie sau cînd fluierase admirativ în timp ce o privea cum trebăluieşte prin casă.

În general îi plăcea slujba de la bancă şi permanenta provocare pe care o reprezenta, dar, în acea zi, pentru prima oară în şapte ani, se simţi nefericită la gîndul că va petrece opt ore departe de fermă. Mai exact, fu nevoită să recunoască în sinea ei că nu dorea să-şi petreacă atîta vreme departe de Mike.

Capitolul 7

Mike privea de la fereastra dormitorului. Admira frumuseţea tulpinilor înalte de porumb profilate pe cerul de un albastru intens al după-amiezei tîrzii de vară. Curînd Krissa se va întoarce de la lucru, se gîndi, şi va aduce cu ea zîmbetul acela cald şi fermecător care aprindea întotdeauna vîlvătaia din interiorul său..

Se împlinea aproape o săptămînă de la accidentul său. Petrecuse atîta timp la telefon, cu ajutorul căruia îşi dirija afacerile, încît Krissa, auzind mereu semnalul de ocupat, sunase la compania de telefoane şi anunţase că telefonul ei era defect. Cel care venise să remedieze defecţiunea se scărpinase nedumerit în creştetul capului, incapabil să găsească eventual ceva de reparat. Mike ştia că apelurile lui nu vor fi trecute pe nota de plată a Krissei deoarece le plătise deja folosindu-şi cartea de credit.

Zîmbi. În seara asta plănuia să înceapă să îi facă, într-adevăr, curte Krissei. Mai devreme sau mai tîrziu, ea va trebui să se oprească de la a mai fugi de el. Mike avea încredere în dibăcia lui de a o cuceri, în ciuda faptului că ea încă îl mai privea ca pe un vagabond. Nu dorea în ruptul capului ca ea să afle că era preşedintele celei mai mari bănci din statul Iowa, sau, şi mai mult, că banca *Prietenii fermierilor*, pe care o conducea, negocia o fuzionare cu banca *Colbrook*. Odată fuzionarea încheiată, nu va mai putea fi niciodată sigur dacă ea îl acceptă pentru el însuşi sau doar pentru banii lui.

Zdrăngăni puţin din chitara care fusese păstrată în dulapul din camera lui. Nu era un cîntăreţ de talia lui Kenny Rogers dar putea, la nevoie, să chinuie coardele cu un rezultat acceptabil. Şi acum chiar că era la aman! Doar gîndindu-se la Krissa simţea cum îi creşte inima. Dacă ar fi fost păun, toată mantia de pene i-ar fi fost acum etalată pentru dansul nupţial.

Ceva mai devreme sunase la băcănie şi făcuse o comandă pe care Josh tocmai o adusese. Zîmbi din nou. Mîncarea o va face pe Krissa să aibă chef de dragoste.

De afară se auzi un zgomot şi cînd se uită pe fereastră văzu maşina ei parcată în faţa casei. Puse chitara la loc în dulap şi coborî în sufragerie să o întîmpine. Fără a-şi face remarcată prezenţa, se furişă în spatele ei şi o cuprinse cu braţele pe

după mijloc.

– Oh! ţipă ea şi sări înapoi, după care se răsuci ca să îl privească în faţă.

Nu apucă nici măcar să murmure vreun protest că el se apleacă, iar buzele lui fremătătoare le acoperiră pe ale ei. Krissa nu opuse nici o rezistenţă, iar Mike îşi acordă un prim punct în propria lui favoare.

Krissa gemu încet şi îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui, răspunzînd chemării lui nupţiale. Simţi cum vîrtejul dorinţei o cuprinde pînă în vîrful picioarelor. Mintea o avertiza că tot ceea ce se întîmpla nu era deloc, dar absolut deloc, bine. În acelaşi timp însă, bătăile inimii ei cîntau: „E bine, bine, bine"!

Cînd în sfîrşit el îşi înălţă capul, ea îl privi cu gura încă întredeschisă, cu braţele agăţate de umerii lui, cu un fel cu totul nou de posesivitate. Dar dacă ar fi să se îndrăgostească de el, se gîndi, inima ei îl va urma la fiecare zbor al lui cu *Jenny* şi se va simţi zdrobită pînă la întoarcerea lui... dacă va mai exista întoarcere.

Krissa se îndepărtă de el, închise uşa frigiderului şi se sprijini de ea.

– Zîmbeşte, Krissa, spuse el dăruindu-i un surîs drăgăstos.

– Cîteodată simt că-mi e imposibil, şopti ea profund tulburată la gîndul că se îndrepta direct spre dezastru.

De pe faţa lui Mike se şterse orice urmă de zîmbet. Krissa aproape că-i putea citi gîndurile. Apoi el vorbi:

– Povesteşte-mi despre soţul tău.

Ea încercă să îl îndepărteze, dar braţele lui se strînseră şi mai tare în jurul trupului ei. Într-un tîrziu, ea spuse:

– Soţul meu era cam necopt la minte, zăpăcit şi încăpăţînat. I-am fost mai mult mamă decît soţie.

Lui Mike i se tăie respiraţia.

– Şi crezi că şi eu sînt ca soţul tău? Vocea îi tremura aproape imperceptibil. Sau crezi că sînt doar un bărbat ca oricare altul? O apucă de umeri şi o privi lung. Mă crezi poate un zăpăcit? Unul care a căzut pradă farmecelor tale?

– Nu, spuse ea dintr-o suflare. Nu tu eşti cel zăpăcit. Făcu o pauză. Eu sînt.

– De ce? întrebă el cu o voce sugrumată. Pentru că simţi ceva pentru mine? Oh, să nu spui că nu-i aşa! Rîse răguşit. Nu eşti genul de femeie care să se topească în braţele unui bărbat dacă nu simte ceva pentru el. Nu-mi spune că n-am dreptate! Braţele îi căzură pe lîngă corp. Aş fi dezamăgit pentru tot restul vieţii.

– Să simţi ceva şi să faci un legămînt sînt două lucruri diferite.

El se rezemă de perete ca şi cum, dintr-odată, s-ar fi simţit extrem de obosit.

– Nu vorbeam despre un legămînt, Krissa.

Discutam despre soţul tău... şi despre mine.

Ea îşi deschise braţele într-un gest de uluială. Nu se putea abate de la subiectul discuţiei aşa că de ce să nu fie cinstită în legătură cu sentimentele ei?

– Ce-ai vrea să-ţi spun? Că-mi faci sîngele să fiarbă în vene? Că-mi doresc să faci dragoste cu mine?

– Da, da, şopti el răguşit. Asta şi multe altele!

– Oh, Mike, spuse ea cu tristeţe.

– E prima oară cînd îmi spui Mike. Ţi-ai dat în sfîrşit seama că fac parte din viaţa ta – indiferent dacă-ţi place sau nu să recunoşti?

Ea clătină din cap.

– Nu ştiu.

Mike luă zăpăceala ei ca pe un fel de semn. Dacă o obliga să gîndească, avea oarecare şanse de reuşită. Dacă continua să îi îndepărteze temerile poate că ea va începe să îl vadă într-o lumină nouă.

Era mai înţelept ca, în anumite situaţii, să bată în retragere şi să pornească atacul într-un moment mai propice. Acum părea a fi cazul să urmeze această povaţă înţeleaptă.

– În seara asta Josh n-o să vină la cină, spuse el. Am comandat ceva de mîncare şi Josh a adus comanda.

– Nu trebuia să...

– Ştiu că nu trebuia, o întrerupse el. Numai că am dorit-o. În fond am mîncat de atîtea ori aici.

– Ştii foarte bine că ai fost mereu binevenit. Bunicu'...

– Tu nu?

Ea sesiză vibraţia glasului lui.

– Ba bineînţeles că da.

Întotdeauna Krissa reacţiona la zîmbetul lui şi nici de data asta nu făcu excepţie. Cum ar fi dacă i-ar zări zîmbetul în fiecare dimineaţă, de cealaltă parte a mesei? se întrebă ea.

Nu fu chip să scape de acest gînd în timp ce îşi scoase hainele, făcu un duş şi se îmbrăcă pentru cină. Cînd Mike insistase să gătească el cina, Krissa dăduse din umeri şi îşi văzuse de treburile de fiecare zi.

În timp ce ea se îmbrăca, Mike puse pe masa rotundă din sufragerie cea mai bună faţă de masă, cele mai frumoase farfurii de porţelan, pahare de cristal şi tacîmuri de argint. În centrul mesei aranjă două lumînări şi cîţiva trandafiri roz, enormi, de-abia culeşi din grădină. La sfîrşit făcu cîţiva paşi înapoi ca să îşi admire opera şi clătină mulţumit din cap.

Masa odată aranjată, Mike merse la bucătărie ca să scoată homarul din tigaie şi ceapa înăbuşită din cuptor. Un castron enorm plin cu salată îşi aştepta garnitura de caşcaval.

La ora şapte fix, el dădu drumul la casetofon, aprinse lumînările şi o chemă pe Krissa. În timp ce cobora scările, ea oftă de plăcere. Pentru urechile lui acest sunet fu ca o melodie desăvîrşită.

– Ce drăguţ!, spuse ea cu ochii scînteietori de

la lumina lumînărilor.

Mike îi oferi un pahar de şampanie şi îl ridică pe al lui pentru un toast.

– Pentru sănătate, bunăstare şi fericirea Krissei Colbrook! spuse.

Ea ridică la rîndul ei paharul:

– Pentru tine! Fie ca şi tu să ai parte de aceeaşi soartă fericită!

Pe măsură ce sorbeau din lichidul plin de bule, se adînceau unul în privirea celuilalt. Ea îl observă clătinîndu-se, în ochi cu o sclipire care nu se datora în nici un caz şampaniei. Apoi Mike îi ţinu scaunul să se aşeze şi o servi cu distincţia unui chelner de lux.

– Cu asta te ocupi? întrebă ea. Faci pe chelnerul pentru a-ţi cîştiga existenţa?

Mike ar fi vrut să poată rîde în hohote. În loc de asta se mulţumi să zîmbească şi spuse:

– Am făcut asta pentru a-mi croi un drum spre colegiu. Zîmbetul de pe buzele Krissei dispăru, dezvăluindu-i dezamăgirea. Înainte ca ea să aibă vreme să mai spună ceva, Mike schimbă subiectul. Homarul este crocant, pregătit pentru buzele tale dulci, adăugă el şi o sărută uşor.

Mîncară în tăcere pînă ce Krissa zise în şoaptă:

– De ce nu vrei să-mi spui cu ce te ocupi în Cedar Rapids?

Mike se foi stînjenit pe scaun simţind cum stomacul i se contractă.

– O să-ţi spun curînd. Ai doar puţină răbdare şi

încredere în mine.

Ochii ei cenuşii erau aţintiţi asupra lui şi, înainte ca ea să îşi coboare pleoapele, în ei se oglindi o umbră de dezamăgire.

– Mîncarea e fantastică! spuse. Un ospăţ demn de o regină.

– Sau de o prinţesă, şopti Mike, simţind un fior de dorinţă stîrnindu-se în trupul său.

Cuvintele lui învăluitoare avură un efect imediat asupra ei, ca şi cum Mike i-ar fi atins buzele cu ale lui şi i-ar fi mîngîiat trupul cu o tandreţe neţărmurită. Căută în sufletul ei o cale de a-şi exprima admiraţia şi mulţumirea.

– Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns de mult pentru toate astea. Făcu un semn spre masa acoperită cu farfurii goale şi lumînări încă pîlpîinde. A fost cu mult mai minunat decît să iau masa în cel mai luxos restaurant.

– Mă bucur că ţi-a plăcut. O prinse de mînă şi o sărută în palmă. Meritai aşa ceva, Krissa. Ochii lui albaştri străluceau în mii de ape, ca nişte safire.

Într-un fel Krissa se bucură atunci cînd Mike îi eliberă mîna şi se ridică de pe scaun. Inima îi bătea atît de tare încît avea impresia că pînă şi Mike o putea auzi.

– Am să aduc desertul, spuse el.

În timp ce Mike intra în bucătărie, Krissa se sprijini de spătarul scaunului, simţindu-şi obrajii în flăcări. Se uită la degetele-i tremurînde şi încercă să se calmeze.

Mike se întoarse cu două castroane de sticlă şi anunţă că desertul consta în căpşuni stropite cu coniac. După ce luă loc, el se apleca peste masă pentru a o servi cu cea mai mare dintre căpşuni. Cînd o picătură din lichidul aromat îi scăpă Krissei pe bărbie, Mike fu gata să culeagă cu limba acel mic strop rebel.

Krissei i se învîrteji sîngele în vene. Niciodată nu mai întîlnise un bărbat atît de romantic. Părea că ştie instinctiv cum să îi facă plăcere, cum să îi dea impresia că pluteşte prin spaţiu.

Urmă cafeaua. Parte din Krissa era pur şi simplu mulţumită, parte era însă conştientă, perfect conştientă, de excitarea stîrnită în trupul ei. Dădu vina şi pe alcoolul pe care tocmai îl consumase dar nu putu să nu recunoască faptul că prezenţa lui Mike era motivul principal al valului de emoţii care o năpădise.

– Ştii, murmură ea, masa a fost atît de delicioasă încît s-ar putea să devin o răsfăţată.

– O femeie drăguţă chiar trebuie răsfăţată, spuse Mike încet.

Ea înghiţi cu greu.

– De bărbatul potrivit, adăugă el. Mă gîndeam să fac o plimbare sub clar de lună, spuse el. Ţi-ar plăcea să vii cu mine?

Krissa se ridică şi clătină din cap.

– Nu. Sînt cam obosită. Cred că o să merg la culcare.

Riscă o privire furişă spre Mike, dar o durură

descumpănirea şi dezamăgirea ce se citeau pe faţa lui.

– Îţi mulţumesc foarte mult pentru cină, spuse ea. A fost minunată.

– Cu mare plăcere, spuse el şi se ridică. Mă duc să mă plimb. Noapte bună.

– Noapte bună.

Krissa mai auzi doar pocnetul uşii de la intrare, apoi zgomotul paşilor lui pe verandă şi pe scări... Strînse vasele şi le duse la bucătărie de unde putu vedea trupul suplu şi puternic al lui Mike mişcîndu-se de-a lungul pajiştii şi printre umbrele arţarilor.

Puse farfuriile în chiuvetă dar era prea epuizată – sau prea tristă – ca să le mai şi spele. Îşi tîrî picioarele în sus pe scări pînă în dormitorul ei şi îşi aruncă hainele pe podea. Îşi trase pe ea un furou scurt de mătase, apoi alunecă în aşternut. Fiind extrem de obosită, adormi aproape instantaneu.

După aproape o oră nişte sunete ciudate o treziră pe Krissa din somnul ei. Se ridică în şezut cu simţurile alertate de ceva neobişnuit. Sunete? Serenada greierilor era în toi. Scutură din cap ca să înlăture pînzele de păianjen din mintea ei şi îşi lăsă picioarele să atîrne pe marginea patului. Sunetele se auziră din nou – ca şi cum cineva ar fi ciupit corzile unui instrument.

Merse tiptil la fereastră şi se opri în spatele

perdelei. Luna îşi aştemea lumina argintie peste iarba şi tufişurile de jos. În mijlocul pajiştii se înălţa chioşcul şi, rezemată de acesta, se zărea o siluetă învăluită în umbră.

Krissa îşi duse o mînă la gît, simţindu-şi bătăile inimii pînă în urechi. Cine să fie? Josh? Gustav? Mike?

La ţară uşile erau tot timpul descuiate. Krissa simţea nevoia disperată de a se năpusti în jos pe scări şi a încuia uşa de la intrare. Dar nu apucă să se mai mişte căci umbra se îndepărtă de chioşc cu paşi mari.

Bărbatul, căci un bărbat era, se opri chiar sub fereastra ei. Krissa vru să ţipe dar de pe buze nu i se desprinse nici măcar o frîntură de sunet. El avea ceva în braţe. O chitară?

Apoi auzi cuvintele, corzile şi vocea blîndă, baritonală:

O verighetă şi-o chitar'– avea broscoiu'-al mare şi-ameţit, uh- huh

O verighetă şi-o chitar'– avea broscoiu'-ăl mare şi-ameţit, uh- huh

O verighetă şi-o chitar'– avea broscoiu'-ăl mare şi-ameţit, uh- huh

Le-a înşfăcat pe amîndouă şi zbughe-o nene la peţit, uh-huh.

Era Mike Donahue. Nebunul acela de irlandez! Privea în sus spre fereastra ei, iar faţa îi era scăldată în lumina lunii. Krissa mişcă neglijent perdeaua şi putu să îi vadă dinţii albi sclipind în timp

ce cînta următoarea strofă:

El pe genunchi a pus-o pe broasca cea nurlie, uh-huh

El pe genunchi a pus-o pe broasca cea nurlie, uh-huh

El pe genunchi a pus-o pe broasca cea nurlie, uh-huh

Şi scurt a întrebat-o: „Nu vrei să-mi fii soţie?", uh-huh.

Mike mai cîntă o strofă, în depărtare începu să urle un cîine, iar Krissa îşi duse o mînă la inimă şi o simţi bătînd mai-mai să-i spargă pieptul. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se rezemă de fereastră.

– Nu-mi vine să cred ce se întîmplă! exclamă ea.

Îi venea să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp. Mike mai întîi o descumpănea, apoi o ajuta să îşi revină. Mai întîi o supărase apoi o binedispusese cu rîsul lui afectuos. Era jucăuş, cam zăpăcit, cam... O, Doamne, semăna atît de mult cu Rick!

Îşi trecu mîna peste obrazul ud. Plîngea. Afară serenada încetase. Privi în jos şi cu greu îl putu vedea pe Mike prin ceaţa lacrimilor. Cînd se uită din nou, Mike dispăruse. Chitara zăcea jos pe iarbă.

Apoi Mike apăru în spatele ei, o întoarse cu faţa la el şi îi sprijini capul de umărul lui, murmurînd scuze peste scuze. Dacă n-ar fi fost atît

de blînd, de îngrijorat, Krissa şi-ar fi putut opri, poate, torentul de lacrimi. Aşa însă plînse şi mai tare, mai din inimă, în timp ce el o ţinea strîns în braţe şi îi mîngîia părul.

– Oh, drăguţo, îmi pare rău, repetă el iar şi iar. Pentru nimic în lume n-aş fi dorit să te rănesc. Am făcut numai prostii.

Parcă vorbea de unul singur.

Krissa nu avu habar cît de mult stătură acolo, în lumina lunii, strîns îmbrăţişaţi. Cînd şi ultimul suspin se stinse, Mike o strînse tare în braţe şi se aplecă să îi atingă buzele într-un sărut uşor ca un fulg de nea.

Cînd o conduse în jos pe scări, apoi prin bucătărie, ea nu întrebă unde mergeau. Uşa de la intrare se închise în urma lor. Străbătură, încă îmbrăţişaţi, pajiştea şi intrară în chioşc.

– E mai răcoare aici, spuse el şi o întinse cu grijă în şezlong. Se aşeză lîngă ea ţinînd-o strîns în braţe. Krissa îi simţea răsuflarea caldă pe păr.

– A venit vremea să discutăm despre asta, spuse el răguşit. Acel ceva care te frămîntă trebuie alungat, exorcizat, ca să poţi şi tu să revii la normal. Hai, Krissa, povesteşte-mi, ceru el.

Krissa ştia că Mike avea dreptate. Dar de unde să înceapă?

– Rick şi cu mine ne-am căsătorit, începu ea şovăielnic, cînd eu eram în anul doi de colegiu. Aveam optsprezece ani. El avea douăzeci şi unu. Înghiţi cu greu, apoi continuă: Un timp am locuit

cu părinţii lui pînă cînd ei au ieşit la pensie şi s-au mutat în Florida. Lui Rick nu-i plăcea munca. Prefera să-şi răsfeţe motocicleta decît să facă pe plac unui şef. Nu ne puteam permite să stăm cu chirie aşa încît bunicu' s-a oferit să ne găzduiască la fermă pînă ce aveam să ne facem un rost.

Făcu o pauză simţind că îi vine să plîngă. Mîngîierile lui Mike o făcură să simtă nevoia să se lipească de el.

– Lucrurile au mers din rău în mai rău. Rick împrumuta bani de la bunicu' şi, într-un tîrziu, eu am hotărît că unul din noi trebuia să aducă un venit în casă. M-am angajat la bancă şi, cu ocazia asta, Rick n-a mai găsit de cuviinţă să-şi caute ceva de lucru. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului departe de fermă. Spunea mereu că într-o zi o să avem o grămadă de bani. Visul lui nu s-a împlinit niciodată.

Simţi cum un fior îi coboară de-a lungul şirei spinării. Mîna caldă a lui Mike o mîngîie pe spate liniştind-o

– Într-o zi, acum mai bine de cinci ani, am primit prin telefon vestea că Rick avusese un accident de motocicletă. Bunicu' nu era acasă. Am alergat la spital unde doctorii mi-au spus că murise... pe loc.

– Sărăcuţa de tine, şopti Mike.

Ea se cuibări mai aproape de el. Avea nevoie de puterea şi de căldura lui.

– Am fost atît de îndurerată încît mi-am dorit

să pot muri, dar bunicu' a avut grijă de mine. M-a supravegheat tot timpul şi m-a îndemnat să vorbesc despre sentimentele mele. După două săptămîni m-am întors la lucru. A fost probabil cel mai bun tratament – să fiu tot timpul ocupată. Oricum bunicu' a continuat să mă supravegheze pînă cînd a fost sigur că totul o să fiè în regulă cu mine, şi emoţional şi fizic. A durat foarte mult, Mike, dar am reuşit.

– Da, spuse el, ai avut enorm de mult de suferit. Moartea e întotdeauna greu de acceptat.

– Aşa e, încuviinţă ea. N-aş mai putea să o iau de la capăt în felul ăsta cu un alt bărbat.

– Niciodată? În vocea lui se simţea o undă de nelinişte.

– Nu ştiu. Depinde de ce simt în momentul respectiv.

Trupul Krissei se încordă încă înainte ca buzele lui să le caute pe ale ei. Limba lui se mişcă senzual în gura ei stîrnind flăcările mocnite ale emoţiilor de la cină.

Respirînd agitat, Mike îi spuse cu o voce îngroşată de dorinţă:

– Am de gînd să te fac să te răzgîndeşti, prinţeso.

Tonul lui atît de hotărît trezi încă o dată teama ei lăuntrică.

– Nu! Încercă să îl îndepărteze. Mike, eu am nevoie de siguranţă. Inspiră adînc. Am nevoie să ştiu că acea persoană deosebită din viaţa mea va

fi mereu cu mine. Pur şi simplu nu-ţi dai seama cît de importante sînt pentru mine anumite lucruri.

– Ca de exemplu? Vocea lui căpătase un accent grav.

– O familie, continuitate, un scop în viaţă, cei pe care-i iubesc să fie tot timpul aproape atunci cînd am nevoie de ei.

– Sînt destul de multe condiţii de îndeplinit.

– Ştiu. Un nou suspin i se opri în piept. Încearcă să înţelegi, te rog.

– Tot ce ştiu în momentul de faţă e că am nevoie de tine, dragoste, şi că, la rîndul tău, şi tu ai nevoie de mine. Degetul lui i se mişcă de-a curmezişul buzelor. Eşti o fiinţă atît de deosebită, Krissa! Eşti atît de preţioasă pentru mine!

Dezmierdările lui îmbătătoare îi reverberară în creier. Şi ea îl dorea, dar fără legămînt. Fără: „Te iau pe tine, Mike, de soţ...". Nu era bărbatul potrivit pentru ea. Simţea asta pînă în măduva oaselor.

În seara asta, îndemnînd-o să dea glas temerilor şi nevoilor ei, Mike o ajută să scape întrucîtva de apăsarea pierderii pe care nu îşi dăduse seama că încă o mai păstra în suflet. Nu ştia decît că îl dorea – îl dorea cu mult mai mult decît îl dorise vreodată înainte.

Cînd buzele lui le căutară iar pe ale ei, Krissa se lăsă pradă pasiunii lui, răspunzîndu-i la sărutări, cercetînd la rîndu-i căldura catifelată a gurii lui. Furoul de mătase nu mai fu o stavilă în calea

mîinilor lui rătăcitoare. Atingerea lui era tandră, ispititoare şi peste măsură de stăruitoare. Îi mîngîie curba şoldurilor, rotunjimea feselor, frămîntîndu-i contururile trupului precum un sculptor care modelează în lut.

– Krissa! Buzele lui umede stăruiră pe fiecare părticică a feţei şi gîtului. Dă-mi voie să te iubesc! o imploră el.

Electrizată, Krissa îl muşcă de gît, iar geamătul lui nu făcu decît să o tulbure, să o stîrnească şi mai tare. Îi gustă buzele, îi încercă focul gurii şi îi savură consistenţa limbii. Cînd Mike îi supse sfîrcul tare al unuia din sîni, un val imens de căldură îi trecu prin trup. Asprimea bărbii de pe maxilarul lui o făcu să simtă o dorinţă primitivă.

Răspunsul ei, faptul că se lipise toată de el, fu gestul care îl împinse pe Mike să-şi scoată cu grijă hainele. Se răsturnă apoi peste ea şi, cu o împunsătură blîndă, găsi intrarea în peştera plăcerii. Murmurele lui de dragoste erau de nedesluşit, dar inima ei le înţelese pe toate. El se cufundă adînc în ea, mulţumind-o, gemînd odată cu ea. Sărutările lui fură sălbatice, pasionale pînă la nebunie. Mişcările lui senzuale în interiorul ei fură completate de propriile ei mişcări spasmodice.

Pielea Krissei prinse parcă a străluci. Infernul dezlănţuit hrăni senzaţiile delirante ce-i explodară în trup, apoi o făcură să ardă pînă la istovire. Treptat, aproape fără voie, focul cel sălbatic se

micşoră şi la sfîrşit nu mai rămase decît cenuşa.

Mike se lăsă să alunece pe o parte şi o ţinu strîns lîngă el.

– M-ai lăsat fără grai, dragă prinţesă, îi spuse cu gura aproape lipită de gura ei. Nu-mi vine să cred că am simţit ceea ce am simţit.

Ea se cuibări la pieptul lui. Trecuse atîta amar de vreme de cînd nu mai făcuse dragoste cu un bărbat – cu Rick – încît şi ea, la fel ca Mike, nu fu în stare să înţeleagă senzaţiile tulburătoare pe care tocmai le trăiseră împreună.

Clipi de cîteva ori, apoi ochii i se închiseră de la sine şi se adînci în somn. Chiar înainte de a se cufunda în apele adînci şi line ale somnului, îşi simţi trupul ridicat şi purtat prin aerul cald al nopţii.

Mike o aşeză în pat, învelind-o grijuliu cu cearceaful, pînă sub bărbie. Apoi se aplecă şi îi atinse buzele cu un sărut blînd.

– Somn uşor, zise în şoaptă şi ieşi din cameră.

Închise uşa pe dinafară şi lăsă să îi scape un oftat adînc.

– Sper din tot sufletul că Josh are ceva de băut prin casă, spuse pentru sine şi coborî, fără grabă, scările. În sufragerie găsi o sticlă de scotch şi îşi turnă o porţie într-un pahar.

Aşezat pe unul din fotolii, duse paharul la buze. Lichidul îl arse pe gît. Ah, de-ar fi putut să-i ardă şi gîndul chinuitor la Krissa, la hotărîrea ei de a nu mai face nici o încercare!

Doar el era de vină că îi adusese aminte de asemănările dintre el şi Rick! Dacă ar fi fost atent la pajişte, în loc să se gîndească la propria lui nevoie de a o face pe Krissa să se îndrăgostească de el, ar fi văzut vizuina care abătuse avionul de la traseul lui drept! Dar atunci, dacă accidentul nu s-ar fi întîmplat, nu ar mai fi avut parte, în seara asta, de extazul trăit împreună cu ea.

Krissa fusese atît de cinstită în legătură cu Rick şi căsnica ei! Îşi aminti de momentul în care ea îl întrebase despre viaţa lui şi de felul în care el evitase să îi spună adevărul. Cum va reacţiona Krissa cînd va afla cine era el de fapt şi de ce nu îi spusese totul mai curînd? Dacă nu îl va ierta pentru faptul că nu avusese încredere în ea, pentru că se gîndise că ea ar putea fi destul de superficială să se arate interesată de persoana lui în primul rînd pentru bani?

Îi ceruse Krissei încredere necondiţionată, dar nu reuşise totuşi să i-o şi inspire. Ea spusese că nu avea cum altfel să-l judece decît după ceea ce vedea: hainele ieftine pe care el le îmbrăca în timpul liber, rabla de aeroplan pe care, foarte mulţi oameni nu-şi dădeau seama, cheltuise o mică avere ca să o repună în funcţiune.

Va trebui să îi spună cumva tot adevărul – spera ca acest lucru să se întîmple cît mai curînd – atunci cînd va fi mai sigur de sentimentele ei. Poate că atunci ea va putea să îi înţeleagă şovăiala de la început.

– Credeam că ştiu toate răspunsurile, spuse el încet, apoi ridică paharul pentru un toast: În cinstea tuturor bărbaţilor care şi-au băut minţile din pricina unor femei!

Luă încă o înghiţitură şi clătină din cap.

– Nu renunţ, hotărî solemn şi se uită la sticla de scotch. Şi nici nu vreau să fiu mîine mahmur.

Mîine. Cuvîntul îi revenea tot timpul în minte. Ce va simţi Krissa a doua zi faţă de el? Ce va crede ea? Că profitase de ea într-un moment în care era vulnerabilă?

Ar putea să mai stea şi în weekend să vadă cum reacţionează la prezenţa lui. Dar avea presimţirea că ar fi fost mai bine să plece dis-de-dimineaţă. Cîteodată retragerea era modul cel mai indicat de a cîştiga o bătălie.

Îl auzi pe Josh la uşa bucătăriei. Oftatul lui obosit fu mai grăitor decît o întreagă poveste. Bătrînul era surmenat. Din nou. Mike nu îşi putu aminti dacă bunicul Krissei mai întîrziase vreodată atît de mult. Într-un fel se simţea vinovat că îl făcuse pe Josh să piardă o noapte de somn.

Dragostea pe care cei doi membri ai familiei Colbrook o arătau unul faţă de celălalt era adîncă şi înduioşătoare. Mike invidia înţelegerea dintre ei, adusă probabil de timpul îndelungat petrecut împreună. Se gîndi la Krissa, la faptul că ar fi putut fi o soţie şi o mamă minunată. Atît educaţia ei simplă cît şi moralitatea şi cinstea ei s-ar fi împletit atît de bine cu propriul lui trecut umil.

– Bună, Josh, spuse el în timp ce bătrînul se îndreptă spre unul din fotolii şi se adînci în el. Ai nevoie de un întăritor. Ridică sticla.

– N-aş zice că-i o idee rea.

Mike se duse la bucătărie şi se întoarse cu un pahar.

– Nu-i bine să-ţi pierzi nopţile alergînd de colo-colo, spuse Mike turnînd băutura şi înmînîndu-i paharul lui Josh. Cred că ai dreptate. Luă o înghiţitură şi oftă. M-am dus la spital să-mi vizitez un pacient. Să-ţi vezi murind un vechi prieten e un lucru care te stoarce de vlagă ca pe o lămîie.

– Trebuie să-ţi fie greu să-ţi desparţi sentimentele – pe cele profesionale de cele personale.

Josh aprobă din cap şi oftă iar.

– Într-o zi, cît de curînd, o să renunţ la tot ca să mă bucur de joaca cu strănepoţii mei.

– Mi-ar plăcea să dau o mînă de ajutor. Mike prinse crisparea gurii lui Josh.

– Sînt sigur c-ai face-o, spuse bătrînul.

– Vreau să mă-nsor cu ea.

Josh dădu din nou din cap.

– Mă bucur că asta simţi. Krissa e foarte deosebită.

– Pentru mine e sigur foarte deosebită.

– Şi mai e şi foarte încăpăţînată.

Mike îşi ridică bărbia.

– Şi eu sînt la fel. Tatăl meu spunea tot timpul că „merită să lupţi pentru ceva ce vrei cu adevărat".

Bătrînul chicoti, apoi zise pe un ton mult mai serios:

– Sper să nu vă faceţi rău unul altuia.

Mike dădu din cap.

– Ştiu ce vrei să spui. Sper ca ea să fie bună cu mine.

Josh zîmbi larg. Cînd ridică paharul, parcă nu mai era atît de obosit.

– În cinstea ta, fiule, rosti.

Krissa se uită la ceas şi sări jos din pat.

– Dumnezeule! S-a dus juma' de zi, murmură ea.

Făcu un duş scurt, se şterse bine cu prosopul, îmbrăcă nişte pantaloni scurţi cu miros de levănţică şi un maieu fără spate, apoi se încălţă cu nişte sandale albe. Graba i se potoli pe măsură ce cobora scările şi intra în bucătărie. Simţi cum emoţia o sufocă. Unde era Mike? Vasele de la cină fuseseră spălate şi totul era în ordine.

Alergă la uşa de la intrare. Zîmbetul fericit îi fu brusc înlocuit de o dezamăgire cruntă. Jenny nu mai era. De ce plecase Mike? Fruntea i se încreţi şi pieptul îi fu inundat de un val de tristeţe.

Cum putuse să doarmă cînd el decola? Privi în sus, la norii pufoşi, în căutarea lui. În momentul acesta el se afla probabil undeva dincolo de raza ei vizuală – vagabondul care îi cîntase serenade şi făcuse dragoste cu ea noaptea trecută.

Îşi aminti de rîsul şi de lacrimile din ajun, îşi aminti de braţele lui încolăcite în jurul trupului ei. Se simţise în siguranţă. Încălzită. Protejată. Mike

o purtase pe culmi ale pasiunii despre care ea nu crezuse niciodată că există.

– M-am îndrăgostit de el, îşi spuse în sinea ei. Asta era partea uşoară. Mike era atît de plin de viaţă, atît de nebunatic! Cărui bărbat i-ar mai fi trecut prin minte să-i cînte un cîntec despre o broască femeii pe care o dorea? Nu putu să nu se întrebe care va fi următoarea lui mişcare.

Şi asta era numai o parte din ceea ce o intriga în legătură cu el. Nu avea cum să îi ghicească următoarea mişcare. Întotdeauna era o surpriză. Viaţa alături de el putea fi interesantă, plină de veselie şi de emoţii neprevăzute.

Dar de ce plecase fără un cuvînt? Poate că nu dorise să o trezească. Şi unde era bunicu'? El ar trebui să ştie ceva.

Se aşeză la masa din bucătărie şi îşi turnă o ceaşcă de cafea, pe care o ridică cu o mînă tremurîndă. Băutura avea o aromă puternică, ca şi cum boabele abia ar fi fost culese şi prăjite. Era deja ora unsprezece. Cînd plecase Mike?

Timp de o săptămînă, Mike fusese în centrul atenţiei ei. Nu dorea ca el să plece, mai ales acum cînd descoperise care îi erau sentimentele faţă de el.

Noaptea trecută fusese un punct de cotitură în relaţia lor. La ce se aştepta el acum? La o aventură?

Se gîndi că avea nevoie de independenţă, de libertatea de a alege singură cum şi ce să facă. Ar

accepta oare Mike o asemenea stare de lucruri?

Într-un fel era mai bine că Mike plecase fără să o vadă. Of, de- ar putea să se convingă de asta! Putea simţi schimbarea din interiorul ei. Se terminase cu rezistenţa ei. Simţi o undă de emoţie – o senzaţie minunată. Şi totul din cauza lui Mike.

Mai tîrziu, cînd îl întrebă pe Josh de ce plecase Mike, acesta îi răspunse:

– A stat aici o săptămînă întreagă. Acum cînd se simte bine, nu mai are de ce să rămînă.

„Nu mai are de ce să rămînă"? Aceste cuvinte o chinuiră şi sîmbătă şi duminică. Emoţia se preschimbă în consternare. Cu timpul, aceasta deveni deziluzie şi pînă la urmă furie. Mike obţinuse ceea ce dorise şi apoi plecase. Doar pentru sex se ţinuse atîta vreme de capul ei?

Capitolul 8

Luni de dimineață, cu un minut înaintea orei nouă, Krissa intră hotărîtă în clădirea băncii comerciale *Colbrook*. Ceilalți funcționari erau deja aliniați pentru inspecția zilnică, iar Leland îi studia cu un ochi critic. Krissa le făcu tuturor un semn cu mîna și intră în biroul ei, ignorînd sprînceana ridicată a șefului. Îi ajungea cîte examinări zilnice suportase de-a lungul anilor. După atîta vreme, șeful încă nu avea încredere în felul în care ea se îmbrăca pentru serviciu? Se înapoie cu nonșalanță în holul de la intrare și își studie reflexia în oglinda în mărime naturală aflată pe unul dintre pereți. Își dădu cu pieptănul prin părul ciufulit și își verifică machiajul pe care nu și-l aplica decît atunci cînd trebuia să meargă la serviciu. Se gîndi că rochia de bumbac albă, cu un imprimeu de bobocei galbeni de trandafir îi venea foarte bine. Îi plăcea felul în care materialul acesteia i se mula

pe coapse subliniindu-i lungimea picioarelor. Îşi amintea de porecla pe care i-o dăduse bunicul pe vremea cînd era doar o adolescentă greoaie şi îi veni să rîdă. De atunci picioarele ei subţiri se mai împliniseră, însă bunicul tot „Copănel", îi spunea. Încrezătoare în faptul că arăta cît se poate de bine, trecu pe sub nasul lui Leland şi al celorlaţi angajaţi şi intră din nou în biroul ei. Tot căutînd prin hîrtiile cu orarul de lucru din acea zi, dădu peste o bucăţică de hîrtie pe care desenase o pereche de buze masculine foarte senzuale. Mike se insinuase în viaţa ei aducînd cu el ceea ce părea a fi o senzaţie copleşitoare de trăinicie care o înspăimîntase şi o copleşise în aceeaşi măsură.

De noaptea de duminică furia i se potolise. Îşi dăduse seama că era o prostie din partea ei să-şi facă singură viaţa amară imaginîndu-şi tot soiul de lucruri, cînd ceea ce conta cu adevărat era faptul că îl iubea pe Mike.

Iar acum îşi dădea seama că era obsedată de el. Fiecare oră, fiecare trezire, fiecare vis îi erau ocupate de el. Felul lui pătimaş de a face dragoste stîrnise pasiunea pe care încerca să şi-o înăbuşe. Avusese unele senzaţii de-a dreptul delirante pe care încă şi le mai amintea cu o acurateţe pur şi simplu şocantă.

– Mă-ntreb dacă am putea avea o relaţie stabilă, îşi spuse pentru sine. Cuvintele îi fură însoţite doar de o înclinare a capului. După cîteva

minute, după ce uşile fură deschise publicului, Leland se opri la biroul ei. Ea privi în sus şi îi întîlni privirea enervantă.

– N-ai fost la inspecţie, spuse el. Nu mă pot aştepta ca şi ceilalţi să facă ceva ce angajatul meu cel mai de încredere refuză să facă. Krissa simţi cum obrajii încep să-i ardă.

– Mă simt stupidă, atunci cînd trebuie să-ţi dau „onorul" în fiecare dimineaţă, spuse ea. Aş prefera să fiu tratată ca o femeie, nu ca un copil.

Vizibil luat pe neaşteptate de tonul ei dezaprobator, Leland clipi rapid de cîteva ori.

– Draga mea, începu el, asta este politica băncii.

– Politica pe care tu ai creat-o, spuse ea. Cred că a venit vremea să-ţi tratezi angajaţii cu mai mult respect.

– Crezi că... Leland oftă. Asta-i banca mea, Krissa, şi eu sînt cel care face regulile.

– Poate că a sosit timpul ca o persoană să nesocotească unele dintre aceste reguli.

Leland era de-a dreptul şocat.

– Ce naiba se petrece cu tine? o întrebă el. Care-i cauza răzvrătirii tale?

Ea îl privi gînditor, trecîndu-şi mental în revistă ultimele afirmaţii. Pe de-o parte, era obosită de modul autoritar în care Leland se purta cu subordonaţii. Pe de altă parte, influenţa lui Mike o ajutase să-şi conştientizeze nevoia de independenţă.

– Nu-i nici o răzvrătire, spuse într-un tîrziu. Simt numai că ar fi cazul ca unele lucruri să se schimbe, Leland. De şapte ani vin mai devreme ca să ai tu timp să-mi verifici ţinuta. Cred că treaba asta-i puţin cam învechită.

– Am dreptul să conduc banca cum ştiu eu mai bine.

– Nici nu mă-ndoiesc de asta.

– Dar pui la îndoială autoritatea mea.

– Dacă m-aş fi măritat cu tine, ar fi trebuit să fiu o soţie model, întru totul ascultătoare şi supusă?

– N-am spus asta, Krissa. Dar presupun că în anumite situaţii, într-o relaţie, înţelegerea ţine şi de supunere.

– Oh, Leland, spuse ea gata să izbucnească în plîns. Cîteodată gîndeşti atît de demodat! Cred că pînă acum nu mi-am dat seama de asta.

– Şi e ceva rău în vechile valori?

– Nu. Clătină din cap. E rău doar felul în care ele sînt puse în practică într-o eră a eliberărilor de tot felul.

– Eliberări, repetă el ca pentru sine. Şi asta face din tine una dintre acele femei emancipate?

– Într-o oarecare măsură. Era uimită de propria-i candoare.

Leland se încruntă, ca şi cum ar fi fost foarte adîncit în gînduri.

– Mă surprinzi, Krissa, spuse el, îngîndurat.

Timp de o clipă, ea rămase tăcută.

– Cîteodată mă surprind chiar şi pe mine, adăugă ea.

Razele soarelui se reflectau pe caroseria *Chevette*-ului în timp ce acesta înainta cu viteză mică pe drumul spre fermă. Era vineri după-amiaza şi Krissa îşi rotea nerăbdătoare privirea peste cîmp ca să zărească acea părticică a izlazului unde ateriza de obicei Mike. Noaptea trecută Mike îl sunase pe Josh. O duruse faptul că nu o sunase pe ea, dar durerea îi fusese înăbuşită de nerăbdarea de a-l revedea. Chiar dacă se aştepta să-l revadă, în momentul în care dădu, în sfîrşit, cu ochii de *Jenny* simţi cum gîtul i se strînge. Parcă maşina în faţa casei şi coborî din ea. Ceva o îndemna să nu intre numaidecît în casă. Fără să mai stea pe gînduri, se îndreptă către gard. Ţapul îşi scose capul printre ulucile gardului şi începu să pască nişte trifoi. Ea rupse o mînă de iarbă suculentă şi i-o dădu. Delilah şi viţica ei alergară spre ea şi Krissa le scărpină pe gît.

– Am şi pentru voi, spuse ea încet şi le dădu o mînă de iarbă. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre casă. Mersul i se încetini cînd se uită în sus şi-l zări pe Mike pe verandă, cu mîinile în buzunare, avînd un zîmbet aproape melancolic întipărit pe buzele lui expresive. Începu să respire mai iute, iar sîngele i se înfierbîntase în vene. La vederea ei, inima lui Mike începu să bată mai-mai

să-i spargă pieptul. Părul ei ciufulit avea parcă reflexe albăstrii. Îmbrăcată cu o rochie roz, mulată pe corp, Krissa era numai bună de mîncat. Mişcările ei păreau ezitante, ca şi cum nu ar fi ştiut exact la ce să se aştepte din partea lui.

În ultimul weekend, Mike nu se gîndise, cu mici excepţii, decît la ea şi la noaptea lor de dragoste. Îi fusese aproape imposibil să se concentreze asupra muncii sale. Dar, în acelaşi timp, nu putuse să uite hotărîrea ei. Krissa nu voia un alt bărbat care să-i amintească de fostul ei soţ. Mike ştia că nu se mai putea schimba nici măcar pentru femeia iubită. Krissa era atît de drăguţă, de plină de viaţă, de încîntătoare, încît Mike nu putea suporta gîndul că s-ar fi putut înşela în privinţa ei. În mod deosebit nu după acea noapte de vis care o petrecuseră împreună. Cînd Krissa puse piciorul, pe prima treaptă a verandei îl privi cu ochi prudenţi.

– Mike, spuse ea şi se opri.

El îi murmură numele. Apoi ea îl privi drept în ochi.

– Unde-i bunicu'? întrebă ea.

– Adică vrei să spui că dacă l-am adus înapoi viu şi nevătămat... Mike se întrerupse zărind nedumerirea întipărită pe faţa ei. Krissa nu ştia că Josh plănuise să zboare împreună cu el în acea zi?

Ea îşi muşcă buza de jos.

– Am întrebat doar unde e.

Mike trase aer în piept.

– Trage un pui de somn. E cam obosit.

– Dar nu destul de obosit ca să renunțe la o plimbare în avionul tău?

– Pentru el e înviorător. În afară de asta – în voce i se simțea o undă de nărăbdare -, zborul îl scoate din mijlocul grijilor cotidiene. Mai are nevoie și de altceva decît să îngrijească de bolnavi.

Ea aprobă din cap, urcă scările și trecu pe lîngă el.

– Ai dori ceva de băut? întrebă.

– Nu, mulțumesc. Mike se întoarse cu spatele și se uită în zare. Am observat că bătrînul Billy paşte acum în altă parte a izlazului. A reuşit să ronțăie toată iarba pînă la rădăcină?

– Da, spuse ea. E o minune că n-a încercat să-ți mănînce și avionul. Krissa își dădu seama că amîndoi debitau numai banalități tocmai pentru a se feri să discute despre ceea ce îi preocupa pe amîndoi. Mike ezită puțin înainte de a spune:

– Merg să fac o plimbare. Ți-ar plăcea să vii cu mine?

Ea îl studie și dădu să clatine din cap. Apoi se răzgîndi. De ce nu? Bunicu' o să se odihnească mai bine dacă n-o să fie zgomot prin casă.

– În regulă, spuse ea. Mă duc să scot telefonul din priză.

Peste cîteva minute se plimbau alene pe malul rîului, fără să se atingă, totuși. Dar pe Krissa o treceau toți fiorii la gîndul că Mike se afla la cîțiva

centimetri de ea.

– Îmi pare foarte rău că te-am supărat în ultima noapte cînd am fost aici, spuse el uitîndu-se fix înainte. Dar nu-mi pare rău că am făcut dragoste.

Krissa se gîndi că nici ei nu-i părea rău.

– Trebuie să ţin cont de consecinţele acţiunilor mele, Mike, zise ea. Dacă îl lăsa pe Mike să facă dragoste cu ea prea curînd, avea să se lupte şi mai din greu pentru a se elibera din pînza de păianjen pe care el o ţesea în jurul ei. Prea curînd? se întrebă. Asta înseamnă că îşi dorea să repete, împreună cu Mike, experienţa năucitoare a actului în sine. Şi chiar îşi dorea. Ori poate nu-şi dorea? Ştia că dacă amîna momentele lor de intimitate, asta nu avea să-l împiedice să încerce în continuare să-i cucerească inima şi trupul. Mike era prea hotărît, prea încăpăţînat ca să se dea bătut.

Oare fusese serios în noaptea aceea cînd îi cîntase că vrea să se însoare cu ea? Pînă acum fusese sigură că nu voia decît o aventură. Oricît de mult ar fi emoţionat-o sau ar fi schimbat ceva în viaţa ei, nu voia pentru nimic în lume să o ia de la capăt cu un alt visător.

Krissa luă o gură de aer, apoi se hotărî brusc să-i pună întrebarea care o rodea încă de cînd el aterizase pentru prima oară pe cîmpul lor.

– De ce nu vrei să-mi spui cum îţi cîştigi existenţa, Mike?

Cercetîndu-i profilul conturat de lumina puternică a soarelui, îl văzu încruntîndu-se.

– Ce-ai cîştiga dacă ţi-aş spune?

– Am pus o întrebare directă. Krissa se enervă la gîndul că el folosea o tactică diversionistă. Tot timpul te-am judecat, eu şi bunicu', în funcţie de aparenţe. Nu crezi că ne eşti dator cu cîteva amănunte despre viaţa ta de dincolo de ferma asta?

– Ca să mă reevaluaţi? Mike nu încercă să-şi ascundă tristeţea din voce.

– Eu nu vreau să te reevaluez. Krissa ezită. E cumva o muncă pe care o consideri degradantă? Nu e mai bine să ai de lucru decît să nu faci nimic?

Pe obrazul lui Mike prinse a pulsa o venă.

– Nu-mi e ruşine de ceea ce fac. Îi aruncă o căutătură rece. Ba sînt chiar mîndru de slujba mea. Singura problemă e că momentan nu-mi pot dezvălui ocupaţia.

– Oh! Krissa rîse chinuit. Nu poţi nici măcar să-mi spui din ce branşă faci parte?

– Bani! spuse el apăsat.

Ea se opri şi-l privi lung, iar el îi susţinu privirea.

– Bani, repetă Krissa. Cred că eşti un visător, Mike. În alte condiţii poate că aş fi crezut în tine. De fapt cred c-am şi făcut-o. Vocea i se înăspri şi îşi auzi amărăciunea din propriile-i cuvinte. N-am să mai fac niciodată greşeala asta.

El o înşfăcă de umeri.

– N-ai nici măcar puţină încredere? Chiar nu poţi avea încredere în oameni? Ţi-a împrumutat Carstairs ceva din natura lui hipersuspicioasă?

– Leland nu are nimic de-a face cu asta – cu noi, răspunse ea.

– De cînd? o întrebă el cu o voce controlată. Lucrezi cu el. Ai ieşit cu el.

– Şi ce dacă? Krissa inspiră adînc ca să se liniştească. Leland e şeful meu – prietenul meu.

El o privi cu ochi îngustaţi.

– Dintr-un motiv sau altul nu pot accepta explicaţia asta.

Ea ridică din umeri.

– Iar mie cred că mi-e dificil să accept pe cineva care crede că oala plină cu aur apare din senin alunecînd în jos pe curcubeu.

– Banii sînt importanţi pentru tine, nu-i aşa?

– Am nevoie de securitate, nu neapărat de o grămadă de bani, spuse ea în apărare. Pînă anul trecut am muncit numai pentru ca să-i plătesc bunicului datoria pe care o avea de primit de la Rick. Krissa îşi simţi pleoapele fierbinţi şi înghiţi pentru a-şi domoli durerea din piept. Cum crezi că se simte o femeie, atunci cînd îşi dă seama că s-a măritat cu un bărbat care nu-i poate asigura nici măcar strictul necesar, care se scuză tot timpul că nu-şi poate păstra slujba? Îşi coborî vocea. Şi cu toate astea l-am iubit.

Krissa îşi puse mîinile în şolduri şi îşi depărtă picioarele într-o atitudine defensivă.

– Să-ți intre bine-n cap, Mike Donahue. Pe bărbatul acela l-am iubit pînă în ziua în care a murit.

Luat prin surprindere de duritatea ei, Mike se simți ca și cum Krissa i-ar fi împlîntat un cuțit în piept. Se simți gelos pe bărbatul care o deziluzionase într-atît pe cea care, era convins, merita o viață dintre cele mai fericite. Rick nu meritase nici dragostea și nici loialitatea oferite de Krissa. Oare luase cu el în mormînt toate sentimentele ei, fără să mai lase ceva și pentru un alt bărbat? Copleșit, Mike puse o întrebare care avea, fără îndoială, să pună capăt campaniei lui de a o cuceri.

– Îl iubești pe Carstairs?

Mike observă fulgerul de mînie din ochii ei. Krissa se gîndea probabil că el nu avea dreptul să-i pună o întrebare atît de personală.

– Nu, spuse ea. Îl respect. Am ieșit cu el de cîteva ori. În asta constă relația noastră... atîta vreme cît eu nu-i accept avansurile.

– Asta-i tot? întrebă el cu o voce gîtuită.

– Asta-i tot.

Mike se simți ciudat de liniștit. Krissa nu era îndrăgostită de Carstairs. În sufletul lui se strecură o nouă undă de speranță. Se simți încrezător în puterea de a o face să se răzgîndească, de a o face să-și dea seama că persoana lui era importantă pentru ea, indiferent de cine era sau de felul în care își cîștiga existența.

Mike simți că realizase ceva. Cîștigase o am-

buscadă într-un război de care Krissa nici nu ştia că îi fusese declarat. Oare Krissa se întrebă de ce pe buzele lui Mike flutură brusc un zîmbet satisfăcut?

După-amiaza de sîmbătă, fierbinte şi înăbuşitoare, era ideală pentru relaxare. Krissa moţăi în chioşc pînă fu trezită de zgomotul motorului *Chevette*-ului care intra pe alee. Mike luase maşina ei şi plecase în oraş. Bunicul îşi petrecea ziua cu prietenii. Zîmbi la gîndul că pentru acea zi se terminase cu odihna.

Cînd Mike opri maşina în curtea fermei, Krissa simţi o văpaie înlăuntrul ei, ca şi cum singurul scop al razelor de soare filtrate printr-o gaură în plafonul de nori era să-i încălzească trupul şi sufletul.

Trecuseră zece minute, timp în care inima începu să-i bată cu putere şi fruntea i se acoperi cu o dîră de sudoare. „Oare o să mă caute în chioşc?" Închise ochii şi aşteptă.

Scîrţîitul uşii îi împrăştie gîndurile. Simţi cum Mike se apleacă deasupra ei şi îi atinge buzele cu buzele lui. Trupul i se înfioră de plăcere.

– Trezeşte-te, prinţeso, spuse el în şoaptă.

Cînd Krissa deschise ochii, capul lui Mike era la doar cîţiva centimetri depărtare de al ei. Îi simţi răsuflarea caldă pe obraz. El o prinse în braţe şi o strînse cu putere. Ea gemu de plăcere, iar ochii lui Mike licăriră triumfători.

Gura lui o acoperi pe a ei şi Krissa simţi zvîrcolirea nespus de dulce a limbii lui îndrăzneţe. După cîteva momente pline de încîntare, tîrîtă de valul pasiunii, ea se lipi şi mai tare de trupul lui. Mîinile ei tremurătoare se agăţară de gîtul lui şi degetele i se încolăciră în părul lui des şi negru.

Gura lui nu se dezlipi de a ei în timp ce, cu mîinile, Mike îi mîngîia sălbatic sînii. Apoi bustiera ei căzu şi buzele lui coborîră pentru a dezmierda unul din sfîrcurile ei roz.

– Două ore am fost departe de tine, spuse el printre sărutări. Mult prea mult.

– Chiar aşa?

Krissa oftă, simţindu-se pe jumătate scoasă din minţi de mişcarea continuă a mîinilor lui pe trupul ei. Tot felul de senzaţii înnebunitoare I se stîrniră în trup.

– Îngăduie-mi să te iubesc, spuse el cu o voce gîtuită, cu ochii scînteind de pasiune.

Oricare ar fi fost gîndurile care roiau prin mintea Krissei, acestea fură împrăştiate la auzul cuvintelor ademenitoare rostite de Mike. Pulsul îi crescu alarmant de mult. Femeia din ea tînjea după trupul lui, după tandreţea lui. Încă o dată, fie doar şi pentru cîteva clipe, Mike era minunat, era afectuos, un romantic, un amant adevărat.

– Bunica ne priveşte, şopti ea.

– Nu cred că va avea ceva împotrivă.

– Bunicu'...

– Nu ne aflăm sub acoperişul casei lui, spuse

el răguşit. Acolo n-aş îndrăzni să te ating fără să fim căsătoriţi. Dar aici... Buzele lui îi acoperiră faţa cu sărutări. Aici este locul nostru.

– Nu-i uşor să spun nu, răspunse ea grăbită şi îşi întoarse capul pentru a-i evita privirea.

– Trebuie să-ţi eliberezi mintea şi sufletul de amintiri, spuse el blînd. După aceea o să am grijă de tot. Krissa clătină din cap şi, deşi era complet ameţită, inima continua să-i bată cu putere, însufleţită de o dorinţă primitivă. Mike se îndepărtă uşor şi o privi. Atitudinea lui oglindea clar foamea din trupul ei. Krissa îşi aruncă privirea pe pieptul lui şi îşi dori să-şi apese buzele pe peticul de păr ce se ivea prin deschizătura cămăşii lui.

– Am amenajat locul ăsta pentru tine, pentru mine – pentru noi. Privirea lui o căută pe a Krissei. Nu sînt decît un biet bărbat, Krissa. Îmi tot amintesc de noaptea aceea în care am făcut dragoste aici. Numele tău îmi este săpat în carne cu fierul roşu al iubirii pure.

Buzele ei se depărtară, apoi se apropiară. Simţi durerea fulgerîndu-i în piept. Mike mirosea a after-shave şi a benzină – un amestec într-adevăr excitant. Era vulnerabilă în îmbrăţişarea lui.

Dacă ar fi vrut, Mike ar fi putut să o seducă. Dar Mike era un gentleman, poate puţin cam primitiv, însă drăguţ şi tandru. Un gentleman fără îndoială.

Mike se ridică şi îi puse bustiera.

– Nu te acopăr pentru că nu vreau să te văd.

O fac numai pentru că nu te pot avea aşa cum, cu disperare, îmi doresc să te am. Îşi trecu mîna prin părul ei şi oftă. Muşchii feţei i se încordară atunci cînd se luptă să-şi ţină emoţiile în frîu. Nu ştiu ce să mă fac cu tine. Vocea îi era ca o şoaptă răguşită, iar în ochi i se citeau disperarea şi dorinţa.

– Nu vreau să te fac să suferi, zise ea emoţionată.

– Nici eu nu vreau să te fac să suferi.

Fără să mai stea pe gînduri, ea zise:

– Dar amîndoi suferim, nu-i aşa? Ori de cîte ori eşti cu mine... ori de cîte ori ne atingem... Noaptea aceea cînd mi-ai cîntat...

– Nu-mi mai răsuci pumnalul în piept! Nu mă mai chinui! Vocea îi tremura. Cîteodată simt că înnebunesc!

– Mike...

El îi puse două degete pe buze. Ea zări chinul oglindit în ochii lui, îi auzi respiraţia întretăiată şi îl simţi luptîndu-se din răsputeri să-şi ţină dorinţa în frîu.

– Îmi este foarte greu să lupt cu mine însămi, recunoscu ea. Să ştiu foarte bine că mă atragi, să mă aflu tot timpul între propriile mele dorinţe şi bunul-simţ.

– Eliberează-te! Nu te mai lupta! o îndemnă el. Numai o dată în viaţă, dacă eşti norocos, poţi simţi ceea ce simţim noi unul pentru celălalt!

– Ştiu. Dar nu sînt decît cîteva luni de cînd am început să mă zbat să ies din cochilia în care

m-am ascuns timp de cinci ani de zile. M-ai ajutat să văd lucrurile într-o altă lumină, Mike, dar am nevoie de linişte, de timp ca să mă simt în siguranţă alături de tine. Timp să capăt încredere în propriile mele hotărîri, în propriile mele sentimente.

– Îmi dau seama, spuse el blînd. Dar natura l-a făcut pe bărbat nerăbdător. Cînd simte cum instinctul îşi cere drepturile, aşa cum simt eu, atunci îşi dă seama că n-are rost să lupte împotriva lui. Dacă încă mai ai rezerve faţă de căsătorie, permite-mi cel puţin să-ţi arăt o faţetă a dragostei care să te ajute să alegi în ceea ce ne priveşte. Făcu o pauză. Sau poate că nu vrei să faci dragoste cu mine?

Ea îşi simţi obrajii îmbujorîndu-se.

– Ba da, vreau. Doresc atît de mult, încît nu pot dormi nopţile. Mă gîndesc la asta...

Îşi strînse brusc buzele, întrebîndu-se dacă nu cumva îşi dăduse prea mult gîndurile la iveală.

– Cuvintele tale îmi lasă o oarecare speranţă.

Krissa îi simţi dezamăgirea, dar propriile ei sentimente erau mult prea tumultuoase ca să mai poată spune ceva.

Ca şi cum ar fi terminat ceea ce avea de spus, Mike schimbă subiectul.

– Am adus ceai cu gheaţă şi prăjiturele cu ghimbir – cele pe care le-ai făcut mai devreme.

Ea scutură din cap.

– N-am chef de mîncare.

– Nici eu, Krissa. De cînd am simţit pentru

prima oară gustul buzelor tale, doar asta mi-am dorit, doar de asta am avut nevoie.

Krissa îl privi şi, cînd zări expresia vulnerabilă întipărită pe chipul lui, simţi că i se taie răsuflarea.

– Oriunde am mers după aceea, spuse el încet, m-am gîndit numai la tine. M-am simţit îngrozitor faţă de mine şi de ceilalţi.

– Ceilalţi? întrebă ea căutîndu-i privirea.

– Toţi cei cu care am intrat în contact. Îi întinse obrazul. Uneori pot fi al naibii de distrat.

– Drăguţ! N-am observat partea asta din tine.

Buzele lui le atinseră uşor pe ale ei într-un sărut fugar. Ochii Krissei se închiseră şi ea aşteptă o senzaţie mai profundă. Dar nu se întîmplă nimic şi atunci deschise încet ochii.

– Oamenii se cunosc mai bine, atunci cînd trăiesc împreună, spuse el.

Krissei i se tăie răsuflarea.

– Vrei să trăim împreună?

– Pentru totdeauna.

Oare nu mai auzise asta undeva înainte?

– Şi cît ţine *totdeauna?*

– Cît vrei tu să ţină. O privea cu pasiune. Cît vor fi să ţină vieţile noastre.

– Cît va fi să ţină viaţa ta? spuse ea întinzîndu-se să atingă fruntea lui brăzdată. Cît o să fie asta? O lună? Un an?

– Cît o să-mi fie îngăduit să rămîn pe acest pămînt. Trăsăturile i se înăspriră. Brusc, păru rigid, nenatural.

– De obicei aventurierii nu trăiesc prea mult, spuse ea dintr-odată.

– Sînt tot felul de oameni, răspunse el. Unii dintre ei trăiesc cu capul în nori. Alţii nu ajung niciodată să admire un răsărit de soare. Ce importanţă are cît de lungi le sînt vieţile? Important e numai ce fac cu vieţile lor.

Mike o văzu încuviinţînd, văzu o umbră de durere întunecîndu-i chipul. Ce spusese Mike? A, da. Cu capul în nori. Să se folosească oare de spusele lui ca să-l contrazică?

El se rezemă de unul dintre stîlpii chioşcului. Oare se înşela în privinţa Krissei? Poate că sîngele ei de cercetaş fusese diluat cu apă. Să fie oare adevărata ei poreclă: „Inimă de pui“ în loc de: „Copănel“, cum îi spunea bunicul ei? Acesta era unul dintre momentele în care simţea că se clatină în faţa promisiunii pe care o făcea faţă de sine – aceea că Krissa va fi a lui cu orice preţ.

De multe ori se jucase cu focul. Făcuse afaceri cu oameni cu care ceilalţi bancheri refuzaseră să discute şi, în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, ieşisese în cîştig. Dacă ea refuza să rişte pariind pe el, de ce să mai continue să aibă încredere în ea? Dar dacă exista totuşi o şansă cît de mică ca ea să se schimbe, să-l accepte, eventual...

– Krissa! Mike trase aer în piept. De ce nu vii cu mine în *Jenny* să vezi cum este? Zborul ţi-ar putea deschide un nou orizont asupra lumii.

– Nu, spuse ea încet.

– Ce te face să refuzi: frica sau încăpăţînarea?

Timp de un minut, Krissa se gîndi la întrebarea lui. Pleoapele îi coborîră ascunzîndu-i ochii.

– Amîndouă, recunoscu într-un tîrziu.

În acea seară, după cină, Krissa împînzi podeaua sufrageriei cu schiţe ale noului muzeu care urma să fie construit în Colbrook. Un fermier înstărit donase bani pentru construirea unei case care să adăpostească o colecţie de antichităţi adunate de pe tot cuprinsul statului Iowa. În primăvara următoare urma să fie săpată fundaţia. Krissa fusese rugată să inventarieze exponatele şi să le aranjeze.

Plănuia să expună vechi capcane indiene pentru prins peşte, vase de pămînt, unelte de silex şi picturi ilustrînd expediţia condusă de Lewis şi Clark. Urma să fie făcută o machetă a fortului Atkinson şi să fie adunate arme de foc, uniforme şi diverse accesorii folosite de primele regimente din Iowa în Razboiul de Secesiune.

Îşi trecu privirea peste partea de sus a schiţelor, în mod deosebit peste tavanul foarte înalt.

– Cît aş vrea să fi avut ceva interesant de atîrnat acolo, spuse doar pentru ea.

– Ce-ai zice de un dinozaur?

Ea îşi întoarse capul şi se uită la Mike, care stătea cu mîinile în buzunarele blugilor.

– Ce drăguţ ar fi dacă mi-ai dezgropa tu unul!

– Ce şansă aş avea să găsesc unul într-un loc

cultivat pe mai mult de nouăzeci la sută din suprafaţă? Apoi adăugă: Ai putea să faci rost de unul din Montana.

Ea clătină din cap.

– N-ar fi acelaşi lucru. Toate exponatele trebuie să fie autentice, din Iowa. Se întoarse din nou spre schiţe.

Mike se aşeză pe genunchi lîngă ea.

– Ai nevoie de ceva lung de vreo...

– Cum ar fi?

El ridică din umeri.

– O să mă gîndesc.

– Nu putem oferi prea mulţi bani.

– Cine ştie, zîmbi. Poate găsim un donator generos.

Krissa încuviinţă. „Visător incurabil“, se gîndi ea.

În sîmbăta următoare, Mike se uita îndelung la fotografia Krissei pe care o primise de la Josh. Nu o văzuse de şase zile lungi şi plicticoase. Chiar şi aici, la kilometri depărtare, în casa lui din împrejurimile Cedar Rapids-ului, nu-şi putea lua gîndul de la ea. Nu se prea mai ocupa de afaceri, viaţa lui socială era practic nulă. De săptămîni întregi nu se mai ostenise să meargă la întîlniri. Femeile care îl căutaseră încetaseră să mai dea telefoane atunci cînd Mike devenise grosolan.

Krissa îi transformase viaţa, de obicei atît de ordonată, într-un haos total. Trebuia să recunoască faptul că nu era vina ei că era drăguţă şi

inteligentă şi că avea o căldură şi un farmec care îl intrigau. Puse portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor şi îşi îmbrăcă jacheta confortabilă de piele. În timp ce ieşea pe uşa din faţă, îşi aruncă privirea spre hangarul avionului. Construise atît hangarul, cît şi întregul şir de case din oraş, mînat de idei îndrăzneţe. Îi mai trebuia doar o porţiune de pămînt aproape de casă, care să fie numai a lui.

I-ar plăcea oare Krissei casa lui? se întrebă. De ce oare în ultima vreme tot încerca să vadă lucrurile din punctul ei de vedere? „E de rău", îşi spuse în sinea lui. Apoi se uită la ceas şi zîmbi. Astăzi, în Colbrook, se servea friptură la grătar. Evenimentul era probabil în toi.

După cîteva minute, motorul lui *Jenny* tuşi şi se înecă. Mike verifică cîrma, apoi rulă avionul pe cîmp. La capătul izlazului opri motorul, sări din cabină şi puse piedici la roţi. Apoi agăţă de coada avionului o bucată lungă de pînză şi aşteptă pînă ce aceasta se umflă în vînt.

Inima începu să-i bată mai repede. Un risc calculat, se gîndi. Îndepărtă piedicile, apoi urcă în cabină. Îşi puse ochelarii şi cascheta de zbor, dădu drumul la motor, făcu o verificare finală, apoi trase de maneta de gaze. În momentul în care avionul atinse viteza de decolare, Mike trase uşor de manşă. *Jenny* se desprinse de pămînt şi începu să cîştige altitudine. Vechiul şi familiarul fior i se propagă prin muşchi şi se simţi, încă o dată,

în elementul său.

Se roti un timp deasupra cîmpului, apoi viră spre nori, sigur că *Jenny* şi-ar fi găsit drumul spre fermă chiar şi fără îndrumarea lui. Aruncă o privire şi rîse înfundat la vederea „cozii" sale fluturînd în vînt.

– Asta-i! strigă simţind cum sîngele îi aleargă mai repede prin vene.

Capitolul 9

Krissa parcă maşina lîngă casa cu două etaje şi cu acoperiş de şindrilă. Înconjurată de o mare de fasole soia, timp de generaţii casa înfruntase şi vînturile reci ale iernii şi soarele pîrjolitor al lunii august.

În fiecare an, familia Grandy dădea o petrecere de mari proporţii, petrecere la care felul principal de mîncare era friptura la grătar. La această petrecere veneau toţi vecinii, chiar şi cei ce stăteau foarte departe. Prieteni şi cunoştinţe se adunau acolo pentru atmosfera de petrecere şi pentru jocuri deopotrivă.

Krissa luă de pe bancheta din spate prăjitura de ciocolată pe care o pregătise şi aşteptă ca Josh să iasă din maşină. Observase recent că el se mişca ceva mai greu.

Rînduri lungi de mese de picnic fuseseră aranjate în spatele casei. Pe drumul spre masa cu

deserturi, unde Krissa îşi puse prăjitura, cei doi se salutară cu numeroşii cunoscuţi cu care se întîlniră. Apoi îşi umplură farfuriile cu mîncarea îmbietoare şi luară loc în mijlocul unui grup de prieteni. De-abia venise şi Leland Carstairs, cînd Krissa auzi zgomotul cunoscut făcut de motorul unui aeroplan. Ea şi Josh se uitară unul la altul. „Mike!" se gîndi Krissa. El o sunase în cursul săptămînii, dar nu spusese că va veni să o vadă în weekend. Fusese dezamăgită, dar nu zisese nimic. Acum scruta cerul, iar inima îi bătea atît de tare, încît se întrebă dacă nu cumva zgomotul ei acoperea discuţiile din jur.

Îl văzu zîmbind pe Josh şi se uită în direcţia în care se uita şi el. Deschise ochii larg. Era *Jenny*, fără doar şi poate, dar nu era singură. În spatele ei flutura ceva. Ce naiba mai făcea Mike? se întrebă. Îşi folosea avionul pentru reclame?

Puse furculiţa jos şi se uită mai bine la rabla de aeroplan, fără să fie în stare să descifreze cuvintele de pe coada de pînză. De-abia cînd *Jenny* făcu un viraj, Krissa văzu cuvintele şi rămase cu gura căscată.

Pe cer, în văzul tuturor, era scris:

„MIKE O IUBEŞTE PE KRISSA".

Dumnezeule! se gîndi. Cum de putea să-i facă una ca asta? Cum de putea să o pună într-o situaţie atît de jenantă?

– Nu cunosc decît o Krissa, auzi cuvintele unei femei. O alta îi făcu semn cu cotul tînărului de

lîngă ea.

– Mi-aş dori să te fi gîndit şi tu la ceva atît de romantic!

Un fermier îl bătu pe Leland pe spate.

– Nu ştiai că ai concurenţă, bătrîne...

Krissa îi aruncă o privire lui Leland. Era la fel de rigid ca un copac şi părea şi mai jenat decît ea. Apoi se uită în sus şi îl văzu pe Mike făcîndu-le semne cu mîna. De data aceasta nu putu să-şi oprească fiorul de plăcere ce îi alergă prin tot trupul. Toată săptămîna îi fusese dor de el.

Mike făcu turul fermei de şapte sau de opt ori, apoi Krissa auzi motorul făcînd şi mai mult zgomot. Era acelaşi sunet pe care îl auzise prima oară, atunci cînd el aterizase în lanul de porumb. Apoi se făcu linişte. „Probabil că motorul s-a gripat!“ se gîndi. Poate că Mike va trebui să aterizeze forţat! Unde? Oare va fi totul în regulă?

Se simţi ca împietrită. Mai mulţi oameni săriră de la locurile lor ca să vadă mai bine încotro se îndreaptă avionul. Josh o mîngîie pe mînă.

– Mă duc să mă asigur că totul e bine, spuse, apoi se ridică şi se îndreptă spre izlazul familiei Grandy.

Trecură cîteva minute, însă nu se auzi nici un sunet de metal zdrobit, iar Krissa răsuflă uşurată. Se ridică şi porni şi ea spre izlaz, dar Leland o opri:

– Ce-nseamnă asta, Krissa? o întrebă. Cine-i acest Mike?

– Mike Donahue, spuse ea, pilotul. V-aţi întîlnit la noi la fermă.

– El? Ai vreo idee despre ce a făcut reputaţiei mele, Krissa? întrebă el. Toată lumea ştie că noi ieşim împreună, tu şi cu mine.

– Am ieşit împreună doar de cîteva ori, Leland. Oamenii îşi mai închipuie şi prostii. Şi, oricum, nu-i vina mea, adăugă ea. N-am nimic de-a face cu asta.

– Probabil că l-ai lăsat să creadă că te-ar interesa, spuse el în şoaptă. Un bărbat nu se gîndeşte la aşa ceva fără să fie încurajat.

Ea îşi simţi obrajii în flăcări, gîndindu-se la „încurajarea" pe care i-o dăduse lui Mike cu două săptămîni în urmă. Era pe punctul de a-i răspunde lui Leland, cînd lîngă ei apăru Ray Grandy.

– Bună, Ray. Vocea lui Leland căpătă intonaţia aceea de şef care o irita atît de mult.

– Bună, Leland, Krissa, zise Ray. Ceva emoţii neaşteptate în după-amiaza asta, Krissa? adăugă el făcîndu-i cu ochiul.

Ea se uită în depărtare. Îi văzu pe bunicul ei şi pe Mike îndreptîndu-se spre ea. Încerca să se convingă de faptul că era supărată pe Mike pentru ceea ce îi făcuse, dar zîmbetul lui băieţesc o zăpăci de tot. Mike veni cu îndrăzneală spre cei trei.

– Bună, spuse el.

Leland dădu scurt din cap, dar Ray Grandy dădu bucuros mîna cu el.

– Tu erai în avion? întrebă Ray.

Mike rîse.

– Mă tem că da.

Krissa îi privi nedumerită pe cei doi. Ce naiba se întîmpla? Îl cunoştea Ray pe Mike?

– Îl cunoşti pe Michael Donahue? îl întrebă Ray pe Leland.

Zîmbetul fermierului îi aminti Krissei de expresia cuiva care a prins o nevăstuică în coteţul găinilor.

– Este directorul băncii *Prietenii fermierilor* şi cel care mi-a reînnoit ipoteca pe casă. Michael, el este Leland Carstairs de la banca *Colbrool.*

– Tu eşti acel Michael Donahue? întrebă Leland uimit. Cînd Mike aprobă din cap, el se întoarse spre Krissa.

– De ce nu mi-ai spus? Vocea îi era plăcută.

Ea scrîşni din dinţi. Deci Mike era bancher. Adică un tip cu bani. Îşi bătuse joc de ea. Dar nu va mai avea ocazia să o mai facă încă o dată.

– Cred că am uitat, spuse ea calm, cu nasul în vînt şi cu nările fremătînd de indignare.

Leland îi întinse mîna lui Mike, de data asta extrem de încîntat de cunoştinţă.

– Mă bucur că te văd din nou, Donahue, exclamă el. Krissa simţi că i se face rău. Din cauza furiei şi a dezamăgirii. De ce nu spusese Mike cine era?

Bunicul ei era la fel de mirat de cele aflate. Probabil că de acum înainte nu o să mai aibă atîta încredere în bancherul care poza în vagabond. Probabil că de acum înainte nu o să-i mai

spună „fiule". Mike îi păcălise pe amîndoi membri familiei Colbrook. Krissa simţi că îi vine să plîngă.

În momentul în care le întoarse spatele, cu intenţia de a pleca, Josh o prinse de braţ.

– L-am adus pe Mike înapoi ca să ştii că n-a păţit nimic, spuse el.

– Şi ce-mi pasă? şopti ea printre dinţi. Poate că acum e teafăr, dar ai face bine dacă l-ai lua de aici înainte să-i fac eu ceva!

Îşi smulse braţul din strînsoarea bătrînului.

– Dă-i o şansă să-ţi explice, Krissa.

– De ce-aş face-o? Ne-a lăsat să credem...

Scutură din cap şi se întoarse din nou. Josh îi atinse braţul cu blîndeţe.

– Condu-ne măcar pînă la avion. Să vedem dacă-i porneşte motorul. Apoi poţi să te-ntorci la petrecere dacă vrei.

Ea încuviinţă fără nici o plăcere şi, cîteva momente mai tîrziu, toţi trei se aflau în maşină. Pe drum nu vorbi nici unul. *Jenny* se vedea în depărtare pe izlaz. Vacile rumegau şi dădeau leneş din coadă. Scena era de o simplitate pastorală. Doar avionul nu se potrivea în peisaj.

Trase maşina pe dreapta şi opri motorul.

– Aştept, spuse ea.

Cît timp bărbaţii lucrară la motor, Krissa auzi cum acesta se înecă de mai multe ori. Într-un tîrziu se trezi la viaţă, iar cei doi bărbaţi urcară în avion. Krissa îşi muşcă buza de jos văzînd cum *Jenny* face un viraj, apoi prinde viteză. Josh îi

făcu un semn cu mîna, în timp ce avionul se desprindea de pămînt. Ea se rezemă de spătarul scaunului şi aşteptă pînă ce nu-l mai văzu. Ce să facă acum?

Dacă se ducea acasă avea să dea nas în nas cu bărbatul care o înşelase lăsînd-o să creadă că era un nimeni. Cum de putuse să gîndească una ca asta despre el? Era educat, spiritual şi se purta ireproşabil. Evenimentele din acea zi o ameţiseră de tot. Şi pe deasupra simţea şi cum începe să se sufoce de furie. Oare scăpase vreo informaţie care să afecteze afacerile băncii? Simţindu-se destul de vinovată, încercă să-şi amintească cu exactitate ce anume îi spusese lui Mike despre Leland şi despre bancă. Dar nu fusese oare minunat că Mike ajutase familia Grandy? Fericirea momentană pe care o simţise în braţele lui Mike fusese umbrită de evenimentele din acea zi. Trebuia să recunoască cinstit că Mike reuşise să-i schimbe unele puncte de vedere despre viaţă. Pe măsură ce dragostea pentru el creştea, se simţise din ce în ce mai matură.

Deseori, în timpul nopţii sau cînd îşi vedea de treburile zilnice, îl auzea îndemnînd-o să iasă din rutină, să încerce să viseze.

Atrasă, fără putinţă de împotrivire, de magnetismul lui Mike, uitase din ce în ce mai mult de Rick. El o făcuse să se simtă din nou întreagă. Pentru asta îi era recunoscătoare.

Aproape fără să se gîndească, porni maşina

şi se îndreptă spre fermă. Cînd o văzu pe *Jenny* pe izlaz, simţi un mare nod în gît. După ce opri maşina şi coborî, îl văzu pe Willy alergînd spre ea. Într-una din mîini puştiul ţinea o cuşcă meşterită din scînduri pe care pictase numele „Hiram". Înăuntrul cuştii se afla o broască mare, maronie.

– Ce-ai acolo? îl întrebă pe băiat.

– Pot să-mi las broscuţa aici, Krissa, pot? O privea cu o licărire de speranţă în ochişorii lui căprui şi trişti.

– Vreo problemă?

– Da. Puse cuşca jos. Mama nu mă lasă să-l ţin în casă.

– Dacă-l laşi aici trebuie să ai grijă de el; să-i dai de mîncare şi de băut în fiecare zi.

– Oh, ce bine! Bătu din palme. Îţi convine? îşi întrebă apoi broscoiul.

Drept răspuns, broasca scoase un orăcăit, iar Krissa chicoti. Willy aşeză cuşca pe verandă, apoi o îmbrăţişă înainte de a o porni în fugă înapoi.

Krissa intră în casă şi îi văzu pe cei doi aşezaţi la masa din bucătărie.

Auzind rîsul cu inflexiuni baritonale al lui Mike, ea simţi cum bătăile inimii i se înteţesc. Mike stătea cu spatele, iar Josh era atît de absorbit de conversaţie încît nu o observă. Pentru o clipă închise ochii într-o încercare de a-şi potoli emoţiile.

Apoi deschise uşa şi se opri în prag. Simţindu-i prezenţa, Mike se întoarse şi o privi din cap pînă în picioare.

– Bună, Krissa, spuse el blînd.

– Bună şi ţie, răspunse ea şi intră în bucătărie. Luă o cană din dulap, turnă cafea în ea şi se aşeză în faţa lui.

– Mă scuzaţi, spuse Josh dintr-odată şi plecă din bucătărie.

Krissa se uită la cana de cafea şi aşteptă ca Mike să deschidă discuţia. Simplul fapt că stătea lîngă el îi dădea o senzaţie de căldură insuportabilă şi o făcu să uite că era supărată pe el. Cînd, într-un tîrziu, îşi ridică privirea, simţi că se scufundă în albastrul intens al ochilor lui. Mike avea părul ciufulit. Cămaşa deschisă la primii nasturi lăsa la vedere gîtul lui puternic şi bronzat.

– De ce nu ne-ai spus cine erai, Mike? izbucni ea, incapabilă să se mai stăpînească.

El îşi drese glasul şi îşi şterse mîinile de blugi.

– Ştiu din experienţă, spuse el, că nu-i un lucru înţelept să le spui oamenilor că ai o slujbă sau o avere importantă. Înghiţi, apoi continuă: Prefer să fiu luat drept ceea ce sînt de fapt, să fiu plăcut sau nu pentru calităţile ori defectele mele.

– Tot timpul vorbeşti despre încredere, zise ea. Ai avut vreodată încredere în mine? În bunicu'?

– Ar fi trebuit să-ţi spun mai curînd, zise el încet şi se uită în altă parte.

– Cum rămîne cu Leland şi cu banca *Colbrook?* Krissa se simţea revigorată pentru luptă. Mi-ai pus tot felul de întrebări despre el şi metodele lui.

A fost cinstit din partea ta?

– Ţi-am cerut părerea în probleme cu care eram deja la curent. Vocea îi era moale, tonul defensiv. Cred că ştii de fuzionare.

Ea aprobă din cap.

– Krissa, nu-mi amintesc nici măcar un cuvinţel de-al tău care să-mi fi schimbat în vreun fel hotărîrea cu privire la manevra asta. Ochii i se îngustară. Văd că îl protejezi pe Carstairs, fie că-ţi dai seama sau nu de asta.

– Şi de ce n-aş face-o? se apără ea. Mi-a oferit o slujbă atunci cînd aveam într-adevăr nevoie, chiar dacă ştia că nu am experienţă. Nu crezi că-i sînt datoare pentru atenţia şi încrederea pe care mi le-a acordat?

– Ba da, spuse Mike mohorît. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că m-am folosit de tine. Vocea îi deveni o şoaptă. Nu ţi-aş putea face una ca asta.

Dragostea pentru el ieşi din nou la iveală, îndepărtînd jena şi enervarea de mai devreme.

– Te cred, spuse ea dintr-odată. El îi prinse mîna şi i-o mîngîie.

– Mulţumesc.

Simţindu-se din nou în pericol, Krissa îşi trase mîna deoparte şi se uită în altă direcţie.

– O să-mi fie greu să mă gîndesc la tine ca la un om cu greutate după ce am crezut despre tine că eşti un...

– Vagabond? termină el fraza.

Cînd îi răspunse, Krissa nu ezită nici o clipă:

– Da.

– Aş prefera să te gîndeşti la mine numai ca la Mike Donahue. Zîmbi timid.

– Michael Donahue, spuse ea. Preşedintele băncii *Prietenii fermierilor*. Ochii i se îngustară gînditori. Sună bine.

Zîmbetul lui păru că se măreşte.

– Cum reuşeşti să conduci şase bănci şi să mai ai timp şi pentru zburat prin ţară?

– I-am ales pe cei mai buni să lucreze pentru mine, spuse el. Fiind plătiţi pe măsura eforturilor, sînt foarte responsabili în munca lor şi asta îmi dă mie timp pentru zbor şi nu numai. În ochii lui Mike se zărea un licăr jucăuş.

Cu gîndul la acest „nu numai“, Krissa se ridică să îşi umple din nou cana cu cafea. Pînă în seara cu chioşcul nu-şi dăduse seama de cît de multă nevoie avea de intimitate cu el, de căldura lui, de veselia lui, de lumina lăuntrică pe care el o aprindea în ea. Oare în seara asta o să facă dragoste cu ea? Îl dorea, dar trebuia ca el să facă prima mişcare. Ea nu se simţea chiar atît de eliberată.

Gîndurile îndrăzneţe îi făcură sîngele să alerge mai repede prin vene. Pentru prima oară de cînd se întîlniseră, se simţi lipsită de căldura lui. Spera să facă încă o dată dragoste cu el... şi încă o dată...

– Krissa, spuse Mike încetişor spulberîndu-i visul, mi-ar plăcea să vii cu mine la o plimbare

cu *Jenny*.

– Ce?

– Singurul mod de a te elibera de teamă este să zbori cu mine.

– Teamă? Cine-a zis că-mi e teamă? întrebă ea conştientă de faptul că Mike se cam amuza. Nu-mi e teamă să zbor.

El ridică din umeri.

– Atunci de ce nu vii cu mine?

Fruntea Krissei se încreţi. Mike era singurul care îi sugerase că ar fi laşă. Acum era timpul să-i dovedească şi să-şi dovedească faptul că nu era laşă.

– Bine. Goli cana şi o puse în chiuvetă. Sînt gata, spuse ea cu îndrăzneală.

– Eşti sigură? o întrebă el devenind brusc serios.

– Absolut. Spera ca el să nu-i observe tremurul genunchilor.

– Bine. Mike zîmbi şi se ridică. Eşti mai curajoasă decît am crezut.

– Lasă linguşeala, Donahue, spuse ea bravînd. Hai să ne luăm zborul odată!

El făcu un semn că a înţeles şi apoi îi sugeră să se schimbe în haine mai groase.

– Acolo sus e cam frig şi bate vîntul. Îi spun lui Josh că plecăm.

În timp ce Krissa se schimba, Mike se aşeză lîngă Josh pe canapeaua din sufragerie.

– Eu şi Krissa o să facem un tur cu avionul, spuse el.

Josh îşi ridică sprîncenele a mirare.

– Nu credeam că o să fie vreodată de acord.

– Nici eu. Mike se uită la ceas. Dacă nu ne întoarcem... Ei, ştii şi tu ce feste-mi face *Jenny!* Şi cine ştie ce-o să-i mai treacă prin cap să-mi facă şi de data asta...

– N-o să-mi fac probleme, fiule, spuse Josh. Ştiu că e-n mîini bune.

Mike oftă.

– Mulţumesc de încredere, zise el cu seriozitate.

Între timp li se alătură şi Krissa. Îşi dăduse seama că se lăsase prinsă în plasa lui Mike. Acum însă, fie ce-o fi! Voia să fie cu el, să încerce să se bucure de acelaşi fel de emoţii. Venise timpul să iasă din rutină.

Cînd se uită la *Jenny,* o parte din încrederea ei dispăru. Cu toate acestea o luă curajoasă înaintea lui Josh şi Mike. Hainele groase îi ţineau de cald, dar ştia că transpiraţia de pe frunte apăruse şi din cauza fricii.

Mike o ajută să se caţere pe aripă, apoi pe locul din faţă, atrăgîndu-i atenţia să nu pună mîna pe manşă. Krissa simţi un fior rece de-a lungul şirei spinării. El îi puse centura de siguranţă, îi aşeză o pătură de lînă pe picioare şi o sărută fugar. O supraveghe atunci cînd ea, cu mîini tremurînde, îşi puse cascheta de zbor, mănuşile şi ochelarii. Krissa îi zîmbi lui Josh ca să îl asigure că nu îi era teamă. Spera să fie convingătoare.

Cînd Mike învîrti de elice, Krissa simţi că începe să tremure. Avionul vibră cu motorul trezit la viaţă. Apoi Mike luă piedicile de la roţi şi urcă în scaunul din spatele ei. Acceleră şi îndreptă avionul spre celălalt capăt al cîmpiei. În pieptul ei se strecură o senzaţie ca de gheaţă în timp ce se ţinea cu amîndouă mîinile de laturile cabinei. În cîteva secunde, *Jenny* prinse viteză. Totul în jur părea acum o mare pată de culoare verde. Cu vîntul în faţă, simţi un nou val de emoţii. Cînd avionul se desprinse de sol şi începu să cîştige altitudine, simţi cum întreg stomacul îi urcă în gît. Apoi fu cuprinsă de o senzaţie delicioasă. Era ca şi cum nu mai avea greutate. Erau în aer! Zburau!

Pe măsură ce *Jenny* îi purta mai sus, mai aproape de nori, inima îi bătea din ce în ce mai tare, cuprinsă de emoţie. Dedesubt, fermele vecinilor ei arătau ca nişte petice colorate în diferite nuanţe de gri. Prinsă de frumuseţea neaşteptată a peisajului, uită complet de frică. Asculta zgomotul motorului şi privea fascinată în jur, cînd Mike înclină avionul şi înconjură una din ferme de mai multe ori. Înfiorată, îşi dădu seama că era chiar proprietatea Colbrook. Cît de diferit arăta totul: pîlcul de copaci care înconjurau casa, căminul lui Gustav, silozul şi hambarul.

Apoi trecură peste cîmpii pline de porci şi vaci Holstein. Erau lanuri de porumb, de grîu, culturi de soia şi de trifoi şi şiruri de copaci care ţineau piept vînturilor reci de iarnă. Din loc în loc, dru-

murile drepte se încrucişau formînd un adevărat model pe pămîntul plat al cîmpiei.

Cînd începură să urce, soarele de după-amiază se afla în stînga lor. În timpul ascensiunii pierdu senzaţia de viteză. Era ca şi cum fuseseră suspendaţi în aer.

Uimită să se vadă zburînd printre păsări, ea făcu cu mîna unui vultur ce încerca să menţină aceeaşi viteză cu a lor. Simţi mîna lui Mike pe umăr şi îşi lăsă obrazul pe ea. Strînsoarea lui se înteţi. Încălzită de dragostea pentru el, Krissa simţea că întreg universul îi aparţine... le aparţine. El îşi retrase mîna şi ea se întoarse să îl privească. Zări zîmbetul lui încîntător şi îşi simţi inima zbătîndu-se mai-mai să-i sară din piept.

Tot îndreptîndu-se spre nord, piesajul începu să se schimbe.

Falezele abrupte de pămînt erau acum împînzite de pini. Printre dealuri pitoreşti se zărea linia sinuoasă a unei autostrăzi. În văile de un verde crud se vedeau vite ieşite la păscut.

Mike făcu un viraj de o sută optzeci de grade şi motorul lui *Jenny* tuşi. Krissa simţi cum i se strînge stomacul. Se întoarse să se uite la el, cu ochi măriţi de îngrijorare. În timp ce ea îl privea, se făcu linişte, apoi nu mai fu decît şuierul vîntului.

El o atinse pe umăr ca să o încurajeze şi îi arătă cu degetul mare că se îndreptau spre pămînt.

– Nu-ţi fie frică, strigă el.

Frică? se gîndi ea amorţită. În timp ce înconjurau valea, se uită într-o parte şi în alta, iar privirea îi rămase aţintită la pămîntul de dedesubt. În raza ei vizuală nu intra nici o fiinţă, nici măcar vreo construcţie oarecare. Pe măsură ce pămîntul se apropia de ei cu repeziciune, Krissa îl zări: gardul pe care nu îl văzuse de sus. Îşi ţinu respiraţia ca şi cum ar fi dat să ţipe. Mîinile i se strînseră şi mai tare pe marginile cabinei. Ochii îi erau închişi, iar buzele i se mişcau într-o rugăciune mută.

Întregul fuselaj tremură atunci cînd *Jenny* atinse pămîntul şi rulă cu mici salturi pe terenul accidentat. Krissa refuză să deschidă ochii pînă în momentul în care orice mişcare încetă. Mai era încă în viaţă? Trebuia să fie, fiindcă îşi simţea inima zbătîndu-se în piept. Îl auzi pe Mike cum iese din cabină şi sare pe aripă. Se întoarse încet spre el. Apoi se trezi îmbrăţişată şi ştiu că era în siguranţă.

– Te simţi bine? o întrebă blînd.

Ea aprobă din cap simţind cum întreg pieptul i se zbate dureros.

– Unde sîntem?

El îşi scoase cascheta şi ochelarii şi le puse pe aripă.

– La vreo şapte kilometri de cea mai apropiată aşezare.

Ea se uită neliniştită în jur dîndu-şi brusc seama că în curînd avea să se întunece.

– Soarele apune, spuse ea.

– Te ajut să cobori, se oferi el în timp ce făcea un pas înapoi şi îi întinse braţele.

– Să cobor? Pentru ce?

– Păi dacă vrei să-ţi petreci noaptea aşezată în scaun...

– Ce-i cu avionul?

– Bătrîneţea, probabil.

– Nu-i nostim deloc.

– Nici n-aveam intenţia să fie.

El îl privi.

– Şi ce facem acum? Sîntem în mijlocul pustietăţii. Nu se vede nici o casă. Doar cîteva vaci. Îşi trecu o mînă peste obraz şi se înfundă la loc în scaun. Pe frunte îi apărură picături reci de sudoare.

– Ce s-a-ntîmplat cu gardul în care era cît pe ce să intrăm?

– Am trecut la cîţiva metri deasupra lui.

Ea lăsă să îi scape un oftat chinuit.

– Presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare că mai sîntem încă în viaţă.

– Dacă cobori şi îţi întinzi mădularele o să te simţi mai bine.

– Mă-ndoiesc. Apoi se luptă să iasă din cabină şi sări pe aripă lîngă el. Şi-acum ce facem?

El se uită la ceas.

– N-are rost să mă mai uit la motor. În curînd se-ntunecă şi nu sîntem echipaţi pentru un zbor de noapte.

– Asta-nseamnă că o să fim nevoiţi să dormim

pe cîmp?

El aprobă din cap.

– Şi cum rămîne cu bunicu'? O să fie mort de îngrijorare dacă nu ne-ntoarcem la timp.

– Josh e obişnuit cu idiosincraziile lui *Jenny*, spuse el moale.

Ea îşi scoase ochelarii şi cascheta şi le azvîrli în cabină.

– Eşti sigur că nu-i nici o casă prin împrejurimi? Un loc unde să putem înnopta şi de unde să putem să-i dăm un telefon bunicului?

– Eu nu văd nimic. Tu vezi?

– Nu. Se simţi descurajată. Dar atunci nu căutam...

Mike făcu un-pas spre ea.

– Putem să ne facem culcuşul pentru noapte.

– Eşti sigur că n-ai pus singul totul la cale? întrebă ea brusc.

Ochii lui se îngustară şi se îndepărtă de ea fără nici o explicaţie. Apoi se aşeză pe aripă şi îşi lăsă picioarele să atîrne.

– Nu poţi să mă acuzi pentru că te suspectez. Vocea îi tremura. Înghiţi cu greu dîndu-şi seama că toată noaptea aveau să fie singuri, numai ei doi.

Apăru o vacă, venită să adulmece ciudăţenia care intrase pe teritoriul ei.

– Ce ne-am fi făcut dac-ar fi fost un taur? întrebă ea. Ce-o făcea oare să pălăvrăgească încontinuu: liniştea sau propria ei nervozitate? Ce-aş vrea

să avem ceva de mîncare! De ce era atît de nervoasă cînd nu-şi dorea decît să fie îmbrăţişată?

– Cred că pot să te ajut cu mîncarea. Mike scotoci prin cabina din spate şi îi întinse o pungă. Uite nişte dulciuri.

– Mulţumesc, spuse ea şi lăsă punga alături, pe aripă.

El sări pe pămînt şi se aşeză cu faţa la ea.

– De ce să nu ne facem comozi înainte să se întunece?

Ea rămase fără aer, simţindu-şi simţurile date peste cap la gîndul că va dormi alături de el. Ba chiar mai mult de-atît...

– Unde? întrebă cu o voce care de-abia se mai auzea.

– Am petrecut multe nopţi sub aripile lui *Jenny.* Anticipînd următoarea întrebare, Mike adăugă cu un zîmbet incert: Şi am şi spray contra insectelor.

Ea observă licărul de intimitate din ochii lui şi prin trup i se prelinse un tremur de dorinţă.

– Îmi pare rău, murmură ea.

El se apropie şi îi îndepărtă de pe frunte cîteva şuviţe de păr.

– N-are de ce să-ţi pară rău.

Apoi Mike îi ridică bărbia şi o sărută uşor. Îi murmură numele şi, uitîndu-se în sus spre el, Krissa văzu că Mike închisese ochii.

Degetele lui atinseră pielea mătăsoasă a gîtului ei, apoi îi alunecară spre piept. Cînd îi deschise, ochii lui Mike străluceau ca nişte pietre

preţioase, chiar şi în lumina palidă a serii.

– Nu fi supărată pe mine, şopti el.

Ea simţea cum începe să tremure. Mike părea atît de vulnerabil încît simţea nevoia să-l apere.

– Nu sînt, spuse ea simţind cum toată dragostea i se adună în piept.

– Trebuie să mă ierţi pentru ce crezi tu că am făcut rău. Mike ezită aşteptînd un răspuns. Nu vreau să rămîi cu impresia că m-am folosit de tine. Banca *Colbrook* nu e chiar atît de importantă pentru mine. Tu însă eşti. De-abia acum îmi dau seama cît de greşit ai interpretat tu întrebările mele.

– E-n regulă, Mike, spuse ea grăbit, realizînd, în acel moment, că întunericul se adîncise, ascunzînd peisajul din jur.

– Trebuie să fiu sigur că m-ai iertat. Între noi au fost şi-aşa prea multe neînţelegeri. De data asta vreau să punem totul la punct odată pentru totdeauna. Făcu o pauză. Nu vreau cu nici un preţ să te mai rănesc.

Mike era atît de sincer încît Krissa nu mai avea ce să îi reproşeze.

– Te cred. Cuvintele ei erau molatice.

Trecură apoi ore bune, dar Krissei nu-i mai păsa de nimic decît de bărbatul pe care îl adora, de bărbatul care o privea cu atîta tandreţe, cu atîta iubire oglindită în priviri!

– Mike, şopti ea într-un tîrziu.

El o lipi blînd de trupul său.

– Atinge-mă!, o rugă.

Mîinile ei se ridicară şi îi atinseră uşor pieptul. Încet, unul cîte unul, ea desfăcu nasturii de la cămaşa lui. Degetele ei se încolăciră în părul lui aspru şi îi mîngîiară pielea caldă. Apoi îşi înălţă capul, iar el îi căută buzele cu o sălbăticie stăpînită, limba lui mişcîndu-se neîncetat în interiorul dulce al gurii ei. Încă nepregătită pentru valul de senzaţii care o copleşi, ea îi întîlni limba încolăcind-o cu a ei.

– Am nevoie de tine!, şopti el, apoi îi devoră buzele cu frenezie reînnoită.

Krissa se lipi de el cu inima bătîndu-i nebuneşte. El desfăcu fermoarul de la jacheta ei şi îşi strecură mîinile pe sub bluza ei, desfăcîndu-i sutienul şi cuibărindu-le între sînii ei. Lipsită de raţiune, ea se arcui mai aproape de el şi auzi un geamăt. Era propriul ei geamăt de plăcere.

– Îmi este foame de tine, dragoste!, şopti el.

Ea îi auzi cuvintele chinuite şi îi răspunse cu un sărut pasional. Cu un gest brusc, îi dădu jos jacheta. Apoi urmă cămaşa. „Te iubesc, te iubesc“ voia să strige, dar cuvintele nu făcură decît să reverbereze în mintea ei.

El lăsă să îi scape un sunet răguşit, apoi o dezbrăcă de jachetă, de bluză şi de sutien.

Cînd braţele lui posesive încetară să o mai atingă – timp de cîteva secunde cît dură să întindă o pătură pe jos – Krissa se simţi ca şi abandonată. Apoi el o trase în jos pe pătura moale şi

ea simţi căldura şi moliciunea trupului lui lipit de al ei. În şale i se aprinse un foc mistuitor.

– Nu te gîndi la nimeni altcineva, spuse el. Nimeni nu mai contează, numai noi doi contăm. Să-ţi aminteşti asta mereu şi mereu.

În timp ce vorbea, buzele i se mişcau tandru pe sînii ei stîrnind flăcările pasiunii în întregul ei trup. Krissa îi auzi respiraţia agitată şi îi simţi pieptul apăsîndu-l pe al ei.

– Vreau să te văd întreagă, şopti el şi o lăsă din braţe doar atît cît să îi desfacă fermoarul şi să îi tragă blugii jos de pe ea. După un moment de ezitare îi dădu jos şi chiloţeii de mătase.

La vederea trupului ei argintat de lumina lunii, de pe buze i se desprinse un sunet de încîntare.

– Nici o altă femeie nu poate fi mai frumoasă ca tine, spuse el cu o aşa de mare pasiune încît Krissei nici nu-i trecu prin minte să îi pună sinceritatea la îndoială.

În cîteva secunde hainele lui zăceau aruncate pe iarbă. Trupul lui ferm răsturnat peste al ei îi făcu sîngele să clocotească în vene. Mike era gata pentru ea; ea era gata pentru el. Nu mai avea de ce să prelungească agonia, să îl aştepte pe Mike să facă mişcarea finală. Fără pudoare, cu un strigăt delirant, se lipi strîns de el. Mike îşi făcu loc cu blîndeţe, iar geamătul ei de plăcere fu înăbuşit de buzele lui în timp ce el o pătrundea încet.

Krissa se agăţă de el arzînd de propria-i dorinţă, înnebunită de mişcările trupului lui prăbuşit

peste al ei. Luna, noaptea şi umbra lui *Jenny* se topiră, dispărură în timp ce ea îi şoptea cuvinte de dragoste, îl grăbea, îi spunea printre gemete că plăcerea ei creşte, tot creşte.

Luată de torentul euforiei, Krissa aşteptă cu răsuflarea oprită momentul de eliberare supremă. Se simţi purtată pe creasta unui val de dragoste, cuprinsă de senzaţii atît de explozive încît îşi dori să poată ţine o eternitate.

Pe măsură ce incandescenţa trăirilor lor slăbi în intensitate, el continuă să îi şoptească numele. Apoi se rostogoli pe o parte şi o aduse deasupra lui ţinînd-o strîns, protector, în braţe. Krissa se simţi iubită, împlinită, ca şi cum îi fusese oferită o părticică din Rai.

Cînd respiraţiile lor reveniră la normal, el îşi slăbi îmbrăţişarea şi se uită la ea.

– Eşti tot ceea ce mi-am dorit vreodată şi mai mult de-atît!

Vocea i se frînse de emoţie înainte ca buzele lui să le prindă pe ale ei. În lumina razelor de lună ochii lui ardeau ca nişte torţe aşezate pe altarul iubirii. Şoaptele şi mîngîierile lui, frumuseţea celor tocmai întîmplate, toate acestea făcură ca lacrimi fierbinţi să i se prelingă Krissei pe obraji.

Apoi mîinile lui fermecate o mîngîiară din nou, reînviindu-i foamea de intimitate. Niciodată în viaţa ei nu se pregătise pentru plăcerile de neînchipuit pe care el i le oferise. Ce o liniştea cel mai mult era gîndul că bărbatul pe care îl iubea împărtă-

şise aceleaşi dulci senzaţii. A doua oară dragostea lor fu mai relaxată, mai controlată, dar la fel de extaziată. Strigătele lor de plăcere fură înăbuşite de sărutări şi de mugetele vacii din vecinătate.

Într-un tîrziu, satisfacţia deplină linişti murmurele lor şi îi binecuvîntă cu un somn liniştitor. Dormiră unul în braţele celuilalt, învăluiţi în strălucirea iubirii împărtăşite.

Capitolul 10

Krissa fu trezită de ciripitul păsărelelor, dar nu deschise imediat ochii. Mike încă mai dormea cu un zîmbet blînd întipărit pe buzele lui încîntătoare.

Încă prizonieră a brațelor lui, Krissa se cuibări şi mai aproape de el dîndu-şi seama de-abia acum că peste noapte Mike o învelise cu hainele. Trase aer în piept şi simți diferența dintre mireasma dulce a ierbii şi mirosul chimic al spray-ului antiinsecte pe care se părea că Mike îl folosise pînă la urmă. Îşi îndepărtă cîteva bucle de pe frunte şi îi atinse fața cu propriul ei obraz.

– Mmm, mormăi el. Aşa ar trebui să ne trezim în fiecare dimineață!

„Cîte alte femei au mai auzit aceste cuvinte de la Mike?", se întrebă Krissa. Gura i se strîmbă într-un zîmbet răutăcios.

– Mai bine deschide ochii ca să fii sigur de numele partenerei tale.

El o trase mai aroape.

– Îţi ştiu numele, Belinda.

– Ce?

Krissa începu să se zbată în braţele lui, dar Mike îşi înteţi şi mai mult strînsoarea. Chicotitul lui înfundat se făcu auzit în aerul de dimineaţă.

– Adică nu eşti Belinda? o necăji el.

– Deschide afurisiţii ăia de ochi albaştri ca să te lămureşti!, spuse ea prefăcîndu-se îmbufnată.

Mike deschise ochii scoţînd la iveală licărirea drăcească oglindită în ei. Buzele lui le acoperiră pe ale ei şi din mintea Krissei dispărură orice alte gînduri despre femeile cu care Mike mai avusese de-a face în intimitate. Prin trup i se răspîndi un fior delicios. Atunci cînd Mike încetă să o mai sărute şi se uită lung la ea, în ochii lui se putu citi o dorinţă mistuitoare.

– Nu mi-am închipuit niciodată că o femeie poate fi atît de încîntătoare!, spuse el. Miroşi a...

– A spray contra gîndacilor.

– Nu doar un spray ordinar, domnişoară, zise el şi zîmbi. E *Parfum d'Insecticide*.

Mike îşi lăsă mîinile să alunece pe trupul ei suplu, făcînd-o să simtă o undă de plăcere răspîndindu-i-se prin corp. El o trase mai aproape, murmurîndu-i la ureche toate cuvintele de dragoste pe care ea şi-ar fi dorit să le audă.

Peste cîteva minute, o vacă veni agale pînă lîngă ei unde începu să mugească. Krissa izbucni în rîs:

– Vaca asta devine un pic cam zgomotoasă.

– Poate că-i geloasă pe tine. N-am observat nici un taur prin împrejurimi.

Vaca plecă de lîngă ei şi se duse să lingă fuzelajul avionului. Mike se eliberă din braţele Krissei.

– Am auzit că le place să mănînce acoperămîntul de pînză, spuse el şi lovi cu mîna în pămînt ca să o sperie:

– Du-te! Pleacă!

Vaca se uită în jur, îi aruncă o privire total dezinteresată şi se îndreptă alene spre o porţiune a păşunii unde creştea trifoi.

– Vacile noastre nu s-au apropiat niciodată de avion, spuse Krissa.

– Asta pentru că vacile familiei Colbrook au făcut şcoala de bune maniere.

Ea se ridică.

– Şi-acum ce facem?

El îi zîmbi băieţeşte.

– Încearcă să ghiceşti. Trei încercări.

Braţele lui calde o mai strînseseră o dată la piept.

Ea scutură din cap devenind brusc serioasă.

– Orice-ar trebui să faci să repari vechitura aia, fă-o repede, te rog. Trebuie să mă întorc la Josh.

El îi studie un moment, fruntea încruntată.

– O să ajungi nevătămată acasă. Nici eu nu vreau să-l îngrijorez.

– Precis îşi face griji şi pentru tine. Însemni foarte mult pentru el.

– Înainte să o verific pe *Jenny* – tonul îi deveni prevăzător – trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Krissa făcu ochii mari şi dădu să-l întrebe ceva, dar se răzgîndi.

– Motorul lui *Jenny* nu s-a gripat, spuse el şi pe faţă prinse a-i pulsa un muşchi. Eu i-am întrerupt alimentarea. O prinse de bărbie şi îi aruncă o privire irezistibilă. Am vrut să fiu cu tine, să petrecem noaptea aşa cum am făcut-o.

Ea simţi o undă de căldură, apoi o senzaţie clocotitoare de mînie. Încercă să-l împingă de lîngă ea, dar braţele lui erau ca nişte chingi de fier ce o ţineau strîns la pieptul lui.

– Cînd motorul a încetat să meargă, am fost speriată de moarte. Chiar nu ţi-a păsat de asta?

– Ba da. Chiar foarte mult. Să te sperii era ultimul lucru pe care doream să-l fac. Dar uneori un bărbat poate fi disperat. Atunci el e în stare de orice, chiar şi de o faptă ce poate părea prostească. Ochii lui implorau înţelegere şi iertare.

Ea îi recunoscu slăbiciunea şi văzu că avea o oarecare putere asupra lui. Dar nu dorea putere. Îl iubea şi nu putea să fie supărată pe el, mai ales după ce Mike îi făcuse complimentul cel mai minunat pe care un bărbat îl poate face unei femei: nevoia copleşitoare de a fi cu ea, de a face dragoste cu ea.

Krissa lăsă să îi scape un mic oftat, eliberîndu-şi

astfel emoţiile, pînă atunci zăvorîte, stîrnite de mărturisirea lui. De fapt se simţea chiar flatată de faptul că Mike era în stare de asemenea gesturi extreme pentru a fi cu ea.

– Şi eu voiam să fiu cu tine, recunoscu ea. Dar nu credeam că eşti în stare de asemenea lucruri nebuneşti ca să îţi atingi scopul.

Ochii lui sclipiră jucăuş.

– Eşti o femeie foarte înțelegătoare, spuse el cu blîndețe. Nu m- am înşelat în privința ta. Eşti foarte deosebită.

– Linguşitorule!, îl necăji ea.

El o sărută fugar.

– Şi acum să o pornim pe *Jenny*, spuse el dîndu-i drumul.

Deşi bunul simț îi spunea că venise vremea să plece, să se întoarcă la Josh, Krissa trebui să se lupte din greu cu nevoia de a face încă o dată dragoste cu Mike. În cele din urmă se mulțumi să-l privească îmbrăcîndu-se, cu ochii mari, plini de dorință.

Pînă să se îmbrace, la rîndul ei, să urce în cabina din față şi să se ocupe puțin de dulciurile despre care uitase cu desăvîrşire, motorul avionului îşi făcu încălzirea. Apoi Mike îi făcu un semn prin care o avertiza că în curînd vor decola. Peste doar cîteva minute avionul rula pe păşune, se ridica în aer şi trecea la numai cîțiva zeci de centimetri pe deasupra gardului din ajun. Krissa răsuflă uşurată.

Se rotiră deasupra văii şi priviră la colţul lor de rai regretînd faptul că trebuiau să părăsească acel loc fermecat. Krissa se întoarse spre Mike şi el îi zîmbi, apoi îi făcu o bezea. Sub pleoape, Krissa simţi arzînd lacrimi de iubire.

Pe drumul spre fermă Mike ateriză pe un mic aeroport pentru a-i face plinul lui *Jenny*, după care, decolînd din nou, ajunse curînd la destinaţie. Cînd ateriză, Krissa îşi văzu bunicul stînd pe verandă. Înghiţi cu greu şi mîinile începură să-i tremure.

Acum, după frumuseţea şi încîntarea nopţii trecute, Krissa se simţea tristă şi golită pe dinăuntru. Totul fusese atît de special: lumina palidă a lunii, prezenţa protectoare a lui *Jenny,* cîntecul minunat pe care Mike îl cîntase cu trupul lui magnific. Deşi acum privea zborul cu alţi ochi, rămase cu impresia că problema lor majoră nu fusese rezolvată de scurta lor evadare din realitate.

În timp ce Mike o ajută să coboare din avion, Josh se îndreptă către ei. Krissa fu mirată să observe că bătrînul era mai mult fericit decît îngrijorat şi alergă să îl îmbrăţişeze.

– Oh, bunicule!, spuse ea. Sper că nu ţi-ai făcut prea multe griji!

– Ştiam că, dacă eşti cu el, eşti în siguranţă, răspunse bătrînul.

Josh îi zîmbi.

– Cred că eu am avut totuşi ceva mai multă încredere în Mike decît ai avut tu.

Krissa se îndepărtă de el.

– Adică ce vrei să spui? şopti ea. Mi-am lăsat viaţa în mîinile lui, asta nu se cheamă încredere?

– Ba da, dar de un alt fel, copilă. Vocea îi era uşor răguşită. Acum te simţi mai bine? o întrebă şi în ochi i se citi îngrijorarea.

Ea dădu din cap că se simte bine. La ce se gîndea bunicu'? Dintr-o dată se simţi jenată. Oare bătrînul şi-a dat seama că ea şi cu Mike...

– O să... uf, pregătesc micul dejun, spuse ea grăbită ca să îşi ascundă jena şi porni şovăielnic spre casă.

În timp ce pregătea nişte ouă cu şuncă, Mike şi Josh rămaseră afară. Krissa dorea cu disperare să afle despre ce discutau cei doi, însă în ruptul capului nu ar fi tras cu urechea. Mike trebuie să fi spus ce era de spus fiindcă, în momentul în care intrară în bucătărie şi se aşezară fiecare la locul lui, îi auzi vorbind cu calm despre congresul pe teme medicale de la Cedar Rapids la care Josh voia să meargă... cu avionul.

Krissa stătea departe de Mike, conştientă fiind de faptul că el o urmărea avid cu privirea. Încercă să se concentreze asupra mîncării, însă imaginea trupurilor lor înlănţuite, făcînd dragoste, continua să îi răvăşească gîndurile. Tortura blîndă a buzelor lui o făcuse să se simtă mai exaltată decît în oricare altă clipă a vieţii ei.

La puţin timp după ce terminară masa, Josh plecă în vizită la nişte prieteni. Rămasă singură cu Mike, Krissa se simţea nervoasă şi emoţio-

nată. Oare ce avea să îi spună acum?

El aşteptă mai întîi ca Josh să iasă din bucătărie, apoi o prinse de mînă. Buzele îi desenau un zîmbet moale, plin de afecţiune.

– A venit vremea să stăm de vorbă, rosti el. Despre noi.

Ea îşi muşcă buza de jos şi încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Vreau să mă-nsor cu tine, Krissa. Curînd. Chiar şi la sfîrşitul săptămînii viitoare dacă se poate.

Fiorul pe care ea îl simţi la gîndul de a fi măritată cu Mike fu iute înăbuşit la gîndul la cei cinci ani de îndoială şi precauţie.

– De ce aşa o grabă? întrebă ea brusc pusă în gardă.

– Nu te-am protejat. Figura îi fu umbrită de nesiguranţă. Ai putea deja să fii însărcinată.

– Dar...

– Fără nici un dar, iubito.

– Nu înțelegi, spuse ea şovăielnic.

– Adică nu mă iubeşti? întrebă Mike pe un ton de surpriză totală.

– N-am spus asta.

– Dar nici n-ai spus că mă iubeşti.

Dacă ar recunoaşte că îl iubeşte, Mike ar putea deveni şi mai insistent. Cu multă vreme în urmă, Krissa îşi promisese că niciodată nu o să se mai grăbească la măritiş şi era ferm hotărîră să îşi ţină promisiunea.

– Va trebui să mai aşteptăm pînă să ne facem planuri.

El trase scurt aer în piept.

– Nu eşti sigură de sentimentele tale faţă de mine?

– Nu te cunosc cu adevărat. Mike. Cred că avem nevoie de mai mult timp petrecut împreună.

– Nu mă cunoşti? Cum poţi să spui una ca asta? În aşteptarea răspunsului ei, expresia feţei i se înăspri. Într-un tîrziu, văzînd că ea nu spune nimic, Mike adăugă: Noaptea trecută nu a însemnat chiar nimic pentru tine?

– Ba bineînţeles că da.

Nori de furtună se adunară în ochii lui.

– Dar nu destul ca să te facă să te măriţi cu mine.

Apoi în minte îi răsări un gînd nou. În momentul în care vorbi, în voce i se simţi o undă de amărăciune:

– Ori poate că preferi să te agăţi de amintirile tale despre Rick?

Krissa îşi încleştă fălcile simţind cum în piept îi arde dezamăgirea. De ce Mike amintea de Rick tocmai acum, cînd în sfîrşit reuşise să uite de acea parte a vieţii ei? Deşi amintirea fostului ei soţ i se mai strecura din cînd în cînd printre gînduri, acum devenise o imagine a trecutului ca oricare alta. Încă mai avea nevoie de timp ca să se gîndească, să cîntărească împrejurările, să ia o

hotărîre în privinţa lui Mike. Nu era un vagabond aşa cum se temuse prima oară, dar nici nu era sigură că dorea să se mărite, pentru a doua oară, cu un aventurier. Din noaptea aceea petrecută în chioşc se trezise aruncată într-un adevărat vîrtej de emoţii. Însă acum înfrunta realitatea. Era oare pregătită pentru o relaţie permanentă cu el?

– Nu-s chiar sigură că ştiu ce vreau, zise ea.

El sări de pe scaun ca o rachetă lansată pe orbită.

– În regulă, strigă el. Mi-am depus inima la picioarele tale şi tu n-ai făcut altceva decît să o calci în picioare. Dacă vrei să rămîi văduvă, n-ai decît, doamnă Colbrook!

În clipa în care Mike ieşi cu paşi apăsaţi din bucătărie şi o luă peste izlaz,. Krissa ştiu că nu avea puterea să îl lase să plece. Îl iubea prea mult. O luă la fugă după el atît de iute încît picioarele ei aproape că nu atingeau pămîntul.

– Mike!

El îşi încetini mersul, dîndu-i ocazia să îl prindă din urmă. Ea îl înşfăcă de braţ şi i se puse în faţă, apoi se uită la obrazul lui puternic, rigid.

– Nu te-nfuria. Gîfîi. Am nevoie de timp. Te rog, nu mă-mpinge de la spate să iau o hotărîre atît de teribil de importantă. Prea mulţi oameni se căsătoresc fără să se gîndească bine înainte. Mîna i se ridică pentru a mîngîia umbra de barbă de pe obrazul lui, iar vocea i se înmuie. Ce s-a

întîmplat azi noapte a fost minunat. Dă-mi o şansă să te cunosc şi să-ţi cunosc lumea. „Oare o să fie de acord?" se întrebă. „Sau o să spună că mi-a acordat destul timp?"

Mike încă îşi mai simţea pieptul îngreunat de mînie, dar gura i se relaxase. Luă mîna Krissei şi îi sărută degetele, cu privirea mereu aţintită spre chipul ei.

– N-am să te grăbesc, spuse el într-un tîrziu. Dar dacă aflu că mica noastră escapadă a fost fructuoasă, n-am să accept un răspuns negativ.

Copilul lui! Krissa nu pusese la socoteală faptul că în urma nopţilor lor de dragoste putea să se nască un copil... un bebeluş mititel cu nişte ochi albaştri minunaţi...

– Ai putea să fii gata sîmbătă dimineaţa pentru o incursiune în lumea mea?

Ea se adînci în străfundurile misterioase ale ochilor lui.

– Adică ce vrei să spui?

– Vreau să petrecem un timp împreună, departe de fermă.

– Şi mergem cu *Jenny?* întrebă ea.

El aprobă din cap. Krissa avea în gît un nod atît de mare încît nu reuşi să spună mai mult decît:

– Bine.

Mike o înlănţui în îmbrăţişarea lui şi o sărută pînă cînd aproape că o lăsă fără aer. Apoi, fără

nici un efort, sări gardul şi se îndreptă spre *Jenny*. În timp ce avionul decola, Krissa îi făcu un semn mîna. Mike se roti o dată pe deasupra ei şi îi trimise o sărutare.

– Să te întorci cu bine!, spuse ea încetişor, în timp ce avionul dispărea dincolo de orizont.

Ana Maria

Capitolul 11

Krissa privi la şirul de case elegante ce mărgineau pista particulară amenajată la periferia Cedar Rapids-ului. O combinaţie între arhitectura modernă şi cea a Vestului Mijlociu, concepută de Mike şi transpusă în piatră de rîu şi şindrilă.

Ieşi din cabină şi rămase pe aripa lui *Jenny* unde îşi scoase ochelarii şi cascheta de zbor. Apoi se întoarse şi se uită la Mike. În linia fină a gurii lui şi în azurul ochilor se citea hotărîrea. Înainte de a pleca de la fermă pentru a petrece sfîrşitul de săptămînă acasă la el, Mike îi vorbise pe scurt despre planurile şi speranţele lui. Krissa roşi amintindu-şi de pasiunea cu care el îşi susţinea punctul de vedere şi de încuviinţarea dată de Josh la decizia ei de a-l însoţi pe Mike.

Iubirea pentru el îi umplu mintea şi sufletul. De data aceasta îngădui inimii să preia conducerea, să aducă la muţenie avertismentele subconştien-

tului, cum că făcuse probabil o greşeală atunci cînd fusese de acord să îşi petreacă sfîrşitul de săptămînă împreună cu el. „Cui îi pasă?“, se întrebă. Nu dorea decît să se topească în braţele lui Mike. Poate că el ar fi fost în stare să îndepărteze, cu un singur sărut, toate problemele rămase nerezolvate între ei doi.

– Krissa?

Vocea lui Mike era nesigură, îngroşată de emoţie.

Ea îşi dădu jos cascheta de zbor, apoi îi întîlni privirea încurcată.

– Mă bucur că sînt aici, spuse ea moale.

El o ajută să coboare de pe aripă şi o luă în braţe.

– Asta voiam să aud.

Krissei îi venea să plîngă de bucurie. În loc de asta zîmbi şi îşi îngropă faţa la pieptul lui.

– Vreau să-ţi arăt casa mea, adăugă Mike cu glas răguşit.

Ea încuviinţă cu un semn al capului şi aşteptă cîteva minute pînă ce Mike o gară pe *Jenny* în hambar. Apoi, după ce braţul lui o cuprinse strîns pe după mijloc, se îndreptă spre una din clădiri – casa lui – şi deschiseră uşa. Ea fu încîntată să observe că decorul nu era deloc pretenţios. Cafeniu, crem şi oranj pal formau un amestec graţios şi cald făcut să creeze o atmosferă de relaxare, de calm. Pe lîngă sufragerie, o baie spaţioasă şi o bucătărie încîntătoare, Mike mai avea, la parter,

un birou. Masa de lucru era plină de hîrtii şi trei dintre pereţii încăperii erau înţesaţi cu rafturi pline cu cărţi: clasici, best-seller-uri, şi ... reviste cu benzi desenate!

La cel de-al doilea etaj se aflau două dormitoare luminoase şi bine aerisite, fiecare cu baia aferentă. Cel mai mare dintre dormitoare era funcţional şi elegant deopotrivă. Patul cu saltea umplută cu apă era acoperit cu o cuvertură verde asortată cu covorul gros aşternut pe podea.

Mike deschise uşa unei camere mici, nemobilate şi spuse:

– Camera copilului?

Avea un zîmbet molipsitor. Înainte ca ea să aibă răgazul de a spune ceva, el închise uşa.

Ajunşi din nou la parter, Mike turnă două pahare de ceai cu gheaţă şi îi înmînă unul Krissei.

– Te-aş putea face fericită, rosti el cu ochi tînjind după afecţiune. Ştiu că aş putea. Dar mai întîi trebuie ca tu să iei o hotărîre. Dacă Rick încă mai e o problemă, trebuie să o rezolvi înainte ca noi doi să ne implicăm şi mai mult. Trebuie să mai înţeleg cîte ceva despre el... Făcu o mică pauză, atît cît să ia o înghiţitură din propria lui băutură. Iar tu va trebui să te împaci cu ideea că au fost şi altele înaintea ta.

Degetele ei lungi se crispară pe pahar.

– Rick nu este o problemă, iar tu mi-ai promis să nu mă împingi de la spate, îi reaminti ea.

– Mi-e frică să nu te pierd.

– Nu crezi că pentru a înflori, o relaţie are nevoie de înţelegere şi acceptare de ambele părţi? întrebă ea încercînd să îşi păstreze calmul vocii. Cel mai serios conflict dintre noi are legătură cu zborul.

Mike îi căută privirea.

– Vrei să spui că, dacă vreau să te cîştig, trebuie să renunţ la hobby-ul meu?

Ea trase aer în piept, încet, ca şi cum ar fi durut-o.

– Nu. N-aş putea să-ţi cer una ca asta. Dar ştii despre Rick şi motocicleta lui. Teama mea a distrus sentimentele minunate dintre mine şi el. L-am iubit întotdeauna dar de fiecare dată cînd pleca... În ochi i se citi neajutorarea.

– Deci, de fiecare dată cînd eu urc în *Jenny* tu mai mori puţin.

– Nu. Krissa se simţea aproape disperată în nevoia ei de a-l face să înţeleagă. Nu e nimic clar între noi, Mike. Oricum, nu încă.

El băgă mîinile în buzunare, apoi le scoase din nou.

– Simţi că ar fi mai bine să nu încercăm varianta căsătoriei? În voce i se strecurase o undă de mînie şi nu mai aşteptă răspunsul la întrebarea lui. Asta-i defetism, Krissa. Nu pot să accept aşa ceva. Şi nici nu pot să renunţ la zbor de dragul tău. Ar însemna să-mi tai singur craca de sub picioare, să rămîn fără ceva ce-mi face viaţa cu adevărat demnă de trăit.

– Înţeleg, spuse ea grăbit. Nu vreau să renunţi la zbor, fiindcă, mai devreme sau mai tîrziu, ai ajunge să mă dispreţuieşti din cauza pretenţiei mele.

Mike păru că se gîndeşte la înţelesul vorbelor ei, apoi în ochi i se citi subit un licăr de speranţă.

– Putem să rezolvăm toate astea. Am încredere în tine, în inteligenţa ta, în abilitatea ta de a găsi motivaţii. Dar acum hai să nu ne mai gîndim la probleme şi să ne bucurăm că sîntem împreună.

Mike o conduse pînă în garaj; o ajută să urce într-un *Lincoln Continental* argintiu şi se aşeză, la rîndul lui, la volan. Peste cîteva momente, motorul elegantei maşini prinse a toarce molcom. Pe drumul spre oraş, Krissa se mai relaxă.

– Şi cînd mă gîndesc cum am crezut că toată averea ta era formată din *Jenny*, o camionetă rablagită şi un ţap, spuse ea mîngîind pluşul tapiţeriei.

– Camioneta era a bătrînei cu ţapul. Banca mea i-a prelungit ipoteca ani şi ani de zile. Era prietena mea cea mai deosebită. Cînd nu a mai fost în stare să îşi plătească datoriile, am ajutat-o chiar eu.

Ea îi zîmbi cu căldură.

– Ai o inimă bună.

El îi întoarse zîmbetul.

– Mai sînt şi alte părţi din mine cel puţin la fel de bune.

Ea se uită stînjenită în altă parte.

Mike o prinse de mînă şi o mîngîie.

– N-ar trebui să te simţi jenată. Ceea ce s-a întîmplat a fost exprimarea naturală a iubirii noastre.

– Ştiu, zise ea. Au fost nişte momente foarte deosebite.

– Şi frumoase, adăugă el, înteţindu-şi strînsoarea mîinii. Acum că te-am găsit, simt că nu mai pot să trăiesc fără tine. Încearcă să te obişnuieşti şi cu ideea asta.

Krissa simţi cum în piept i se ridică un val de emoţie. Ştia că Mike o privea concentrat şi se simţea ca şi cum era pe cale să calce într-o capcană cu dinţi metalici. Într-un fel, din cauza sentimentelor ei faţă de el, se simţea ca şi prinsă în cursă. Dar ceva din felul lui blînd de a fi îi îndulcea captivitatea.

Petrecură cea mai mare parte a zilei făcînd turul diverselor muzee din oraş. Unul dintre ele, *Muzeul Cehilor,* îi atrase în mod deosebit atenţia Krissei. Se uită cu atenţie la exponate şi îşi luă notiţe menite să o ajute la aranjarea viitorului *Muzeu Colbrook*.

Ziua se scurse într-un mod foarte plăcut. Mike ştia cam ce putea să o intereseze. Totuşi, pe la ora patru şi jumătate, Krissa îşi simţi fiecare muşchi stors chiar şi de ultima picătură de vlagă. Ridică mîinile şi spuse rîzînd:

– Destule muzee pe ziua de azi.

Sprîncenele lui se ridicară jucăuş.

– Şi unde-ai dori să mergi acum?

Deschise uşa *Continental*-ului şi o ajută să urce pe locul de lîngă şofer.

Krissa îşi aminti de patul regesc al lui Mike şi de promisiunea extazului pe care l-ar fi putut trăi în el.

– Acasă, spuse ea încet.

– La mine sau la tine? o întrebă el pe un ton devenit brusc serios.

– La tine,şopti ea.

– Pentru o clipă am avut impresia că te-ai cam săturat de mine.

– Nu. „Niciodată“, se gîndi.

El se aplecă să o sărute şi îşi trecu uşor limba peste buzele ei. Ea trebui să se lupte cu o senzaţie extrem de copleşitoare, aproape sufocantă.

Odată ajunşi acasă, el o conduse în grădina din spate.

– Eu gătesc în seara asta, rosti Mike apoi o trase spre el. Chiar o să gătesc.

Krissa îi simţi bărbăţia lipită de trupul ei.

– Îmm, sînt sigură că da.

– Asta face o femeie senzuală ca tine unui sensibil ca mine. O sărută chinuitor de tandru. Hai să amînăm cina, spuse el cu buzele aproape lipite de ale ei. Putem să facem un duş împreună apoi... Lăsă propoziţia în aer, seducător.

– Hai să mergem înăuntru, sugeră ea, pînă nu ne văd vecinii tăi.

Mike deschise uşa ghisantă de sticlă, apoi o

luă în braţe. Krissa se cuibări lîngă el, iar degetele ei desenară, erotic, tot felul de linii pe spatele şi pe gîtul lui. Cînd Mike încuie uşa dinspre grădină, despărţind cuibuşorul lor de nebunii de restul lumii, ea îşi lăsă, încrezătoare, capul să se odihnească pe umărul lui. El o luă în braţe şi o purtă în sus pe scări pînă în dormitorul cel mare.

Cu încetineală, chinuitor, el o lăsă să alunece pe lîngă trupul lui puternic. Cînd ea fu în picioare în faţa lui, el o dezbrăcă, cu blîndeţe, de bluză. Apoi sutienul diafan al Krissei ateriză pe podea. Urmară pantalonii şi chiloţeii, care alunecară de-a lungul picioarelor ei suple. Ieşind din ei. Krissa se uită fix în ochii lui şi îşi văzu trupul gol oglindit în strălucirea lor.

Mike îi murmură apoi numele şi simţi cum îl inundă un val imens de dorinţă. Era atît de frumoasă, atît de mîndră!

– Nu-i adevărat ce se întîmplă, şopti el răguşit şi puse un genunchi la pămînt. Eşti o viziune... Gura lui desenă o potecă incandescentă de la buric şi pînă la gîtul ei. O prinţesă aşezată pe un tron de fire de pînză de păianjen.

Mike o auzi rîzînd încet.

– Iar săruţi piatra lui Blarney [1] linguşitorule cu limbă de miere!

---

1. Piatră cu puteri magice despre care se credea că cine o atingea cu buzele sau cu limba devenea un orator excelent şi un mare linguşitor în acelaşi timp.

– Doamne fereşte, rosti el. Nu spun decît adevărul.

Sună telefonul.

– Doar o clipă, prinţeso. Încă o mai ţinea în braţe cînd ridică receptorul. Domnul Donahue nu aici, spuse cu un accent exagerat. Nu se întoarce pînă luni. Puse receptorul în furcă şi o trase către el.

Krissa chicoti.

– Poate că era important.

– Ce poate fi mai important decît să fiu cu tine?

– Mă răsfeţi.

Krissa desfăcu, unul cîte unul, nasturii de la cămaşa lui şi îşi lipi palmele de pieptul lui.

El gemu adînc din gîtlej, apoi o întinse pe pat şi o acoperi cu trupul lui.

– Ce se mai aude cu duşul pe care mi l-ai promis? întrebă ea.

El inspiră adînc pentru a se linişti, apoi se ridică de pe ea. Îşi scoase repede hainele şi îi întinse mîinile.

– După cum vezi – ochii lui aruncau flăcări de pasiune – nu am nevoie de stimularea suplimentară a unui duş. Făcu o pauză. Dar fac orice ca să o mulţumesc pe doamnă.

– Chiar orice? întrebă ea ispititor.

– Aproape orice.

Mike zîmbi şi o ajută să se ridice.

Merseră împreună în baie, unde Krissa aş-

teptă pînă ce Mike dădu drumul la duş, apoi păşi sub curentul pulsatil al apei. Cînd el îşi deschise braţele, ea i se alătură, rîzînd în timp ce picături de apă îi acopereau faţa. El sărută umezeala de pe genele ei şi o aduse mai aproape de trupul său viril.

– N-am mai făcut niciodată duş împreună cu un bărbat, spuse ea.

– Mă bucur. Îi puse în mînă o bucată de săpun. Tu eşti prima.

Ea îi spumui, cu blîndeţe, pieptul. Degetele ei rătăciră peste sfîrcurile lui, prin smocul de păr aspru de pe piept, apoi se mişcară rapid peste umerii lui musculoşi. Atunci cînd mîinile ei coborîră pentru a mîngîia partea de jos a corpului lui, Mike se arcui înainte, ridicîndu-se pe vîrfuri.

– Ştii din instinct cum să aţîţi un bărbat, spuse el încet.

Ea se ridică şi începu să îl sărute, simţind o dulce agonie atunci cînd el prelungi acel sărut.

– Şi-acum e rîndul tău, spuse el seducător. Exprimîndu-şi dragostea cu fiecare mişcare a mîinilor, el o săpuni şi o mîngîie, sărutînd-o erotic în timp ce apa îndepărta spuma.

Pe măsură ce se lăsa în voia senzaţiilor extatice, toate gîndurile sîcîitoare dispărură din mintea Krissei. Mike îi aparţinea. Ea îi aparţinea lui Mike. Totul era atît de minunat încît, pînă cînd Mike nu închise duşul, nici nu îşi dădu seama de cascadele de lacrimi ce se răvărsau peste obrajii ei.

Mike păru să înțeleagă totul fiindcă prinse a zîmbi, zîmbetul acela masculin, chinuitor şi o trase lîngă el.

După ce Krissa păşi afară de sub duş, el o înfăşură într-un prosop imens, apoi îşi puse un prosop mai mic în jurul propriilor şolduri. Peste cîteva secunde erau în pat, înfofoliți în pături. Krissa simți mişcarea neaşteptată a saltelei cu apă şi chicoti.

– Nu ştiu dacă mă pot obişnui cu asta, zise.

– Patul ar trebui să fie ultima dintre grijile tale.

Mike duse la buze o şuviță din părul ei ud. Ochii ei întrebători erau ațintiți asupra figurii lui. Cum să facă Mike dragoste cu ea cînd amîndoi erau înfofoliți în prosoape? Cu toate că, înainte de duş, Mike părea că se grăbeşte al naibii de tare, acum era aproape neglijent în mişcări. O ținea pe ghimpi făcînd exact ceea ce ea se aştepta cel mai puțin să facă, o lăsa baltă exact în momentul în care era foarte sigură de ceea ce avea să urmeze.

– Mi-a plăcut cum m-ai spălat pe spate, îi şopti el.

– Trebuie să ai talent pentru aşa ceva.

– Vezi? Mike chicoti. Nu ți-ai fi dat niciodată seama de talentul ăsta dacă nu ai fi venit azi aici.

– Unu-zero la spălat pe spate pentru Krissa.

– Aş putea adăuga mai multe puncte bune,

cum ar fi: frumuseţea, căldura sufletească, compasiunea şi cinstea.

– Iar începi să mă linguşeşti.

El scutură încet din cap.

– Ce-am spus e foarte adevărat.

– Ştiu, şopti ea.

– În sfîrşit, te-am convins de intenţiile mele.

– Fără doar şi poate. Ah, dacă Mike i-ar putea garanta că niciodată nu o să o părăsească!

– Atunci unu-unu. Mike făcu o pauză şi o privi cu dragoste în ochi. Există o şansă pentru noi, Krissa. Hai să facem o încercare!

Ea se eliberă puţin din strînsoarea prosopului şi îi puse degetele pe buze. El înţelese aluzia şi zîmbi solemn.

Cu grijă, Mike desfăcu prosopul lăsînd la vedere pielea ei aurie.

– Te iubesc, prinţeso, spuse cu blîbdeţe în timp ce îi săruta obrazul moale.

Krissa dorea cu disperare să îi spună cît de mult ţinea la el. Dar asta ar fi fost echivalent cu a face un legămînt, unul pe care nu se simţea încă pregătită să-l facă. Oare era, într-adevăr, o laşă? se întrebă. Incapabilă să spună ceva, ea se ridică şi îşi lipi buzele de buzele lui, găsind astfel o cale de a uşura pe moment tortura la care sufletul ei era supus.

„Te iubesc", spuse ea în gînd. Deşi îi datora sinceritate lui Mike, Krissa nu putea rosti asta cu voce tare.

Mike o aduse, cu lăcomie, mai aproape de el, iar limba lui gustă din dulceața ca de miere a gurii ei. Krissa se simțea plină de o dorință arzătoare în timp ce mîna lui mîngîia moliciunea interioară a coapselor ei.

În momentul în care el îi acoperi trupul cu al său, Krissa lăsă să îi scape un scîncet. Cu o singură mişcare, scurtă, el o copleşi. Ea se agăță cu sălbăticie de el, bucurîndu-se de puterea lui masculină. Trupurile lor înfierbîntate se topiră unul în celălalt. Unde de şoc vibrară înlăuntrul ei, extazul o prinse în mrejele lui. Copleşită de tandrețea asaltului lui Mike, Krissa se simțea ca şi cum fusese aruncată în spațiu cu forța cu care este lansată o rachetă. Trecu o eternitate pînă să îşi dea seama că trupul îi plutea încet spre pămînt.

Apoi nu mai ştiu nimic, nici măcar cîtă vreme rămaseră unul lîngă altul, îmbrățişați. Auzindu-şi numele, ea deschise ochii şi îl privi pe Mike.

– La ce te gîndeai? o întrebă el.

– Mă gîndeam că niciodată nu m-am simțit atît de satisfăcută.

Degetele ei atinseră obrazul lui, iar Mike prinse unul din ele între buze, îl supse, apoi îi luă toată mîna şi şi-o aşeză pe pieptul său în dreptul inimii. Gesturile lui simple, duioase, o făcură să se simtă ca şi cum toată puterea i se scurgea din trup.

– Astea-s cele mai frumoase cuvinte pe care mi le-ai spus vreodată. Mike luă o gură de aer.

Iubesc să fiu cu tine, iubesc să te ating. Apoi în ochi i se aprinse o scînteie jucăuşă. Ziua asta deosebită trebuie sărbătorită cu o sticlă de şampanie. Se îndepărtă de ea şi lăsă picioarele să îi alunece dincolo de marginea patului. Să nu pleci nicăieri, comandă el alene.

Pînă să apuce Krissa să înfoaie pernele, Mike se şi întoarse cu o sticlă de şampanie şi două pahare. Sticla fu destupată, şampania curse, paharele se atinseră cu un clinchet. Apoi Mike fu din nou lîngă ea, şoldurile lui calde atingîndu-le pe ale ei, braţul lui strecurîndu-se pe după umerii ei.

– Pentru noi, spuse el.

– Pentru orice va fi de-acum înainte.

Krissa sorbi din lichidul plin de bule. Ochii lor se întîlniră într-o privire solemnă.

– Pentru orice vom hotărî să facem, adăugă el şi duse paharul la buze.

Luni, dis-de-dimineaţă, Krissa sări din pat şi, stînd în faţa ferestrei, se întinse din toate încheieturile. Putea să îl audă pe Mike, care era deja în bucătărie şi prepara micul dejun. Gîndul la el făcu ca inima să îi bată mai cu putere. Sfîrşitul de săptămînă petrecut împreună cu el aproape că o convinsese să îi accepte propunerea; şansa lor de a fi fericiţi împreună exista cu adevărat.

În scurt timp, Mike o va duce cu avionul înapoi la fermă de unde îl va lua pe Josh şi îl va aduce la conferinţa din Cedar Rapids. Apoi Mike plănuia să

se întoarcă pentru a petrece noaptea la fermă, împreună cu ea. Îi promisese că vor face din nou dragoste în chioşcul din grădina de trandafiri.

La ora şase şi treizeci de minute, dimineaţa era deja toridă şi în aer se simţea zăbuşeala. Krissa se spălă, îşi dădu cu puţin rimel şi se rujă discret, după care îşi puse lenjeria şi, pe deasupra, o rochie de bumbac azuriu. Gulerul alb, marinăresc, al rochiei punea în valoare bronzul pielii ei pe care îl obţinuse în cursul duminicii. Mike o luase atunci la un picnic şi petrecuseră toată după-amiaza făcînd plajă şi discutînd. Iar seara, cînd făcuseră dragoste, urcaseră împreună pe culmi nebănuite ale extazului.

Chiar şi acum, cînd îşi strîngea cureaua ceasului, inima ei încă mai bătea în ritmul unui cîntec de dragoste. Se gîndi la fermă şi la bunicul ei. La ora aceasta bătrînul făcea probabil un duş şi cînta fals, ca de obicei. Krissa ştia că zborul pînă în Cedar Rapids avea să fie bun pentru el. Timp de cîteva zile,Josh avea să se gîndească, în primul rînd, la propriile lui plăceri şi interese.

Aruncă o privire în oglindă, exact în momentul în care vocea lui Mike se strecură printre gîndurile ei fericite.

– Vin imediat! strigă ea.

Îşi dădu cu puţin roşu în obraji şi ochii ei străluciră la gîndul că va lua micul dejun împreună cu bărbatul pe care îl iubea. Aroma de cafea şi de şuncă încă sfîrîindă îi stîrni pofta de mîncare.

Se grăbi în jos pe scări şi intră în bucătărie. La vederea umerilor largi ai lui Mike, i se puse un nod în gît. În momentul în care el se întoarse, Krissa se aruncă în braţele lui larg deschise.

Mike o lipi de el şi spuse:

– Bună, dulceaţo!

Krissa se cuibări la pieptul lui, apoi îşi ridică buzele pentru a le întîmpina pe ale lui. În urechi i se revărsară acorduri de vioară, iar în piept inima prinse a-i bate precum o tobă.

El îi zîmbi.

– În ultimele douăzeci de minute mi-a fost foarte dor de tine.

– Şi mie, şopti ea şi zîmbi fericită.

Apoi, ţinîndu-se de mînă, se aşezară la masă şi începură să mănînce din frigănelele aurii, crocante. Ea rememoră momentele petrecute împreună, înfiorată de căldura şi afecţiunea pe care le găsise în braţele lui încă de cînd venise la Cedar Rapids. Prea curînd trebuia să îşi ia bagajul şi să se îndrepte spre *Jenny!* Krissa era conştientă de faptul că niciodată în viaţa ei nu mai fusese atît de bine dispusă.

Călătoria la fermă păru să dureze doar cîteva minute. De fapt se simţea atît de exaltată încît era sigură că ar fi fost în stare să zboare printre nori chiar şi fără ajutorul avionului. După o aterizare perfectă pe izlaz, cei doi se îndreptară, mînă în mînă, spre casă. În bucătărie, Mike o trase spre el şi o sărută într-un fel care îi merse la inimă.

Auzind zgomotul paşilor lui Josh, Mike îi dădu drumul cu părere de rău.

– Ne-întîlnim în seara asta, şopti el.

Ea încuviinţă din cap, simţind cum căldura aşteptării îi înfierbîntă trupul.

Cînd intră în bucătărie, ochii lui Josh aveau sclipiri poznaşe. Cu toate astea, Krissa observă că pielea feţei bătrînului căpătase o uşoară nuanţă de gri. Oare ce gîndea bunicu' despre mica ei escapadă? Şi ce ar crede dacă ar fi aflat că ea şi cu Mike aranjaseră ca, pe timpul plecării lui, să mai petreacă o noapte împreună?

Krissa îşi întoarse privirile de la el şi începu să-i pregătească micul dejun. Bunicul ei era, evident, emoţionat de conferinţa care se apropia cu paşi repezi, iar Krissei îi părea bine pentru el. Cînd veni vremea ca bărbaţii să plece, ea îi conduse pînă la avion, făcîndu-le semne frenetice cu mîna în timp ce *Jenny* se deplasă în viteză de-a lungul izlazului şi decolă spre albastrul curat al cerului. Nu era nici urmă de semn că eventual ceva va tulbura fericirea pe care o simţea în acel moment.

Pe la nouă şi zece, Krissa intră în clădirea băncii şi făcu un semn cu mîna spre restul angajaţilor. Leland aruncă o privire la ceasul de la mîna sa. Ea îi zîmbi. Mai tîrziu, în timp ce, stînd la birou, îşi sorta hîrtiile de rezolvat pentru acea zi, îşi dădu seama de cît de independentă devenise. În ultimii şapte ani, nici unul dintre angajaţii nu

îndrăznise să întîrzie nici măcar un minut.

„Ce-a făcut din mine bărbatul acela tandru?"... murmură ea. Pe măsură ce portretul lui Mike îi umplea mintea, îşi dădu seama că era la un pas de a accepta cererea lui în căsătorie. „La naiba cu temerile pe care le-am încercat cînd eram cu Rick!" se gîndi. Oricare alt episod al vieţii ei era umbrit acum de dragostea ei pentru Mike. Îl dorea şi avea să mai facă o încercare. „Am să-i spun totul chiar în seara asta", se gîndi ea emoţionată.

Cînd, pe la nouă şi treizeci, telefonul ei începu să sune, avu brusc un sentiment de nesiguranţă. Ridică receptorul cu teamă.

– Krissa Colbrook, spuse.

– Krissa, sînt eu Mike.

Făcu ochii mari.

– Da? şopti ea.

– Josh... Mike ezită. E în spital la Brentwood. Atac de cord.

– Oh, nu! strigă ea. Cum se simte?

– Încă nu ştiu în ce stare se află. Auzindu-i suspinele, Mike adăugă: Ascultă-mă Krissa! Adună-te! Vocea i se îmblînzi. Se află sub supraveghere intensivă. Doctorii sînt acum cu el. Îi fac analizele. Vin să te iau.

– Nu! izbucni ea. Vin cu maşina!

Urmă o pauză după care, de la celălalt capăt al firului, se auzi:

– Cît de repede poţi să ajungi?

– Trei sferturi de oră, spuse ea amorţită. Plec

chiar acum.

– Ai grijă la volan! o avertiză el. O să rog pe cineva să te aştepte la camera de gardă.

– Bine.

Puse receptorul în furcă, luptîndu-se cu panica şi cu suspinele care o înăbuşeau. Îşi înşfăcă poşeta şi se năpusti în biroul lui Leland. După o scurtă explicaţie, ieşi ca vîntul pe uşă.

– Sun după o escortă a poliţiei! strigă Leland în urma ei.

Următorul lucru de care îşi dădu seama fu acela că se afla pe şosea, la volan. Auzi cum o maşină a poliţiei, cu sirena în funcţiune, se apropie din spate, apoi o văzu depăşind-o şi preluînd conducerea.

– O să fie bine, spuse cu voce tare, încercînd să îşi ridice moralul. Ştiam eu că se surmenează. Îşi trecu dosul palmei peste obraji pentru a-şi şterge lacrimile. Toată lumea îl cheamă, indiferent la ce oră din zi sau din noapte, şi el nu lasă la ananghie pe nici unul dintre cei care au nevoie de el.

După un timp – i se păruseră ore – ajunse în sfîrşit la spital. Văzu avionul lui Mike în parcare şi inspiră adînc.

– Nenorocitul ăla de avion! murmură ea. În ultimele luni motorul lui *Jenny* se gripase de două ori şi Mike fusese nevoit să aterizeze forţat. Avusese noroc, dar ce s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi

avut? Îşi muşcă buza de jos. Crezuse că în sfîrşit se împăcase cu propriile-i temeri şi reuşise să se convingă de faptul că era foarte bine dacă se mărita cu Mike...

Ca şi în ziua în care primise telefonul în legătură cu Rick, simţi cum acelaşi fel de teroare sălbatică, iraţională, îi cuprinde întregul trup. Pe lîngă teroare mai simţea şi furie. Era furioasă pe avion, furioasă pe faptul că pe Mike îl fascina zborul, furioasă pe soarta care ameninţa să-i răpească bunicul.

Intră în camera de gardă şi una din surori o conduse în sala de aşteptare unde Mike se plimba de colo colo. În momentul în care îşi ridică privirea şi o văzu, el îi veni în întîmpinare.

– Cum se simte? întrebă ea cu o voce spartă.

– Doctorii au ieşit de două ori să vorbească cu mine dar nu s-a schimbat încă nimic în starea lui.

– E conştient?

El clătină din cap.

– Ş-a pierdut cunoştinţa în timpul zborului.

Krissa se prăbuşi într-un scaun. Dorea, avea nevoie disperată de alinare, dar nu putea să meargă s-o caute în braţele lui Mike.

El stătea în faţa ei, cu mîinile în buzunare, iar gura îi era înconjurată de o linie subţire, albă.

– Aş vrea să pot face ceva... să pot spune ceva, rosti el.

Ea scutură din cap, copleşită de temerile cu

privire la sănătatea lui Josh. Mike nu putea să spună nimic ca să îi aline durerea, iar ea nu se putea gîndi la nimic din ceea ce ar fi putut să îi spună lui.

Văzînd un doctor care se apropia de ei, Krissa se ridică în picioare. Genunchii şi mîinile îi tremurau îngrozitor.

Doctorul merse direct la Mike:

– Domnul Colbrook şi-a recăpătat cunoştinţa, spuse el, apoi se întoarse spre Krissa.

– Dumneavoastră sînteţi nepoata lui?

– Da.

– Peste cîteva minute puteţi să mergeţi să îl vedeţi.

– O să fie bine? întrebă ea cu voce tremurîndă, murind de nerăbdare să îi audă răspunsul.

– Prea devreme de spus. Cînd vom avea rezultatele analizelor. Camera lui este a treia din stînga.

Ea aprobă din cap şi îi mulţumi. Se grăbi spre camera bunicului ei, dar se opri din drum şi se întoarse spre Mike:

– Mă-ntorc peste cîteva minute, spuse ea.

În timp ce păşea de-a lungul coridorului, Krissa îşi simţea picioarele grele, ca de plumb. Deschise uşa de sticlă a rezervei şi făcu un semn cu capul către soră. Pe moment, văzînd tuburile şi firele conectate la corpul lui Josh, îi veni să plîngă. Apropiindu-se de pat, îi observă faţa, albă ca şi

perna pe care se sprijinea. Prin ceaţa lacrimilor se uită la linia zigzagată de pe monitor, apoi îl prinse de mînă şi se aplecă să îi sărute obrazul.

– Krissa, spuse bătrînul încet şi deschise cu greu ochii.

– Bunicule! Sunetul i se ridică în piept ca un suspin de teamă.

Nu era nevoie de cuvinte. Îi mîngîie, cu blîndeţe, mîna. Cînd bătrînul închise ochii, ea trase aer în piept şi se întoarse brusc spre monitor. Nu se linişti decît în momentul în care văzu din nou linia zigzagată.

– Mă-ntorc mai tîrziu, îi promise lui Josh, dar el adormise deja. Krissa merse în vîrfuri pînă la uşă şi se întoarse în sala de aşteptare. Mike se ridică imediat ce o văzu.

– Cum se mai simte?

– A... a vorbit cu mine, spuse ea, apoi luă o gură mare de aer, într-o încercare de a-şi calma nervii. Să îi spună lui Mike tot ce avea de spus, era lucrul cel mai greu de făcut.

– Nu-i nevoie să mai rămîi, rosti ea. O să am eu grijă de bunicu'.

– Dar vreau să...

Ea îl întrerupse cu un gest scurt al mîinii:

– N-o să meargă, Mike. Nu între noi. Pleacă, te rog. Îşi întoarse privirea, incapabilă să se uite la expresia lui vulnerabilă, abătută. Te rog să nu te mai întorci. De-abia reuşea să vorbească, stîn-

jenită fiind de nodul imens pe care îl simţea în gît. Ai întors lumea familiei Colbrook cu fundul în sus. A venit vremea să te întorci la treburile tale. În felul ăsta n-or să mai fie nici durere, nici chin, nici dezamăgiri.

– Nu-i aşa că nu dai vina pe *Jenny?* întrebă el aproape disperat. Josh ar fi avut oricum atacul acela de cord, indiferent de locul în care se afla: în maşină, în avion sau acasă. De mult trebuie să fi avut probleme cu inima.

Ea clătină din cap, chinuită de acelaşi sentiment de groaznică pierdere care o chinuise şi cu cinci ani în urmă. Îl văzu pe Mike înghiţind greu, cu pumnii încleştîndu-se şi descleştîndu-se pe lîngă corp, apoi ridicîndu-şi bărbia într-un gest de mîndrie încăpăţînată.

– Nu vreau să mă contrazic cu tine, spuse el băţos. Dacă aşa simţi tu, probabil că e mai bine să plec. Se întoarse să plece, apoi se opri: Dar o să urmăresc în continuare starea sănătăţii lui Josh.

Ea rămase cu privirea pironită la spatele lui ţeapăn, în timp ce Mike ieşea pe uşă... ieşea din viaţa ei. Se întoarse spre fereastră, închise ochii şi încercă să se obişnuiască cu durerea aproape fizică ce îi străpungea pieptul. Se terminase. O făcuse. Rupsese şi ultimul fir care o mai lega de bărbatul acela romantic – prinţul transformat în broască de care ajunsese să se îndrăgostească.

Peste cîteva minute auzi zgomotul îndepărtat făcut de motorul lui *Jenny.* Nu-şi deschise ochii.

Evenimentul tragic din acea zi îi deschisese în locul ei. Prinţesa avea să se întoarcă la viaţa de om obişnuit – viaţa singură, fără emoţii, pe care o trăise timp de cinci ani extrem de lungi.

– Adio, dulce prinţ, şopti ea şi îşi îngropă faţa în mîini.

Capitolul 12

Trecuse o săptămînă şi, încă înainte de a fi anunţată că Josh se afla în afara oricărui pericol, Krissa simţea înlăuntru ei un optimism renăscut, puternic. Durerea pe care o simţise la gîndul că şi-ar fi putut pierde bunicul începuse să se risipească, fiind înlocuită de credinţă reînnoită, de speranţă şi putere interioară. Josh avea nevoie, pentru o vreme, de odihnă totală, dar probabil că şi după aceea avea să fie nevoit să îşi limiteze eforturile.

Unul dintre stagiarii de la spital îi vorbise pe larg despre intenţia lui de a începe să profeseze în Colbrook. Josh se arătă încîntat de ideea că, după atîţia ani devotaţi profesiunii, un alt doctor avea să continue să îi îngrijească pe oamenii de care el însuşi se ataşase atît de mult.

Luni dimineaţă, cînd Krissa intră în rezerva lui, Josh stătea la fereastră. Ea îl sărută pe obraz.

apoi îşi trase un scaun lîngă cel al bătrînului şi se aşeză. După cîteva minute de linişte deplină, ea spuse:

– Te supără ceva.

– Nu. Bătrînul zîmbi. Mă gîndeam numai la cît de norocos am fost că l-am avut pe Mike lîngă mine în ziua în care am avut atacul de cord.

Ea se uită în altă parte.

– Tu l-ai gonit, nu-i aşa? întrebă Josh.

După ce ea făcu un semn din cap că da, el continuă:

– Ştiam. Altfel acum ar fi trebuit să fie aici. De ce, copilă?

– Mike n-ar fi trebuit să te ia cu avionul. Emoţia zborului era prea mare pentru inima ta.

– Ba nu, spuse Josh. N-am fost emoţionat. Bucuros da – că zburam şi că mergeam la conferinţă. Aminteşte-ţi că am luat lecţii şi că aveam toate motivele să zbor. Făcu o mică pauză. Pentru ce l-ai gonit?

Ea îşi aruncă privirea pe fereastră şi văzu oraşul şi lanurile din împrejurimi.

– În ultimele zile mi-am pus cam de o sută de ori întrebarea asta. Tot ce-a făcut, ca de exemplu pînza legată de coada avionului cu care m-a făcut să mă simt atît de jenată. Atunci m-am gîndit la asta ca la o prostie, dar nu-i aşa că n-a fost? Nu aşteptă răspunsul bătrînului. A fost un gest romantic în lumea asta tumultuoasă în care romantismul de-abia dacă mai supravieţuieşte.

Josh păstra tăcerea, dar Krissei îi păru că bătrînul îi cîntărea bine cuvintele.

– Cred că de fiecare dată cînd îşi lua zborul cu avionul acela firav eram foarte îngrijorată, spuse ea. Nu mi-ar fi uşor să trăiesc iar aşa, aşa cum am trăit cu Rick, suferind şi iubind, fără să ştiu vreodată ce mă aşteaptă.

Buzele lui Josh se crispară şi licărirea optimistă din ochii lui fu umbrită preţ de o secundă.

– Îl iubesc pe băiatul ăla ca şi cum ar fi propriul meu fiu.

– Ştiu. Krissa îi atinse mîna. Şi eu îl iubesc, bunicule. Ochii i se umplură de lacrimi. Mi-ai spus tu odată că ziua de mîine nici nu mai contează dacă astăzi nu iubeşti cu adevărat.

Krissa făcu o pauză, gîndindu-se la înţelesul acestor cuvinte.

Oare era mai bine să fie vie numai pe jumătate, să prefere să existe pur şi simplu fără să mai treacă prin nici un fel de încercări? Dacă avea iubire, iubirea lui Mike, avea, în aceeaşi măsură, şi putere.

Mike, se gîndi, ar fi viu numai pe jumătate dacă nu ar avea libertatea să simtă vîntul bătîndu-i în faţă şi să privească de sus pămîntul frumos pe care îl iubea. Şi, în acest caz, două jumătăţi nu alcătuiau un întreg. Pentru un cuplu adevărat era nevoie de doi oameni sensibili, capabili de o iubire profundă.

Razele soarelui, strecurate prin fereastra ca-

merei lui Josh, aveau o căldură care îi topi inima îngheţată. Îşi înălţă bărbia. Avea să înceteze să se mai lupte cu nesiguranţa care o chinuise atîta şi avea să accepte lucrurile bune care îi fuseseră dăruite.

Se gîndi cum ar fi fost să doarmă în fiecare noapte în braţele lui Mike, să fie trezită de el cu un sărut în fiecare dimineaţă. Chiar dacă Mike avea să îi fie luat, avea să rămînă cu amintirea clipelor de fericire sau de tristeţe petrecute împreună. Se simţea destul de puternică pentru a înfrunta viitorul – fără Josh sau Mike – dacă soarta ar fi vrut să fie aşa. Încordarea din piept îi mai slăbi. Niciodată nu se simţise atît de vie, atît de minunat de liberă. Ştia, în sfîrşit, ce avea de făcut.

Zîmbi către bunicul ei.

– O să-l sun pe Mike, spuse ea, dînd drumul mîinii lui zbîrcite.

În ochii lui Josh prinse a străluci un nou fel de lumină.

– Asta-i „Copănel" a mea!

Mike stătea la fereastră şi se uita la *Jenny*. Dacă ar fi fost să dea vina pe ceva pentru despărţirea de Krissa, ar fi ales avionul. Mike iubea zborul. Să renunţe oare la dragostea lui dintîi pentru o femeie?

Aruncă o privire la broşurile din mînă. Erau despre avioane: *Cessane*, *Cherokee*, *Lear Jet*-uri,

monomotoare, bimotoare... Auzi țîrîitul telefonului, dar îl ignoră, continuînd să se uite, supărat, pe fereastră, chiar dacă nu vedea nimic în afara unui viitor mohorît, fără femeia pe care o iubea.

„La ce se gîndeşte oare Krissa în clipa asta?“ se întrebă. Poate că era gata să se întîlnească cu el, să discute cu el acum, după ce şocul provocat de atacul de cord al lui Josh trecuse? Îşi frecă cu una din mîini ceafa. Telefonul sună din nou, dar el nu răspunse.

Puteau oare să ajungă la un compromis? Să ajungă la o înțelegere în legătură cu problema care îi despărțea? Îi veni o idee. Ceva mai devreme, cînd se interesase de starea sănătății lui Josh, i se spusese că bătrînul încă mai era în spital.

Plecă brusc de la fereastră şi îşi înşfăcă jacheta.

– Mă duc la Brentwood, anunță el casa goală.

Krissa stătea sprijinită de spătarul scaunului lîngă patul lui Josh şi auzea fără să asculte vorbăria lui nedesluşită. Îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezei încercînd, fără succes, să dea de Mike la telefon. Nu îl găsise nici la birou şi nici acasă. Nedorind să îşi lase numele secretarei, hotărîse ca a doua zi dimineață să plece cu maşina la Cedar Rapids.

– Nu pot să-ți spun cît sînt de fericit că te duci să-l vezi pe Mike, îl auzi pe Josh spunînd.

– Şi eu sînt fericită, rosti ea visătoare. Sper că nu s-a răzgîndit în privinţa mea. Ştii, continuă ea, m-am tot gîndit că Mike era ca Rick, dar nici nu se compară. Auzi cum uşa se deschise dar, crezînd că nu e decît o soră, continuă să vorbească:

– Am spus întotdeauna că niciodată n-o să mă mai încurc cu un bărbat ca Rick şi-aşa voi face.

Josh deschise gura să vorbească, apoi privirea lui se fixă pe un punct aflat în spatele Krissei, după care închise gura la loc.

Krissa se roti pe scaun. Mike se afla în pragul uşii. Se uita fix la ea cu o expresie de durere întipărită pe faţă. Oare auzise şi înţelesese greşit cuvintele ei în legătură cu Rick?

Mike se simţea ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un pumnal în inimă. Ce prost fusese! Krissa nu îi spusese niciodată că îl iubeşte, iar el trăise cu senzaţia că ea nu ar fi făcut dragoste cu el fără să simtă ceva faţă de persoana lui. Îşi simţi umerii grei. „Trebuie să plec de aici", se gîndi el. Se mai uită o dată la Krissa, apoi se îndepărtă.

În clipa în care Krissa văzu uşa închizîndu-se în urma lui, începu să strige după el. Înainte de a ţîşni de pe scaun mai avu răgazul să spună doar:

– Mă duc după el!

Deschise uşa cu o smucitură. Prin vene îi curgea deja adrenalină pură. Evită coliziunea cu una din surori şi merse cu toată viteza pînă la capătul holului. La intrarea principală îl zări pe Mike traversînd parcarea, evitînd o maşină aflată

în trecere şi înaintînd în salturi, pe cîmp, spre locul în care aştepta *Jenny*.

Krissa se repezi pe stradă şi imediat fu claxonată de o maşină. Între timp, Mike învîrtise elicea, scosese piedicile de la roţi şi se instalase în cabina din spate. Pînă la el mai erau aproape treizeci de metri.

– Mike! strigă ea.

Capul lui se întoarse. În secundele în care el se opri pentru a se uita la ea, Krissa ajunse la avion şi sări pe aripă.

– Dă-te jos de-acolo! spuse el brutal. Sînt pe cale să decolez!

– Nu fără mine! zise Krissa şi urcă în cabina din faţă.

– Mă duc la fermă să-mi iau lucrurile, ţipă el ca să acopere zgomotul făcut de motor.

Ea se întoarse şi îl privi, cu bărbia ridicată în vînt. Cunoscînd faptul că zgomotul dimprejur avea să împiedice orice fel de discuţie, ea îşi puse centura de siguranţă. În momentul în care Mike o ambală pe *Jenny* şi o îndreptă împotriva vîntului, gura Krissei se curbă într-un zîmbet larg, satisfăcut.

Peste un sfert de oră Mike ateriza pe izlazul de lîngă ferma familiei Colbrook. Încă înainte ca roţile să-şi înceteze mişcarea, Mike sări din avion şi se îndreptă cu paşi hotărîţi spre gardul împrejmuitor. Krissa strigă după el. Auzindu-şi numele, Mike se opri.

– Ascultă-mă! îl imploră ea.

– N-am ce asculta, spuse el hotărît şi sări peste gard.

– Ba da, ai, irlandez cu capul tare ce eşti! îi trînti ea. Trebuie să lămurim lucrurile. Sări gardul şi încercă să-l prindă din urmă. Inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Luă o gură de aer, simţind o mare durere în piept.

Nevoită să se oprească din cauza durerii, Krissa se sprijini de unul din stîlpii verandei. Cînd în sfîrşit reuşi să-şi tragă răsuflarea, îşi tîrî paşii în sus pe scări. Cum să-l facă pe Mike să o asculte?

Auzi orăcăitul unei broaşte şi se uită în jos. Amicul necuvîntător al lui Willy încă mai era, cu tot cu cuşcă, pe verandă.

– Asta-i! strigă ea.

Înşfăcă repede cuşca, trecu ca vîntul prin bucătărie şi se repezi în sus pe scări. La uşa camerei de oaspeţi, se opri şi ascultă sunetele ce răzbăteau dinăuntru. Apoi întredeschise uşa şi se uită pe furiş la Mike, care era ocupat cu aruncatul unor haine într-o valiză.

Krissa scoase broasca din cuşcă şi îi şopti:

– Fă-ţi numărul, Hiram, apoi o lăsă pe podea şi o împinse uşurel în cameră. Hiram scoase un orăcăit care o făcu să zîmbească.

– Ce na... Probabil că Mike dăduse cu ochii de creatura cu labe palmate. Cred că am înnebunit. Cum de-a ajuns broasca asta aici?

Krissa înghiţi cu noduri. Trebuia să îl facă într-un

fel să înțeleagă faptul că îl dorea, că avea nevoie de el, că îl iubea. Dar oare avea să o asculte? Deschise uşa şi păşi în cameră.

– N-ai vedenii, spuse ea. Este o broască adevărată.

El îşi ridică privirea şi Krissa îi putu zări durerea oglindită în ochi.

– Ce cauți aici?

– Am venit să fiu cu tine, dacă încă mă mai vrei. Lacrimile îi încețoşau vederea. Tu eşti cel care a sărutat-o pe fata doctorului şi ea s-a transformat într-o prințesă. Numai cu tine, Mike, pot să fiu prințesă, femeie. Fără tine nu sînt nimic.

Neîncrederea întunecă, preț de o clipă, trăsăturile lui Mike. Apoi un zîmbet larg îi lumină fața, iar ochii prinseră a-i străluci ca două turcoaze şlefuite. Deschise brațele spre ea şi Krissa se puse la adăpostul lor, lipindu-şi obrazul de pieptul lui.

– Asta-nseamnă ce cred eu că înseamnă? îi şopti el în păr.

Ea încuviință din cap, apoi îşi ridică ochii pentru a întîlni privirea lui.

El o studie lung.

– Gata cu respingerile? o întrebă. Te măriți cu mine?

– Oh, da, rosti ea dintr-o răsuflare, simțindu-se în siguranță şi încălzită şi iubită în îmbrățişarea lui. Gura lui Mike îi captură buzele şi, cînd limbile li se îngemănară, lumea Krissei începu să se clatine. De undeva de dincolo de ceața dragostei, ea

auzi orăcăitul lui Hiram.

– Ar fi trebuit să-ţi vorbesc mai devreme despre sentimentele mele faţă de tine, rosti ea.

El oftă şi îi ridică bărbia.

– Dacă aş fi ştiut, trupul şi sufletul meu n-ar mai fi suferit atît. De acum înainte poţi să-mi spui cel puţin o dată pe oră că mă iubeşti. Vocea lui era catifelată, seducătoare.

– Ai înţeles greşit ce i-am spus bunicului. Nu mă încurc cu un bărbat ca Rick fiindcă *tu* nu eşti ca Rick.

– Mă bucur că în sfîrşit ţi-ai dat seama de asta.

O mîngîie pe gît şi o conduse spre pat.

– Şi mă mai bucur că n-am întîrziat.

Mike o puse cu tandreţe pe pat şi se întinse lîngă ea. O luă apoi în braţe şi o sărută cu pasiune. Simţind cum mîinile lui îi desfac nasturii de la bluză şi îi dau jos chiloţeii, Krissa lăsă să-i scape un oftat de plăcere. Curînd amîndoi fură dezbrăcaţi şi, cînd Mike o privi, ochii lui ardeau de o foame carnală. În clipa în care el o acoperi cu trupul lui suplu, musculos, amîndoi se agăţară unul de celălalt, frenetic, posesiv, iar pasiunea lor explodă în tandreţe şi sălbăticie.

– Te iubesc! strigă ea chiar înainte ca valurile de extaz să o poarte spre înălţimi ameţitoare.

Mult după ce actul fizic al dragostei lor luă sfîrşit, Mike încă o mai ţinea în braţe.

– Krissa?

– Hmmm?

– Eşti sigură de sentimentele tale faţă de mine?

– Nici o îndoială. Începu să toarcă la pieptul lui.

– Şi *Jenny?* Ce simţi faţă de ea?

– O să-nvăţ să mă obişnuiesc cu temerile, spuse ea şi îl zgîrie uşor pe umăr şi pe braţ.

– Am o soluţie parţială la problema asta.

Ea simţi cum trupul i se încordează.

– Nu vreau să renunţi la zbor pentru mine.

El rîse încet.

– Ce zici de un compromis? O să cumpăr un avion nou, unul sigur din toate punctele de vedere. Pe *Jenny* o trecem în rezervă.

Ea se încruntă.

– Ai face asta pentru mine?

– Pentru toţi trei: tu, eu şi *Jenny.* Îi atinse buzele cu ale lui. Cum ţi-ar plăcea ca *Jenny* să împodobească tavanul noului *Muzeu Colbrook?*

Ochii ei cenuşii prinseră a străluci de încîntare.

– Este o aventurieră adevărată, o parte din istoria statului Iowa. Oh, Mike...

– Ţi-am spus odată că nici o femeie nu mi-a dăruit ceea ce mi-a dăruit *Jenny.* Zîmbetul lui era incredibil de frumos. Acum că te am pe tine, e timpul să o las pe bătrînică să se odihnească.

În ochii Krissei se iviră lacrimi de bucurie.

– Ai putea să o vezi ori de cîte ori ţi-ai dori.

În ochii lui se ghicea un amestec de dragoste şi chef de joacă.

– Şi pe tine pot să te văd ori de cîte ori poftesc – ceea ce este cu mult mai bine.

Pe măsură ce se lăsa copleşită de un fior de plăcere mută, Krissa îşi îngropa degetele în părul lui şi se cuibărea mai aproape de el. Murmurele lui alintătoare îi mîngîiau urechile. Între ei prinseră a pîlpîi raze de căldură.

În camera prăfuită, avînd ca martor la ritualul lor de dragoste un biet broscoi, Krissa îşi ridică buzele pentru a primi sărutul prinţului ei.

SFÎRŞIT